

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • МАЙ 2012 Г.

Диахона

Речи от общата конференция

Призовани нови седемдесетници, Председателстващо Епископство и Общо президентство на Обществото за взаимопомощ

© ELSPETH YOUNG, ДА НЕ СЕ КОПИРА

Когато изгря слънцето, от Елспет Йънг

*“А когато се мина съботата, Мария Магдалина, Мария Якововата майка,
и Саломия купиха аромати за да дойдат и Го помажат.*

*И в първия ден на седмицата дохождат на гроба много рано,
когато изгря слънцето” (Марка 16:1–2).*

- 2 Резюме на 182-та годишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Като се събираме отново заедно
Президент Томас С. Монсън
- 6 И малко дете ще ги води
Президент Бойд К. Пахър
- 10 Да учим децата си да разберат
Шерил А. Есплин
- 13 Обърнати в Неговото Евангелие чрез Неговата Църква
Старейшина Доналд А. Халстром
- 16 Той наистина ни обича
Старейшина Пол Е. Коелихър
- 19 Жертва
Старейшина Далин Х. Оукс
- 23 Планини за изкачване
Президент Хенри Б. Айринг

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 27 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 29 Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2011 г.
Робърт У. Кантуел
- 30 Статистически отчет, 2011 г.
Брук П. Хейлз
- 31 Работниците в лозето
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 34 Да дойдем на себе си: причастието, храмът и жертвата при служението
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 37 Вярa, твърдост, удовлетворение: послание към самотните родители
Старейшина Дейвид С. Бакстър
- 39 Оставайте на Господната територия!
Старейшина Юлисис Соарес
- 41 В съзвучие с мелодията на вярата
Старейшина Куентин А. Кук
- 45 Как се получава откровение и вдъхновение в личния живот
Старейшина Ричард Г. Скот

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 48 Небесните сили
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 52 Спасяване за реален растеж
Епископ Ричард С. Еджли

- 55 Аароново свещеничество: Станете и използвайте Божията сила
Адриан Очоа
- 58 Свещеническата служба
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 62 Семейства, встъпили в завет
Президент Хенри Б. Айринг
- 66 Готови и достойни за служба
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 70 На милостивия ще се покаже милост
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 77 Благодарност на Бог
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 80 Специални уроци
Старейшина Роналд А. Расбанд
- 83 Визията на пророците за Обществото за взаимопомощ: вяра, семейство, взаимопомощ
Джули Б. Бек
- 86 Христовото учение
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 90 Състезанието на живота
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 94 Силата на избавлението
Старейшина А. Том Пери
- 97 За да може загубените да бъдат намерени
Старейшина М. Ръсел Балард
- 101 Да имаме виждане и да действаме според него
Старейшина О. Винсънт Халек
- 103 Единствено върху принципите на праведността
Старейшина Лари Й. Уилсън
- 106 Струваше ли си?
Старейшина Дейвид Ф. Еванс
- 109 Да се пази свещено
Старейшина Пол Б. Пайтър
- 111 Какво мисли Христос за мен?
Старейшина Нийл А. Андерсън
- 115 Като закриваме тази конференция
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА МЛАДИТЕ ЖЕНИ

- 117 Станете и заблестете
Ан М. Диб
- 120 Търсете познание: Вие имате една работа за вършене
Мери Н. Кук
- 123 Сега е времето да станете и да заблестите!
Илейн Ш. Долтън
- 126 Вярвайте, подчинявайте се и устоявайте
Президент Томас С. Монсън
- 72 Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 130 Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот
- 132 Указател на материалите от конференцията
- 133 Учения за нашето време
- 133 Общи президентства на помощните организации
- 134 Новини от Църквата

Резюме на 182-та годишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 31 МАРТ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Джон Б. Диксън. Закриваща молитва: старейшина Уилфърд У. Андерсън. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Клей Кристенсън и Андрю Ънсуърт: “Високо на върха”, *Химни*, № 4; “Пеem от сърце хвала”, *Химни*, № 62; “Слънце щом блести в сърцето ти”, *Химни*, № 144, ар. Уилбърг, непубликуван; “Основа на нашата вяра”, *Химни*, № 55; “Love Is Spoken Here”, *Children's Songbook*, стр. 190–191, ар. Кардън, непубликуван; “Спасителя на Израил”, *Химни*, № 5, ар. Уилбърг, пуб. Хиншоу.

СЪБОТНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 31 МАРТ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Уилям Р. Уокър. Закриваща молитва: старейшина Брус А. Карлсън. Музика от смесения хор на Центъра за обучение на мисионери в Прово; диригенти Дъглас Бренчли и Райън Егет; органист Линда Маргетс: “Слава на Бога, хвала”, *Химни*, № 50, ар. Манукин, пуб. Джакмън; “Води, нежна Светлаина!”, *Химни*, 0 68, ар. Уилбърг, пуб. Джакмън; “От небесния ни Цар избрани”, *Химни*, № 156; “Славим пророка, той с Бога говори”, *Химни*, № 20, ар. Уилбърг, пуб. Джакмън.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 31 МАРТ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Юн Хван Чой. Закриваща молитва: старейшина Лари Р. Лоурънс. Музиката от хор на свещеничеството от институтите в университет Солт Лейк, диригенти Хал У. Ромръл, Крейг Алън и Денис Нордфелд, органист Ричард Елиът: “Jesus, Savior, Pilot Me”, *Хутнс*, по. 104, ар. Лонгхърст, пуб. Джакмън; “Сагу Оп”, *Хутнс*, по. 255, ар. Дъръм, пуб. Джакмън; “Старейшини на Израил”, *Химн*, № 195; “В стадото на Бог Пастиря”, *Химни*, № 140, ар. Бийби, пуб. Ларис.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 1 АПРИЛ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Брент Х. Нилсън. Закриваща молитва: старейшина Пер Г. Маам. Музика от Хора на Табернакъл; диригент Мак Уилбърг; органисти Клей Кристенсън и Ричард Елиът: “Хайде, Божии чеда”, *Химни*, № 42; “Praise to the Lord, the Almighty”, *Хутнс*, по. 72, ар. Уилбърг, пуб. Оксфорд; “Учи ме да ходя в светлина”, *Химни*, № 189, ар. Уилбърг, непубликуван; “Ликувайте, Господ е Цар!”, *Химни*, № 51; “Да говорят със думи сърцата”, *Химни*, № 148, ар. Уилбърг, непубликуван; “Come, Thou Fount of Every Blessing”, *Хутнс* (1948), №. 70, ар. Уилбърг, пуб. Оксфорд.

НЕДЕЛНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 1 АПРИЛ 2012 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина У. Крейг Зуик. Закриваща молитва: старейшина Жайро Мазагарди. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: “Господи, хвалим Твоето име”, *Химни*, № 49, ар. Мърфи, непубликуван; “При Бог елате”, *Химни*, № 77, ар. Мърфи, непубликуван; “Смели воини на Израил”, *Химни*, № 166; “Със Тебе всеки час”, *Химни*, № 69, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТА ВЕЧЕРНА СЕСИЯ, 24 МАРТ 2012 Г., ОБЩО СЪБРАНИЕ НА МЛАДИТЕ ЖЕНИ

Председателства: президент Томас С. Монсън. Ръководи: Илейн Ш. Долтън. Откриваща молитва: Абигейл Пинегар. Закриваща молитва: Кати Елизабет Гафр. Музика от хор на Младите жени от колове в Америкън Форк, Юта; диригент Мерилий Уеб; органист Бони Гудлиф: “Хайде, Божии чеда”, *Химни*, по. 58, ар. Уилбърг, пуб. Джакмън; “As Zion's Youth in Latter Days”, *Хутнс*, по. 256, ар. Кейсън, пуб. Джакмън; “I Feel My Savior's Love”, *Children's Songbook*, 74–75, “Beautiful Savior”, *Children's Songbook*, стр. 62–63,

потпури, ар. Уеб, непубликуван (чело: Дафне О'Рулиън); “Високо на върха”, *Химни*, № 4.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция на различни езици посетете conference.lds.org. После изберете език. Обикновено в рамките на 2 месеца след конференцията аудио записите са на разположение в централите за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСЛАНИЯ И ПОСЛАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: Снимка Дерек Израилсън. Гръб: Снимка Коуди Бел.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Моменти от общата конференция в Солт Лейк Сити бяха заснети от Крейг Даймънд, Уелдън Ч. Андерсън, Джон Люк, Матю Рейер, Кристина Смит, Коуди Бел, Лес Нилсън, Уестън Колтън, Сара Дженсън, Дерек Израилсън, Скот Дейвис, Кристи Джордън и Ранди Колиър; в Албания от Ребека Аткин; в Аржентина от Мариано Габриел Кастильо; в Бразилия от Лоренти Фокето и Сандра Розадос; в Англия от Джон Креб; във Франция от Себастиен Монга; в Гуам от Сюзън Андерсън; в Гватемала от Джордан Франсис; в Айдахо, САЩ, от Люк Филипс; в Индия от Маргарет Елиът; в Минесота, САЩ, от Ронда Харис; и в Русия от Андрей Семенов.

**МАЙ 2012 Г., ГОД. 19 БР. 2
ЛИАХОНА 10485 112**

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър,
Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс,
М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз,
Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук,
Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Пол В. Пайпър

Съветници: Стенли Г. Елис, Кристофел Голдън-мл.,
Пер Г. Малм

Изпълнителен директор: Дейвид Л. Фришкнехт

Директор планиране и редактиране:

Винсънт А. Вон

Директор оформление: Алян Р. Лойбърг

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административни редактори:

Дженифър Л. Грийнууд, Адам С. Олсън

Помощник-редактори: Сюън Барет, Райън Кар

Редакционен екип: Британи Бети, Дейвид А. Едуардз,
Матю Д. Флитън, ЛаРене Портър Гонт, Кари Кастън,
Дженифър Мади, Лия Маклантахън, Мелиса Мерил,
Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джошуа Дж.
Пърки, Чад Е. Фарес, Джен Пинбороу, Пол Ванденберге,
Мариса А. Уидисън, Мелиса Зентено

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Скот Ван Кампен

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн: С. Кимбъл Бот, Колийн Хинкли, Ерик П.

Джонсен, Скот М. Мууи

Екип производство: Колет Небекър Он, Кони Боутърп
Бридж, Хауърд Г. Браун, Джули Бърдет, Брайън У. Гиги,
Кетлийн Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън,
Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик

Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Росица Крулева/Георги Кралев/Георги Василев/
Вивиян Богданова

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада се свържете
с вашия местен църковен център за разпространение или
ръководител на район/кълон.

**Изпращайте ръкописи и питания онлайн на iahona.lds.org; е-мейл на iahona@ldschurch.org; или писма
на адрес [iahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA](mailto:iahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA).**

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
"компас" или "нещо, което напътства") се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски,
английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски,
индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски,
латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски,
норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа,
синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог,
тайтански, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски.
(Честотата варира според езика).

© 2012 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права
запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат
размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или
в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат
размножавани, ако това изрично е забранено в бележката
до произведението. Въпросите относно авторските права
следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
е-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian
(ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May,
October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,
\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

**УКАЗАТЕЛ НА
ГОВОРИТЕЛИТЕ**

Андерсън, Нийл А., 111
Балара, М. Ръсел, 97
Бакстър, Дейвид С., 37
Бек, Джули Б., 83
Беднар, Дейвид А., 48
Кристоферсън, Д. Тод, 86
Кук, Мери Н., 120
Кук, Куентин А., 41
Долтън, Иаейн Ш., 123
Диб, Ан М., 117
Еджи, Ричард С., 52
Есплин, Шерил А., 10
Еванс, Дейвид Ф., 106
Айринг, Хенри Б., 23, 62
Халек, О. Винсънт, 101
Хейлз, Робърт Д., 34
Халстром, Доналд Л., 13
Холанд, Джефри Р., 31
Коеликър, Пол Е., 16
Монсън, Томас С., 4, 66, 90,
115, 126
Нелсън, Ръсел М., 77
Оукс, Далин Х., 19
Очоа, Адриан, 55
Пакър, Бойд К., 6
Пери, Л. Том, 94
Пайпър, Пол Б., 109
Расбанда, Роналд А., 80
Скот, Ричард Г., 45
Соарес, Юлисис, 39
Ухтдорф, Дитер Ф., 27, 58,
70
Уилсън, Лари Й., 103

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

Аароново свещеничество,
55
активизация, 52, 55, 106
аачност, 31, 77
благодарност, 4, 77
брак, 6, 97
въдъхновение, 45, 109
видение, 101
власт, 48, 86
Възкресение, 90
вяра, 23, 37, 41, 83, 111, 126
деца, 6, 10
добродетел, 123
достойнство, 55
дъг, 66
Евангелие, 13
Единение, 19, 31
жертва, 19
завети, 39, 62
знание, 120
избавление, 94
издръжливост, 126
Исус Христос, 19, 23, 31,
39, 77, 86, 90, 111
Книгата на Мормон, 41, 94
любов, 16, 106
майчинство, 37, 120
мисловност, 70
мисионерска работа, 16,
19, 101, 106
недъзи, 80
несгода, 4, 23, 80, 94, 115
образование, 120
обръщане във вярата, 13
обща конференция, 4
Общество за взаимопо-
мощ, 83

организация на
Църквата, 13
откровение, 45
перспектива, 90
Писания, 41
план на спасение, 13, 77,
80, 90
подчинение, 39, 126
покаяние, 70
праведност, 48
преподаване, 10
пример, 16, 39, 55,
117, 123
приоритети, 97
причастие, 34
пророци, 83, 86
прошка, 31, 70
разчитане на собствените
сили, 34
растеж на Църквата, 4
родителство, 6, 37, 103
самотни родители, 37
Светият Дух, 10, 45, 58,
101, 109, 115
свещеничество, 48, 52, 55,
58, 62, 66, 103
свобода на избор, 39, 103
святост, 109
семейство, 6, 16, 37, 41,
62, 70, 83, 97, 115
служба, 19, 34, 37, 58,
66, 83
смелост, 117
смърт, 90
стандарт, 117, 123
ученичество, 101, 111
храмова работа, 19, 34, 62

От президент Томас С. Монсън

Като се събираме ОТНОВО ЗАЕДНО

Нашият Небесен Отец не забравя никой от нас и нашите нужди. Нека бъдем изпълнени с Неговия Дух, докато участваме в сесиите на тази конференция.

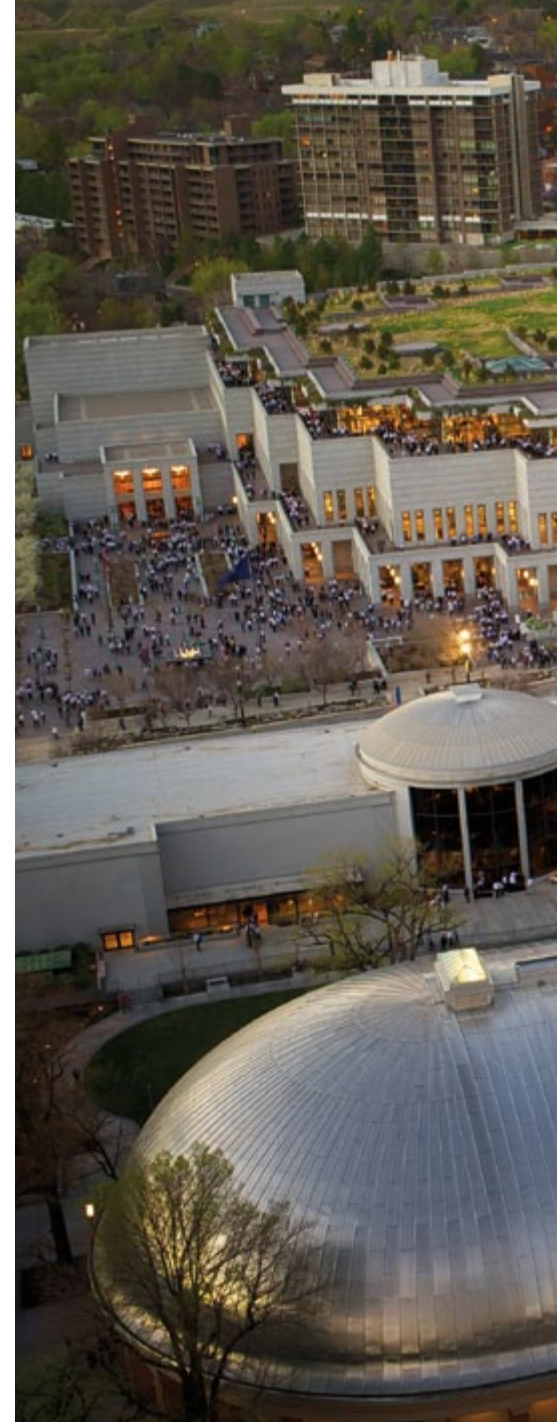
Мои обични братя и сестри, като се събираме отново на обща конференция на Църквата, аз ви приветствам и ви изразявам своята обич. Срещаме се всеки шест месеца, за да се укрепим един друг, да отправим насърчение, да дадем утеха, да изграждаме вяра. Ние сме тук, за да се учим. Някои от вас може да търсят отговори на въпроси и на предизвикателства, с които се сблъсквате в живота си. Някои се борят с разочарования или загуби. Всеки може да бъде просветлен, възвисен и утешен, когато чувства Духа Господен.

Ако в живота ви следва и трябва да бъдат направени промени, нека намерите стимула и куража да ги направите, докато слушате вдъхновените слова, които ще бъдат казани. Нека всеки от нас поднови решението си да живее така, че да бъдем достойни синове и дъщери на нашия Небесен Отец. Нека продължим да се противопоставяме на нечестиято, където и да се намира то.

Колко благословени сме да бъдем

на земята във време като това – едно прекрасно време в дългата история на света. Не можем всички да се съберем под един покрив, но сега имаме възможността да вкусим и участваме в сесиите на тази конференция чрез чудесата на телевизията, радиото, кабелните и сателитни трансмисии и Интернет – дори чрез мобилни устройства. Идваме заедно като един, говорейки различни езици, живеейки в различни страни, но всички с една вяра, едно учение и една цел.

От скромното начало преди 182 години днес нашето присъствие се чувства по цял свят. Тази велика кауза, в която сме ангажирани, ще продължава да върви напред, като хода на това променя и благославя животи. Никаква причина, никаква сила в целия свят не може да спре делото на Бог. Независимо какво се случва, тази велика кауза ще върви напред. Спомнете си пророческите думи на Пророка Джозеф Смит: “ничия нечестива ръка не може да спре напредъка на делото; гоненията

може да се усилват, тълпите може да се обединяват, може да се събират армии, клевети може да (ни) позорят, но Божията истина ще върви напред смело, величаво и независимо, докато проникне на всеки континент, посети всяка област, премине през всяка страна и прозвучи във всяко ухо, докато целите на Бог бъдат постигнати и великият Иехова каже, че делото е свършено”¹.

Днес по света има много трудности и предизвикателства, мои братя и сестри, но има също така

много добро и възвисяващо. Както заявяваме в тринадесета точка от Символа на вярата, “Ако има нещо добродетелно, хубаво или достойно за похвала, ние го търсим”. Нека винаги да продължаваме да го правим.

Благодаря ви за вашата вяра и отдаденост на Евангелието. Благодаря ви за обичта и за грижата, които показвате един към друг. Благодаря ви за службата, която отдавате в своите райони и клонове и в своите колове и окръзи. Точно тази служба позволява на Господ да изпълни много

от целите Си тук на земята.

Благодаря ви за проявите на доброта към мен, където и да отида. Благодаря ви за вашите молитви за мен. Чувствал съм тези молитви и съм безкрайно благодарен за тях.

Сега, мои братя и сестри, ние дойдохме тук, за да бъдем напътствани и вдъхновени. През следващите два дни ще бъдат споделени много послания. Мога да ви уверя, че тези мъже и жени, които ще се обърнат към вас, са търсили небесната помощ и напътствие, докато са

подготвяли своите послания. Били са вдъхновени относно онова, което ще споделят с нас.

Нашият Небесен Отец не забравя никой от нас и нашите нужди. Нека бъдем изпълнени с Неговия Дух, докато участваме в сесиите на тази конференция. Това е искрената ми молитва, в святоето име на нашия Господ и Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (2007), стр. 444.*

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

И малко дете ще ги води

Съпрузите и съпругите следва да осъзнават, че тяхното първо призвание – от което никога няма да бъдат освободени – е един към друг и към техните деца.

Преди години, през една студена нощ на гара в Япония чух почукване на стъклото на моя спален вагон. На прозореца стоеше зъзнещо момче с парцалива риза и мръсна кърпа, завързана около подута буза. Главата му беше покрита с краста. Държеше ръждясала консервна кутия и лъжица, символите на сирака просяк. Докато се опитвах да отворя вратата, за да му дам пари, влакът потегли.

Никога няма да забравя гладуващото малко момче, застанало в студа, хванало празна консервна кутия. Нито мога да забравя колко безпомощно се чувствах, когато влакът бавно потегли и го изостави на перона.

Няколко години по-късно в Куско, един град високо в перуанските Анди, старейшина А. Тиодър Тъгъл и аз провеждахме събрание за причастие в една дълга тясна стая, която излизаше директно на улицата. Беше вече нощ, когато по време на речта на старейшина Тъгъл на вратата се появи едно малко момче, може би на около шест години. То носеше само една парцалива риза, която стигаше до коленете му.

Отляво на нас имаше малка маса с чиния с хляб за причастие. Този гладуващ уличен сирак видя хляба и бавно започна да се придвижва покрай стената към него. Той почти беше стигнал масата, когато една жена на пътеката между редовете го видя. С рязко движение на главата тя го изгони в нощта. Простенах наум.

По-късно малкото момче се завърна. Той се промъкна покрай стената, като поглеждаше ту към хляба, ту към мен. Когато наближи мястото, където жената щеше да го забележи отново, аз протегнах ръце и той дотича до мен. Сложих го в скута си.

След това символично го сложих да седне на стола на старейшина Тъгъл. След закриващата молитва малкото гладно момче избяга в нощта.

Когато се прибрах у дома, разказах моето преживяване на президент Спенсър У. Кимбъл. Той дълбоко се разчувства и ми каза, “Държал си цял един народ в скута си”. На няколко пъти той ми каза, “В това преживяване има много повече смисъл, отколкото засега си прозрял”.

Докато съм посещавал латиноамериканските страни, почти 100 пъти, съм се взирал в лицата на хората в търсене на онова малко момче. Сега знам какво имаше предвид президент Кимбъл.

Срещнах едно друго мръзнещо момче на улиците на Солт Лейк Сити. Беше още една студена зимна вечер. Тръгнахме си от коледно тържество в един хотел. По улицата се появиха седем-осем шумни момчета. Всички те трябваше да бъдат на топло у дома.

Едно от момчетата нямаше връхна дреха. Той бързо подскочи, за да прогони студа. Изчезна в една странична улица, несъмнено за да се прибере в някой малък зле обзаведен апартамент, с легло, което нямаше достатъчно завивки, които да го стоплят.

Вечер, когато се завивам, казвам молитва за хората, които нямат топло легло, в което да заспят.

Като войник бях разположен в Осака, Япония, когато Втората световна война приключи. Градът бе в руини и улиците бяха изпълнени с камъни, отломки и кратери от бомби. Макар повечето от дърветата да бяха унищожени, някои бяха останали със счупени клонове и дънери, като имаха смелостта да покарат по няколко вейки с листа.

Едно малко момиче, облечено в парцаливо цветно кимоно, съсредоточено събираше жълти кленови листа в голям букет. Малкото дете изглежда не обръщаше внимание на разрухата около него, докато подскачаше по руините, за да прибави нови листа към своята колекция. Тя бе открила единственото красиво нещо, останало в нейния свят. Или по-скоро бих казал, че *тя* самата бе единственото красиво нещо в нейния свят. Някак си, като мисля за нея, моята вяра се увеличава. Детето бе възплъщение на надеждата.

Мормон учи, че “малките деца са живи в Христа”¹ и нямат нужда от покаяние.

В началото на миналия век двама мисионери служили в планините на южните САЩ. Един ден от върха на хълма те видели група хора, събрани на открито място. Мисионерите нямали чести възможности да проповядват, затова се отправили към откритото място.

Едно малко момче се било удавило и трябвало да бъде погребано. Родителите му повикали свещеника да изнесе проповед на погребението. Мисионерите гледали отдалеч, когато пътуващият свещеник се изправил пред тъгуващите баща и майка и започнал своята проповед. Ако родителите очаквали да получат утеха от този свещенослужител, те останали разочаровани.

Той жестоко им се накарал за това, че не били кръстили малкото момче. Били го отлагали поради едно или друго нещо и вече било твърде късно. Съвсем недвусмислено той им заявил, че малкото им момче било

отишло в ада. И това било станало по тяхна вина. Тяжна била вината за неговото вечно мъчение.

Когато проповедта приключила и гробът бил заровен, старейшините се приближили към тъгуващите родители. “Ние сме служители на Господ”, казали те на майката, “и сме дошли да споделим едно послание с вас”. Докато ридаещите родители слушали, те чели от откровенията и дали своето свидетелство за възстановяването на ключовете за изкуплението както на живите, така и на мъртвите.

Храня известни симпатии към този проповедник. Той вършел най-доброто според светлината и знанието, с които разполагал. Но съществува повече истина, отколкото той можел да предложи. Съществува пълнотата на Евангелието.

Старейшините дошли като утешители, като учители, като служители Господни, угълномощени да отслужват Евангелието на Исус Христос.

Децата, за които говоря, представляват всички чедра на нашия Небесен

Отец. “Наследство от Господа са чедата, и ... блазе на онзи човек, Който е напълнил тула си с тях!”²

Създаването на живот е една голяма отговорност за сключилата брак двойка. Едно от предизвикателствата на земния живот е да бъдеш достоен и отговорен родител. Нито мъжът, нито жената могат сами да имат деца. Предвидено е децата да имат двама родители – както баща, така и майка. Няма друг модел или процес, който да ги замести.

Преди много години една жена през сълзи ми разказа как като студентка допуснала сериозна грешка със своя приятел. Той уредил тя да направи аборт. След време те се дипломирали, сключили брак и имали още няколко деца. Тя ми разказа какво мъчение за нея било да погледне семейството си, прекрасните си деца, и да си представи, че едно от тях липсва.

Ако тази двойка разбира и прилага Единението, те ще знаят, че тези преживявания и свързаната с тях болка могат да бъдат заличени. Няма болка, която да продължи вечно. Не е лесно; никога не е било предвидано животът да бъде лесен или справедлив. Покаянието и трайната надежда, която дава опрощението, винаги ще си заслужават усилията.

Друга млада двойка през сълзи ми казаха, че наскоро са били при доктор, които им казал, че няма да могат да имат собствени деца. Те бяха съкрушени от тези новини. Изненадаха се, когато им казаха, че положението им все пак бе доста добро. Зачудиха се защо бих могъл да им кажа подобно нещо. Казах им, че тяхното положение бе значително по-добро от това на двойки, способни да бъдат родители, но които отхвърлят и егоистично отбягват тази отговорност.

Казах им, “Вие поне искате да имате деца и това желание ще ви насочва за добро в земния ви живот и отвъд, защото ще ви осигурява духовна и емоционална стабилност. Накрая ще се окажете в много по-добро положение, защото сте искали деца и не сте могли да ги имате, за разлика от онези, които са могли, но не са имали”.

Също така има и двойки, които не сключват брак и така остават без деца. Някои хора, поради независещи от тях обстоятелства, отглеждат деца като самотни майки или самотни бащи. Това са временни състояния. Според вечния ред на нещата – не непременно в земния живот – праведните копнежи и мечти ще се сбъднат.

“Ако само в тоя живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление”³.

Крайната цел на цялата активност в Църквата е съпругът, неговата съпруга и техните деца да бъдат щастливи у дома, защитени от принципите и законите на Евангелието, здраво запечатани в заветите на вечното същеничество. Съпрузите и съпругите

следва да осъзнават, че тяхното първо призвание – от което никога няма да бъдат освободени, е един към друг и към техните деца.

Едно от големите открития на родителството е, че научаваме за най-съществените неща много повече от децата си, отколкото от нашите родители. Започваме да осъзнаваме истината в пророчеството на Исаия, “малко дете ще ги води”⁴.

В Ерусалим Исус “повика едно дете, постави го посред тях и рече:

Истина ви казвам, ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство.

И тъй, който смири себе си като това дете, той е по-голям в небесното царство”⁵.

“А Исус рече: Оставете дечицата, и не ги възпирайте да дойдат при Мене защото на такива е небесното царство.

И възложи ръце на тях, и замина оттам”⁶.

В Книгата на Мормон четем за посещението на Исус Христос в Нювия свят. Той изцелява и благославя хората и заповядва малките им деца да бъдат доведени при Него.

Мормон записва, “те доведоха малките си деца и ги поставиха на земята около Него, и Исус застана по средата; и множеството даде път, докато всички деца не бяха доведени при Него”⁷.

След това заповядва на хората да коленичат. Заобиколен от малките деца, Спасителят коленичи и отправя молитва към нашия Отец в Небесата. След молитвата Спасителят заплаква, “взе малките им деца, едно по едно и ги благослови, като се молеше на Отца за тях.

И когато направи това, Той заплака отново”⁸.

Мога да разбера чувствата, които Спасителят изпитва към децата. Много може да бъде научено, като следваме Неговия пример в стремежа си да се молим за “малки(те) дечица”⁹, да ги благославяме и учим.

Бях десети поред в семейство от 11 деца. Доколкото знам, нито моят баща, нито майка ми някога са служили във важно църковно призвание.

Нашите родители служиха вярно в тяхното най-важно призвание – това на родители. Нашият баща ръководеше дома ни в праведност, без гняв или страх. А въздействащият му пример бе подкрепян от внимателните съвети на нашата майка. Евангелието е едно мощно влияние в живота на всеки един от нас във фамилията Пакър, като това е така и за следващото поколение и поколенията след него.

Надявам се аз да се окажа толкова добър човек, колкото моя баща. Преди да чуя думите “добра работа” от моя Небесен Отец, се надявам първо да ги чуя от моя земен баща.

Много пъти съм се чудил защо съм бил призван за апостол и след това за президент на Кворума на Дванадесетте, въпреки факта, че

идвам от дом, в който бащата може да бъде наречен слабо активен. И не съм единственият член на Дванадесетте, който влиза в тази категория.

Накрая мога да осъзная и разбера, че това може да е станало именно поради това обстоятелство. Мога също така да разбера защо във всичко, което правим в Църквата като ръководители, ние трябва да се грижим родителите и децата да прекарват време заедно като семейства. Свещените ръководители трябва да се стараят Църквата да бъде приятелски настроена към семейството.

Има много неща в живота според Евангелието на Исус Христос, които не могат да бъдат измерени с преброяване и поместени в присъствени списъци. Заети сме със сгради, бюджети, програми и процедури. Когато правим това, е възможно да пропуснем самия дух на Евангелието на Исус Христос.

Твърде често при мен идва някой, които казва, “Президент Пакър, не би ли било добре да ... ?”

Аз обикновено го прекъсвам, като казвам, “Не”, защото усещам, че ще последва план за нова дейност или програма, които би ощетили семейството с време и средства.

Времето със семейството е свещено време и трябва да бъде защитавано и уважавано. Увещаваме нашите членове да показват отдаденост към техните семейства.

Когато се оженихме, съпругата ми и аз решихме да приемаме децата, които ни се родят, заедно с отговорността да се грижим за тяхното раждане и израстване. С течение на времето, те сами сформираха семейства.

На два пъти в нашия брак, когато се родиха две от нашите малки момчета, лекарят идваше при нас с

думите, “Не мисля, че ще успеете да задържите това дете”.

И двата пъти в нашия отговор се съдържаха готовността да дадем собствения си живот, ако мъничкият ни син запази своя. И когато размишлявахме над това, ние осъзнахме, че тази отдаденост е сродна с чувствата на нашия Небесен Отец към нас. Каква възвишена мисъл.

Сега, при залеза на нашия живот, сестра Пакър и аз осъзнаваме и имаме свидетелство, че семействата ни могат да бъдат вечни. Когато се подчиняваме на заповедите и напълно живеем според Евангелието, ние ще бъдем защитавани и благославяни. С нашите деца, внуци и правнуци, молитвата ни е всеки от нас в нашето растящо семейство да изпитва същата отдаденост към скъпоценните малки деца.

Бащи и майки, следващият път, когато вземете в ръце новородено дете, можете с нови очи да погледнете тайнствата и целите на живота. Ще разберете по-добре защо Църквата е такава, каквата е, и защо семейството е основната организация във времето и вечността. Давам свидетелство, че Евангелието на Исус Христос е истинно, че планът на изкупление, наречен също планът на щастие, е един план за семействата. Моля се на Господ семействата в Църквата да бъдат благословени, както родители, така и деца, и това дело да напредва така, както Отец възнамерява. Давам това свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 8:12.
2. Псалми 127:3, 5.
3. 1 Коринтяните 15:19.
4. Исаия 11:6.
5. Матей 18:2–4.
6. Матей 19:14–15.
7. 3 Нефи 17:12.
8. 3 Нефи 17:21–22.
9. 3 Нефи 17:24.

От Шерил А. Есплин

Втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Да учим децата си да разбират

Да учим децата си да разбират е нещо повече от споделяне на информация. То е да помагаме на децата си да приемат учението в сърцата си.

С течение на годините много детайли от живота ми стават все по-смътни и мъгливи, но сред помените, които остават най-ясни, са ражданията на всяко от децата ни. Небето изглеждаше толкова близко и ако се опитам, мога почти да усетя същите тези чувства на благоговение и удивление, които изпитвах всеки път, когато някое от онези скъпоценни дечица биваше поставяно в ръцете ми.

“Наследство от Господа са чедата” ни (Псалми 127:3). Той познава и обича всеки един със съвършена любов (вж. Мороний 8:17). Каква свещена отговорност ни е възложил Небесният Отец като родители – да сме партньори с Него, помагайки Неговите избрани духове да станат онова, което Той знае, че могат да станат.

Тази божествена привилегия да отглеждаме децата си е отговорност, много по-голяма отколкото бихме могли да посрещнем сами без помощта на Господ. Той знае точно какво се нуждаят да знаят децата ни, какво трябва да правят и какво трябва да станат, за да се завърнат

обратно в Неговото присъствие. Той дава на майките и бащите специални инструкции и напътствие чрез Писанията, Своите пророци и Светия Дух.

В едното откровение от последните дни, дадено чрез Пророка Джозеф Смит, Господ напътства родителите да учат децата си да *разберат* учението за покаянието, вярата в Христос, кръщението и дара на Светия Дух. Забележете, че Господ не казва просто да “преподаваме учението”; заповедта Му е да научим децата си да *разбират* учението. (Вж. У. и З. 68:25, 28; курсив добавен.)

В Псалми ние четем, “Вразуми ме, и ще държа закона Ти; Да! ще го пазя от все сърце” (Псалми 119:34).

Да учим децата си да разбират е нещо повече от споделяне на информация. То е да помагаме на децата си да приемат учението в сърцата си по такъв начин, че то да стане част от самото им съществуване и да се отразява в отношението и поведението им цял живот.

Нефи учи, че ролята на Светия Дух е да носи истината “в сърцата

на чедата човешки” (2 Нефи 33:1). Нашата роля като родители е да правим всичко по силите си да създадем атмосфера нашите деца да могат да чувстват влиянието на Духа и да им помагаме да разпознаят това, което чувстват.

Спомням си едно телефонно обаждане, което получих преди няколко години от дъщеря ни Мишел. С нежно възмущение тя каза, “Мамо, току-що имах най-невероятното преживяване с Ашли”. Ашли е дъщеря ѝ, която тогава бе на пет години. Мишел описа сутринта като постоянна разправия между Ашли и тригодишния Андрю – единият не искал да споделя (играчки), другият посягал да удря. След като им помогнала да решат нещата, Мишел отишла да провери бебето.

Скоро Ашли дотичала ядосана, че Андрю отново не желае да споделя. Мишел напомнила на Ашли ангажмента, който били поели на семейна домашна вечер да са по-мили един към друг.

Тя попитала дали Ашли желае да се помоли и да потърси помощта на Небесния Отец, но Ашли, все още много сърдита, отвърнала “Не”. Запитана дали вярва, че Небесният Отец би отговорил на молитвата ѝ, Ашли казала, че не знае. Майка ѝ я помолила да опита и нежна я уловила за ръце и коленичила с нея.

Мишел предложила Ашли да помоли Небесния Отец да помогне Андрю да споделя – а тя самата да бъде мила. Мисълта Небесният Отец да помогне малкият ѝ брат да споделя трябва да е изострила интереса на Ашли и тя започнала да се моли, първо молейки Небесния Отец да помогне Андрю да споделя. Когато Го помоли да ѝ помогне да бъде мила, тя заплакала. Ашли

завършила молитвата си и заровила глава в рамото на майка си. Мишел я прегърнала и попитала защо плаче. Ашли каза, че не знае.

Майка ѝ рекла, “Мисля, че знам защо плачеш. Чувстваш ли се добре вътрешно?” Ашли кимнала и майка ѝ продължила, “Духът ти помага да се чувстваш по този начин. Това е начинът Небесният Отец да ти каже, че те обича и ще ти помогне”.

Тя попитала Ашли дали вярва в това, дали вярва, че Небесният Отец ще ѝ помогне. С очички, още пълни със сълзи, Ашли отговорила, че вярва.

Понякога най-силният начин да научим едно дете да разбира учението е да преподаваме в контекста на онова, което то изпитва в момента. Такива моменти са спонтанни, не

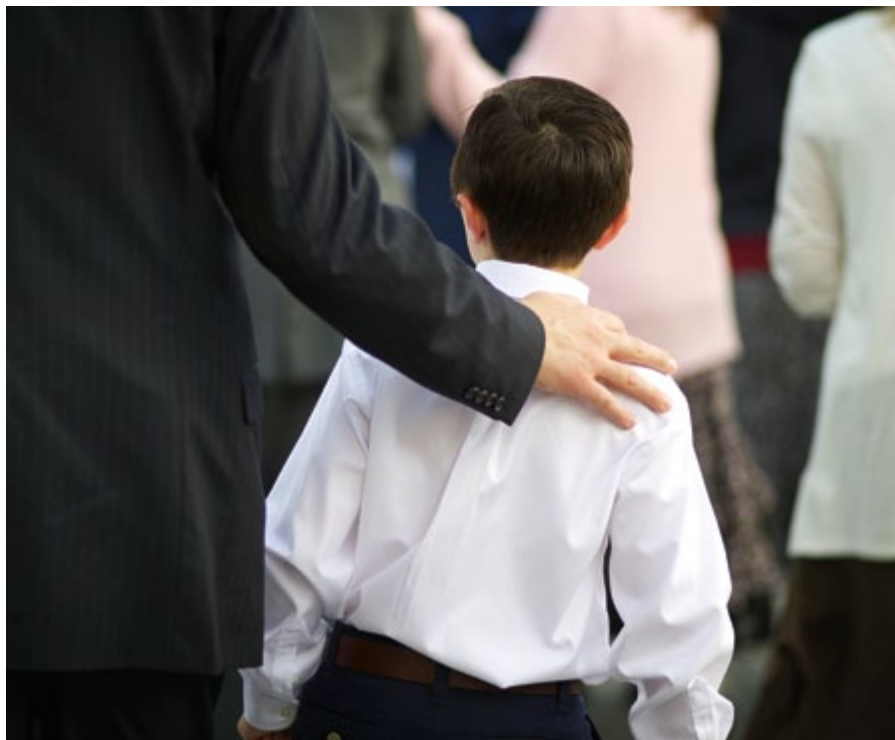
планирани и се случват в нормалния ход на семейния живот. Те идват и си отиват бързо, тъй че трябва да сме нащрек и да разпознаваме такъв момент, когато децата ни идват при нас с въпрос или безпокойство, имат проблеми да се разбират с братята, сестрите или приятелите си, когато трябва да контролират гнева си, когато допуснат грешка или трябва да вземат решение. (Вж. *Преподаването – няма по-велико призвание: Ръководство-источник за преподаване на Евангелието*, 1999 г., стр. 140–141; *Брак и семейни взаимоотношения: Наръчник на учителя*, 2000 г., стр. 61.)

Ако сме готови и оставим Духът да ни води в подобни ситуации, децата ни ще бъдат поучавани с по-голям ефект и разбиране.

Същото толкова важни са моментите за преподаване, идеещи докато грижливо планираме редовни събития, като семейна молитва, семейно изучаване на Писанията, семейна домашна вечер и други семейни дейности.

Във всяка ситуация за преподаване цялото разбиране и научаване биват най-добре подхранени в атмосфера на топлина и любов, където присъства Духът.

Около два месеца преди децата му да навършат осем години един баща всяка седмица отделял време да ги готви за кръщението. Дъщеря му казва, че когато бил нейният ред, той ѝ дал едно списание и те седнали заедно само двамата и обсъждали и споделяли чувства относно евангелските принципи. Той

я накара да нарисова едно нагледно помагало, докато напредвали. То изобразявало доземното съществуване, този земен живот и всяка стъпка, която трябва да направи тя, за да се завърне да живее с Небесния Отец. Той давал свидетелството си за всяка стъпка от плана на спасение, докато ѝ го преподавал.

Когато дъщеря му си припомня това преживяване, след като вече била пораснала, тя казва: “Никога няма да забравя любовта на татко, която чувствах, докато той прекарваше времето с мен. ... Вярвам, че това преживяване бе основната причина да имам свидетелство за Евангелието, когато бях кръстена”. (Вж. *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 129.)

Преподаването с цел разбиране изисква непоколебимо и трайно усилие. То изисква преподаване чрез наставление и пример и особено чрез помощ нашите деца да живеят според наученото.

Президент Харолд Б. Лий учи, “Без да преживеем даден евангелски принцип в действие, е ... по-трудно да повярваме в него” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 121).

Аз първо се научих да се моля, коленичейки със семейството ми в семейна молитва. Научих езика на молитвата, докато слушах родителите ми да се молят и докато те ми помагаша в първите ми молитви. Научих, че мога да говоря с Небесния Отец и да искам напътствие.

Всяка сутрин без изключение мама и татко ни събираха около кухненската маса преди закуска и ние коленичехме в семейна молитва. Молахме се на всяко хранене. Вечер преди лягане коленичехме заедно в дневната и завършвахме деня със семейна молитва.

Макар че като дете имаше много неща, които не разбирах в молитвата, тя стана част от живота ми, която постоянно бе с мен. Аз продължавам да уча и разбирането ми относно силата на молитвата продължава да расте.

Старейшина Джефри Р. Холанд казва, “всички ние разбираме, че успехът на евангелското послание зависи от това да бъде преподавано, разбрано и после да живеем според него по такъв начин, че обещанието му за щастие и спасение да бъде осъществено” (“Teaching and Learning in the Church” (worldwide

leadership training meeting, Feb. 10, 2007), *Лиахона*, юни 2007 г., стр. 57).

Да се научим да разбираме напълно евангелските учения е един процес, траещ цял живот и той идва “ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко” (2 Нефи 28:30). Когато децата учат и после постъпват според наученото, разбирането им се разширява, което води до повече учение, повече действие и още повече и по-трайно разбиране.

Можем да узнаем, че децата ни започват да разбират учението, когато го видим в отношението и поведението им без външни заплахи или поощрения. Когато децата ни се научат да разбират евангелските учения, те стават по-отговорни и почват повече да разчитат на себе си. Стават част от решението на нашите семейни проблеми и дават положителен принос в средата на нашия дом и в успеха на семейството ни.

Ние ще учим децата си да разбират, когато се възползваме от всяка ситуация, каним Духа, даваме пример и им помагаме да живеят според наученото.

Когато гледаме в очите на едно малко детенце, бива ни напомнена песента:

*Чедо на Бога съм,
със нужди съм безкрай,
Над мене бди да разбера
светите Му слова.*

*С мен бъди, води ме в пътя
свят на мъдростта,
за да съм във вечността
отново със Отца.*
(“Чедо на Бога съм”, *Химни*, № 186;
курсив добавен)

Нека можем да постъпваме така.
В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Доналд Л. Халстром
От Президентството на Седемдесетте

Обърнати в Неговото Евангелие чрез Неговата Църква

Целта на Църквата е да ни помага да живеем според Евангелието.

Обичам както Евангелието на Исус Христос, така и Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Понякога слагаме знак на равенство между термините *Евангелие* и *Църква*, но те не са едно и също нещо. Те обаче са деликатно свързани и ние имаме нужда и от двете.

Евангелието е славният план Божий, според който на нас, Неговите деца, е дадено да получим всичко, което Отец има (вж. У. и З. 84:38). Това се нарича вечен живот и се описва като “най-великият от всички Божий дарове” (У. и З. 14:7). Важна част от този план е нашето земно съществуване, период, в който да развиваме вяра (вж. Мороний 7:26), да се покаяваме (вж. Мосия 3:12) и да се помирим с Бога (вж. Яков 4:11).

Тъй като нашите смъртни слабости щели да направят този живот изключително труден, защото щяло да има “противопоставяне във всички неща” (2 Нефи 2:11) без да може да се пречистим от собствените си

грехове, бил нужен Спасител. Когато Елохим, Вечният Бог и Отец на нашите духове, представил Своя план на спасение, сред нас имало един, който казал, “Ето Ме, изпрати Мен” (Авраам 3:27). Името му било Иехова.

Роден от Небесен Отец, както духовно, така и физически, Той притежавал пълната сила да победи света. Роден от земна майка, той бил подложен на болките и страданията на земния живот. Великият Иехова бил наречен Исус и освен това му била дадена титлата Христос, което значи Месията или Помазаника. Неговото върховно постижение е Единението, при което Исус Христос “слезе по-долу от всичко” (У. и З. 88:6), с което станало възможно да плати спасителния откуп за всеки от нас.

Църквата е установена от Исус Христос по време на Негово земно служение, “съграден(а) върху основата на апостолите и пророците” (Ефесяните 2:20). В тази “диспенсация на пълнотата на времената” (У. и З. 128:18) Господ е възстановил някога

съществуващата организация, като изрично казва на Пророка Джозеф Смит, “Аз ще установя Църква чрез ръката ти” (У. и З. 31:7). Исус Христос е бил и е глава на Своята Църква. Той е представяван на земята от пророци, които имат апостолска власт.

Това е една великолепна Църква. Нейната организация, ефективност и абсолютна доброта спечелват уважението на всички, които искрено се опитат да я разберат. Църквата има програми за деца, младежи, мъже и жени. Красивите ѝ сгради за събрания са повече от 18 000. Величествените храмове, вече наброяващи 136, са пръснати по земята, като още 30 се строят или са обявени за строеж. Пълновременните мисионери, млади и не чак толкова млади, наброяват повече от 56 000 и служат в 150 страни. Хуманитарната дейност на Църквата по света е един удивителен израз на щедростта на нашите членове. Нашата програма по благосъстоянието се грижи за нашите членове и изгражда разчитане на собствените сили по начин, непостигнат никъде другаде. В тази Църква имаме безкористни неплатени ръководители и общност от светии, които са готови да си служат взаимно по един забележителен начин. По света няма друга такава организация.

При моето раждане семейството ми живееше в малка къща в парка на една от големите и исторически сгради за събрания на Църквата, табернакъла в Хонолулу. Сега се извинявам на моите скъпи приятели в Председателстващото Епископство, които се грижат за сградите на Църквата, но като момче съм се катерил и пълзял навсякъде, от пълния с вода шадраван до вътрешността на внушителния осветен шпил. Дори, подобно на Тарзан, съм се люлял на увивните растения по огромните

банианови дървета (вид смокиня) в двора.

Църквата бе всичко за нас. Посещавахме много събрания, дори повече, отколкото имаме днес. Неделното училище за деца беше четвъртък следобед. Събранията на Обществото за взаимопомощ се провеждаха вторник сутрин. Дейностите за взаимно усъвършенстване бяха сряда вечер. Съботата бе отделена за дейности на района. В неделя сутрин мъжете и младите мъже посещаваха свещеническо събрание. Следобед бяхме на неделно училище. Накрая привечер се връщахме за събранието за участие. С тези събрания и непрекъснато отиване и връщане нашето време, изглежда, бе заето от църковни дейности през цялата неделя и през повечето дни на седмицата.

Колкото и да обичах Църквата, точно през тези дни на моето детство за пръв път осъзнах, че в нея има нещо още по-голямо. Когато бях на пет години, в табернакъла се проведе голяма конференция. Ние прекосихме ливадата, на която живеехме, преминахме по един малък мост, водещ към величествената постройка и седнахме някъде на десетия ред в голямата сграда за събрания. Председателстващ и говорител на събранието бе Дейвид О. Макей, президент на Църквата. Не помня и дума от казаното, но ясно помня какво видях и почувствах. Президент Макей бе облечен в кремов костюм и със своята вълниста бяла коса изглеждаше величествено. Според традицията на островите, той носеше тройно сплетен венец от червени цветя. Докато говореше, почувствах нещо много силно и лично. По-късно разбрах, че бях почувствал влиянието на Светия Дух. Изпяхме закриващия химн.

Със Господ кой е? Кой?

Време е да решим.

И питаме без страх:

Със Господ кой е? Кой?

(“Със Господ кой е?”, *Химни*, № 164)

Когато тези думи бяха изпети от почти 2 000 души и ми се стори като въпрос, зададен само на мен, аз исках да се изправа и да кажа, “Аз!”

Някои членове са започнали да смятат активността в Църквата за крайна цел. Това е опасно. Възможно е да бъдеш активен в Църквата и слабо активен в Евангелието. Нека наблегна: активността в Църквата е

много желателна като цел; тя, обаче, не е достатъчна. Активността в Църквата е външен израз на нашето духовно желание. Ако посещаваме своите събрания, приемаме и изпълняваме отговорности в Църквата и служим на другите, това се вижда от хората.

За разлика от това, евангелските неща са обикновено по-малко забележими и по-трудни за измерване, но са от по-голямо вечно значение. Например, колко вяра наистина имаме? Доколко се покаяваме? Какво значение имат обредите в живота ни? Доколко сме съсредоточени върху своите завети?

Повтарям: имаме нужда както от Евангелието, *така и от* Църквата. Всъщност, целта на Църквата е да ни помага да живеем според Евангелието. Често се чудим: Как може човек да бъде напълно активен в Църквата като младеж, след което да се откаже като по-възрастен? Как може възрастен, който често е посещавал събранията и е служил, да престане да идва? Как може човек, разочарован от ръководител или от друг член, да позволи на това разочарование да сложи край на участието му в Църквата? Може би причината е, че такива хора не са достатъчно обърнати в Евангелието – нещата на вечността.

Предлагам три основни начина, по които Евангелието да се превърне в наша основа:

1. *Задълбочете разбирането си за Божеството.* Солидно знание и обич към тримата члена на Божеството са крайно необходими. Съсредоточено се молете на Отца, в името на Сина, като търсите напътствие от Светия Дух. Прибавете към молитвата постоянно изучаване и смирено размишление, за да изградите непоклатима вяра в Исус Христос. “Защото как човек може да познава господар ... който е чужденец за него и е далеч от мислите и намеренията на сърцето му?” (Мосия 5:13).
2. *Съсредоточете се върху обредите и заветите.* Ако има някакви основни обреди, които все още да бъдат извършени в живота ви, грижливо се подгответе да приемете всеки един от тях. След това е необходимо да установим дисциплината да водим живот, предан на нашите завети, като пълноценно използваме седмичния дар на причастията. Мнозина от нас не

са редовно променяни от неговата пречистваща сила поради липсата на уважение от наша страна към този свят обред.

3. *Обединете Евангелието с Църквата.* Като се съсредоточите върху Евангелието, Църквата ще стане по-голяма благословия в живота ви, а не по-малка. Когато идваме на всяко събрание, подготвени да “търс(им) познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра” (У. и 3. 88:118), Светият Дух ще бъде наш учител. Ако идваме с цел да се поразвлечем, често ще останем разочаровани. Веднъж попитах президент Спенсър У. Кимбъл, “Какво правите, когато попаднете в скучно събрание за причастие?” Той отговори: “Не знам. Никога не ми се е случвало” (цитирано от Gene P. Cook, в Gerry Avant, “Learning Gospel Is

Lifetime Pursuit”, *Church News*, 24 март 1990 г., стр. 10).

В живота си следва да желаем това, което се случило след като Господ се явява на хората от Новия свят и установява Своята Църква. В Писанията четем, “И стана така, че тъй те (Неговите ученици) ходеха сред народа на Нефи и проповядваха Евангелието на Христа на всички люде по лицето на земята; и обръщаха людете към Господа, и ги присъединяваха към църквата на Христа, и тъй людете от това поколение бяха благословени” (3 Нефи 28:23).

Господ желае членовете на Неговата Църква да бъдат напълно обърнати в Неговото Евангелие. Това е единственият сигурен начин да се радваме на духовна безопасност сега и щастие завинаги. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Пол Е. Коеликър
От Седемдесетте

Той наистина ни обича

Благодарение на този създаден от небесата образец на семейството ние можем по-пълно да разбираме как нашият Небесен Отец истински обича всеки от нас еднакво и изцяло.

Обичам да бъда с пълновременните мисионери. Те са преизпълнени с вяра, надежда и неподправено милосърдие. Мисионерското им преживяване е като един мини живот, траещ от 18 до 24 месеца. Те пристигат като деца в духовно отношение, със сериозен апетит да учат, и си заминават като зрели възрастни, готови да победят всяко и всички предизвикателства, поставени пред тях. Обичам също отдадените възрастни мисионери, които са пълни с търпение, мъдрост и спокойна увереност. Те носят един дар на стабилност и обич към енергия на младите мисионери около тях. Заедно всички те са една могъща, упорита сила за добро, която има дълбок ефект върху собствения им живот и върху хората, които биват докоснати от тяхната служба.

Неотдавна слушах двама от тези превъзходни млади мисионери, докато те правеха преглед на усилията и преживяванията си. В онзи момент на припомняне и размишление те обсъждаха хората, с които бяха

общували в онзи ден, някои от които откликвали по-охотно от останалите. Обсъждайки обстоятелствата, те питаха, “Как можем да помогнем на всеки отделен човек да развие желание да знае повече за Небесния Отец? Как да им помогнем да почувстват Неговия Дух? Как можем да им помогнем да узнаят, че ние ги обичаме?”

Мислено си представях тези двама млади мисионери три или четири години след като завършат мисията си. Виждах ги как са намерили своите вечни спътници, как служат в кворум на старейшините или учат група млади мъже. Сега, вместо да мислят за своите проучватели, те си задаваха същите въпроси за членовете на своя кворум или за младите мъже, които им бе възложено да подхранват духовно. Виждах как мисионерският им опит би могъл да бъде прилаган като модел за възпитаване на други хора през остатъка от живота им. Когато тази армия от праведни ученици и следовници се завърне от мисиите си из многото страни по земята, те започват да

дават значителен принос в делото по установяване на Църквата.

Пророкът от Книгата на Мормон Лехий размишлявал над същите тези въпроси, докато слушал отговора на своите синове на напътствието и видението, което им бил дал: “И така Ламан и Лемуил, бидейки по-възрастните, роптаеха срещу баща си. И те роптаеха, понеже не познаваха делата на онзи Бог, Който ги беше сътворил” (1 Нефи 2:12).

Вероятно всеки от нас е изпитвал разочарованието, което изпитал Лехий от неговите двама по-големи сина. Когато се сблъскаме с дете, отклонило се от истината, с неубеден проучвател или безотговорен бъдещ старейшина, сърцата ни се преизпълват с чувства, както сторил Лехий, и ние питаме, “Какво мога да сторя, за да им помогна да почувстват и чуят Духа, та да не бъдат оплетени от разсейващите неща на света?” Наум ми идват два стиха от Писанията, които могат да ни помогнат да проправим пътя си през тези разсейващи неща и да почувстваме силата на Божията любов.

Нефи дава един ключ от вратата на познанието чрез следното лично преживяване: “аз, Нефи, ... имах голямо желание да познавам тайнствата Божии, затова призовах Господа; и ето, Той ме посети и смекчи сърцето ми, така че аз повярвах на всичките слова, изречени от баща ми. Затова аз не се разбунтувах срещу него като братята ми” (1 Нефи 2:16).

Пробуждането на желанието да знаем ни дава духовни възможности да чуем гласа на небесата. Да намерим начин да събудим и да подхранваме това желание е търсене и отговорност на всеки от нас – мисионери, родители, учители, ръководители и членове. Като чувстваме това желание да се пробужда в сърцата

ни, ние се готвим да се възползваме от знанията и поуката от следващия стих, който искам да спомена.

През юни 1831 г., докато на ранните ръководители на Църквата били отправяни призвания, на Пророка Джозеф Смит било казано, че “Сатана е навсякъде по земята и той тръгва, мамейки народите”. За да се борим с това отвличащо влияние, Господ казва, че ще ни даде “образец във всички неща, за да не можете да бъдете измамени” (У. и З. 52:14).

Образците са моделите, ръководствата, повтарящите се стъпки или пътеките, които човек следва, за да може да бъде в крак с Божията цел. Ако бъдат следвани тези образци, ние ще останем смирени, будни и в състояние да различаваме гласа на Светия Дух от онези гласове, които ни отвличат и отклоняват. После Господ ни напътства, “този, който трепери под силата Ми, ще бъде направен силен и ще принесе плодове на възхвала и мъдрост, съгласно откровенията и истините, които Аз съм ви дал” (У. и З. 52:17).

Благословията на смирената молитва, отправяна с искрено намерение, позволява на Светия Дух да докосне нашите сърца и ни помага да си спомним това, което сме знаели преди да бъдем родени в този смъртен живот. Като разбираме ясно плана на нашия Небесен Отец за нас, ние започваме да съзнаваме отговорността си да помагаме на други хора да научат и разберат Неговия план. Тясно свързан с помагането на другите да си спомнят е начинът, по който лично ние живеем според Евангелието и го прилагаме в живота си. Когато наистина живеем според Евангелието по образаца, проповядван от Господ Исус Христос, способността ни да помагаме на другите расте. Следното преживяване е един пример за това как този принцип може да действа.

Двама млади мисионери почукали на една врата, надявайки се да открият човек, който да чуе посланието им. Вратата се отворила и един доста едър мъж ги посрещнал с далеч не дружелюбен глас: “Мисля, че ви казах да не хлопате отново на

вратата ми. Предупредих ви преди, че ако някога отново дойдете, може да стане неприятно. Сега ме оставете на мира”. Той бързо затворил вратата.

Докато старейшините се отдалечавали, по-възрастният, по-опитен мисионер сложил ръка на рамото на по-младия, за да го утеши и окуражи. Без те да знаят, мъжът ги наблюдавал през прозореца, за да е сигурен, че са разбрали предупреждението му. Той напълно очаквал да ги види да се отнесат несериозно към краткия му отговор на опита им за разговор. Обаче когато видял проявата на доброта между двамата мисионери, сърцето му внезапно се смекчило. Той отворил вратата и ги поканил да се върнат и да споделят своето послание с него.

Именно когато отстъпваме пред Божията воля и живеем по Неговия образец, чувстваме Неговия Дух. Спасителят учи, “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си” (Иоана 13:35). Този принцип да имаме

любов помежду си и да развиваме способността си да сме съсредоточени върху Христос в начина ни на мислене, говорене и действие, е съществен принцип в превръщането ни в ученици на Христа и учители на Неговото Евангелие.

Пробуждането на това желание ни подготвя да търсим обещаните образци. Търсенето на образците ни води до учението на Христос, така както било проповядвано от Спасителя и Неговите пророци-ръководители. Един образец на това учение е да устояваме докрай: “И благословени са тези, които ще се стремят да установят Моя Сион в онзи ден, защото те ще имат дара и силата на Светия Дух; и ако устоят до края, те ще бъдат възвисени в последния ден и ще бъдат спасени във вечното царство на Агнеца” (1 Нефи 13:37).

Кое е най-основното средство, чрез което можем да се радваме на дара и силата на Светия Дух? Това е силата, идеща когато сме верни ученици и следовници на Исус Христос. Това е нашата *любов* към Него и нашите ближни. Именно Спасителят определя образаца на любовта, когато ни учи, “Нова

заповед ви давам, да се любите един друго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друго” (Иоана 13:34).

Президент Гордън Б. Хинкли утвърждава този принцип, когато казва: “Да обичаме Господ не е просто съвет; това не е просто добро пожелание. Това е заповед. ... Любовта към Бог е коренът на всяка добродетел, на всяко добро, на всичката сила на характера, на всяка вяръност да се върши правилното” (“Words of the Living Prophet”, *Liahona*, дек. 1996 г., стр. 8).

Планът на Отца определил образаца на семейната организация, която да ни помага да учим, прилагаме и разбираме силата на любовта. В деня, когато бе създадено собственото ми семейство, скъпата ми Ана и аз отидохме в храма и встъпихме в брачен завет. Колко много си мислех, че я обичам в онзи ден, но всъщност едва бях започнал да виждам видението на любовта. Когато в живота ни се появяваше всяко от нашите деца и внуци, любовта ни се разпростираше в същата степен и изцяло върху всяко от тях. Изглежда, няма предели за растящата способност да обичаме.

Чувството на обич от страна на нашия Небесен Отец е подобно на гравитационно привличане от небесата. Като отстраним разсейващите неща, които ни теглят към света, и упражняваме свободата си на избор да търсим Него, ние отваряме сърца за една селестриална сила, която ни привлича към Него. Нефи описва силата и величината ѝ така, “чак до линеене на плътта ми” (2 Нефи 4:21). Тази същата сила на любовта кара Алма да пее “песента на изкупващата любов” (Алма 5:26; вж. и ст. 9). Тя докосва Мормон по такъв начин, че той ни съветва, “молете се с цялото си сърце”, за да можем да бъдем изпълнени с Неговата любов (Мороний 7:48).

И съвременните, и древните Писания са изпълнени с напомнания за вечната любов на Небесния Отец към Неговите чеда. Убеден съм, че ръцете на нашия Небесен Отец са постоянно протегнати, тъкмо готови да обгърнат всеки един от нас и да кажат на всеки с тих, пронизващ до самата душа глас, “Обичам те”.

Благодарение на този създаден от небесата образец на семейството ние можем по-пълно да разбираме как нашият Небесен Отец истински обича всеки от нас еднакво и изцяло. Свидетелствам, че това е истина. Бог наистина ни познава и обича. Той ни е дал едно видение на Неговото свято място и е призовал пророци и апостоли да проповядват принципите и образците, които ще ни върнат обратно при Него. Като се борим да пробудим желанието да знаем у себе си и у другите и като живеем според образците, които откриваме, ще бъдем привличани към Него. Свидетелствам, че Исус е самият Син Божий, наш пример, наш обичан Изкупител, което казвам в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Жертва

Животът ни на служба и жертва е най-подходящата проява на отдадеността ни да служим на Учителя и нашите ближни.

Единителната жертва на Исус Христос е била наречена “най-върховното от всички събития от зората на сътворението до безкрайните векове на вечността”¹. Тази жертва е основното послание на всички пророци. Тя е била предхождана от жертвоприношения на животни, предписани от закона на Моисей. Един пророк заявява, че пълният му смисъл “сочи към тази велика жертва (на) ... Син(а) Божий, да, безпределна и вечна” (Алма 34:14). Исус Христос понася страдание, което не може да бъде обхванато от човешкия ум, за да принесе Себе Си в жертва за греховете на всички. Тази жертва предлага върховното добро – чистият Агнец без недостатък, срещу върховната мяра от зло и нечестие – греховете на целия свят. Според паметните слова на Илайза Р. Сноу,

*Той Свойта кръв за нас проля,
безропотно умря –
Безгрешна жертва за греха,
За да спаси света*².

Тази жертва – Единението на Исус Христос, е в центъра на плана на спасението.

Неописуемото страдание на Исус Христос сложило край на жертвите

чрез проливане на кръв, но не сложило край на важността на жертвата в евангелския план. Нашият Спасител продължава да изисква от нас да принасяме жертви, но сега Той заповядва, “ще Ми принесете в жертва съкрушено сърце и разкаян дух” (3 Нефи 9:20). Също така Той заповядва на всеки от нас да се обичаме един друг и да си служим – всъщност, да принасяме по едно малко подобие на Неговата жертва, като жертваме от своето време и себични приоритети. В един вдъхновен химн ние пеем, че жертвата носи небесните благословии³.

Ще говоря за онези тленни жертви, които нашият Спасител иска от нас. Това няма да включва жертвите, които сме принудени да правим, или действията, които може да са мотивирани по-скоро от лична изгода, отколкото от желание за служба или жертване (вж. 2 Нефи 26:29).

I.

Християнската вяра има традиции в жертването, включително върховната жертва. В ранните години на християнството Рим мъченически убил хиляди хора заради вярата им в Исус Христос. В по-късни векове, когато доктринални противоречия

разделили християните, някои групи преследвали и дори убивали членове на други групи. Християните, убити от други християни, са най-трагичните мъченици на християнството.

Много християни доброволно са правили жертви, мотивирани от вяра в Христос и желанието да Му служат. Някои избирали да посветят целия си зрял живот в служба на Учителя. Тази благородна група включва хората от религиозните ордени на католическата църква и онези, които отдавали цял живот в служба като християнски мисионери в различните протестантски вероизповедания. Примерът им е едно предизвикателство и вдъхновение, но от повечето вярващи в Христа не се очаквало да посветят целия си живот на религиозна служба, нито пък те били в състояние да го сторят.

II.

За повечето последователи на Христос нашите жертви включват онова, което можем да вършим всеки ден в обикновения си личен живот. В този план не знам за друга група, чиито членове да правят повече жертви от светиите от последните дни. Техните жертви – вашите жертви, мои братя и сестри, са в контраст с обичайните светски търсения на лично задоволство и изява.

Първият ми пример са нашите мормонски пионери. Тяхната епична жертва на живот, семейни взаимоотношения, домове и удобства са в основата на възстановеното Евангелие. Сара Рич говори какво е мотивирало онези пионери, когато описва съпруга си Чарлз, призован да служи на далечна мисия: “Това наистина бе време на изпитания и за мен, и за съпруга ми; но дългът ни призова да се разделим за известно време и знаейки, че се подчинявахме на Господната воля, ние чувствахме нуждата

да жертваме собствените си чувства, за да помогнем за установяването на делото ... помагайки в изграждането на царството Божие на земята”⁴.

Днес най-забележимата сила на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е безкористната служба и жертва на нейните членове. Преди повторно освещаване на наш храм един християнски свещеник попитал президент Гордън Б. Хинкли защо в него няма никакво представяне или изображение на кръста, най-срещаният символ на християнската вяра. Президент Хинкли отвърнал, че символите на *нашата* християнска вяра са “животът на нашите люде”⁵. Наистина, животът ни на служба и жертва е най-подходящата проява на отдадеността ни да служим на Учителя и нашите ближни.

III.

Ние в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни нямаме професионално обучавано и заплащано свещеничество. В резултат непрофесионалните членове, които биват призовавани да ръководят и да служат на нашите конгрегации, трябва да носят целия товар на многото

ни църковни събрания, програми и дейности. Те го вършат в над 14 000 конгрегации само в САЩ и Канада. Естествено, не сме единствени, които имат непрофесионални членове, които служат като учители и ръководители. Но количеството време, дарявано от нашите членове, за обучение и служба един на друг, е изключително голямо. Усилията ни всяко семейство в нашите конгрегации да бъде посещавано всеки месец от домашни учители, а всяка възрастна жена – от посещаващите учителки на Обществото за взаимопомощ, са пример за това. Не знаем за подобна сравнима служба в друга организация по света.

Най-добрият пример за уникална служба и жертва на Църквата е работата на нашите мисионери. В момента те наброяват над 50 000 млади мъже и жени и над 5 000 възрастни мъже и жени. Те посвещават 6 месеца до 2 години от живота си да проповядват Евангелието на Исус Христос и да оказват хуманитарна помощ в над 160 страни по света. Трудът им винаги включва жертва, включително годините, които отдават на Господното дело, както и жертвите, които правят, за да

осигурят средства за издръжката си.

Онези, които остават у дома – родителите и други членове на семейството, също правят жертви, лишавайки се от компанията и службата на своите синове и дъщери, които изпращат като мисионери. Например един млад бразилец получил призование за мисия, докато работел да издържа братята и сестрите си, след като баща му и майка му починали. Един висш ръководител описал как тези деца се събрали на съвет и си припомнили как починалите им родители ги учили, че следва винаги да са готови да служат на Господ. Младият мъж приел мисионерското призование, а неговият 16-годишен брат поел отговорността да работи, за да издържа семейството⁶. Мнозина от нас знаят много други примери на жертва при отслужване на мисия или за издръжка на мисионер. Не знаем за друга подобна доброволна служба и жертва в никоя друга организация по света.

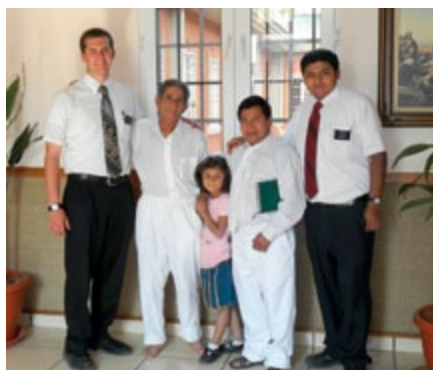
Често ни питат, “Как убеждавате вашите млади хора и вашите възрастни членове да зарежат учението или оттеглянето си в пенсия и да правят жертви по този начин?” Чуval съм мнозина да дават следното

обяснение: “Като знам какво е сторил за мен моят Спасител – милостта Му да страда за моите грехове и да победи смъртта, та аз да мога да живея отново – се чувствам привилегирован да направя малката жертва, за която съм помолен, в Негова служба. Аз искам да споделя разбирането, което ми е дал Той”. Как ние убеждаваме такива последователи на Христа да служат? Както обяснява един пророк, “Просто ги молим”⁷.

Други жертви, произтичащи от мисионерската служба, са жертвите на хората, които постъпват според ученията на мисионерите и стават членове на Църквата. За мнозина обърнати във вярата тези жертви са

Патриция, Гватемала

твърде значителни, като включват загуба на приятели и на семейни взаимоотношения.

Преди много години тази конференция чу за един млад мъж, който открил възстановеното Евангелие, докато учел в САЩ. Когато завръщането в родината му наближило, президент Гордън Б. Хинкли го попитал какво ще стане с него, когато се завърне у дома като християнин. “Моето семейство ще бъде разочаровано”, отвърнал младият мъж. “Те може да ме отхвърлят и да ме смятат за мъртъв. Що се отнася до моето бъдеще и кариера, всички възможности могат да се затворят пред мен”.

“Склонен ли си да платиш толкова висока цена за Евангелието?” попитал президент Гордън Б. Хинкли.

През сълзи младият мъж отвърнал, “То е истинно, нали?” Когато това му било потвърдено, той отвърнал, “Тогава какво друго има значение?”⁸ Това е духът на жертвата сред много от нашите нови членове.

Други примери на служба и жертва се явяват в живота на верните членове, които служат в нашите храмове. Храмовата служба е уникална за светиите от последните дни, но значимостта на тази жертва следва да

е разбираема за всички християни. Светиите от последните дни нямат традиция да служат в манастир, но все пак ние можем да разберем и почетем жертвата на онези, чиято християнска вяра ги е мотивирала да посветят живота си на такава религиозна дейност.

На тази конференция само преди една година президент Томас С. Монсън сподели един пример във връзка с храмовата служба. Един баща, верен светия от последните дни на отдалечен тихоокеански остров работил тежък физически труд на далечно място в течение на шест години, за да спечели парите, нужни да заведе съпругата си и 10-те си деца за брак и запечатване за вечността в храма Нова Зеландия. Президент Монсън обясни, “Хората, които разбират произлизащите от храма вечни благословии, знаят, че няма жертва, която да е твърде голяма, нито цена, която да е твърде висока, нито трудност, която да е твърде тежка при получаването на тези благословии”⁹.

Благодарен съм за чудесните примери на християнска любов, служба и жертва, които съм виждал сред светиите от последните дни. Аз ви виждам как упражнявате

своите църковни призвания, често с цената на големи жертви на време и средства. Виждам ви да служите на мисии за своя собствена сметка. Виждам ви с желание да отдавате професионалните си умения в служба на вашите близки. Виждам ви да се грижите за бедните, като полагате лично усилие и подкрепяте църковните програми за благосъстояние и хуманитарна помощ¹⁰. Всичко това е потвърдено от едно общонационално проучване, което заключава, че активните членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни „служат доброволно и даряват значително повече от средния американец и дори са по-щедрни по отношение на време и средства от най-посветените (20 процента) на религиозните хора в Америка”¹¹.

Подобни примери да даваме на другите укрепват всички ни. Те ни напомнят за учението на Спасителя: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си ...

Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери” (Матей 16:24–25).

IV.

Вероятно най-познатите и най-важни примери на безкористна служба и жертва се извършват в нашите семейства. Майки се посвещават на възпитанието и отглеждането на децата си. Съпрузи се посвещават на издръжката на своите съпруги и деца. Жертвите, включени във вечно значимата служба на нашите семейства, са твърде многобройни за споменаване и твърде познати, за да бъдат споменавани.

Виждам съм също безкористни светии от последните дни да осиновяват деца, включително такива със специални нужди, и да се стремят

да осигуряват на деца под държавно попечителство надеждата и възможностите, които са им били отказани по-рано. Виждам ви как се грижите за членове на семейства и за съседи, които страдат от вродени дефекти, умствени и физически болести и от последиците на напредналата възраст. Господ също ви вижда и кара пророците Си да заявяват, че „като правите жертви един за друг и за вашите деца, Господ ще ви благославя”¹².

Вярвам, че светиите от последните дни, които отдават безкористна служба и правят жертви, благоговейно подражавайки така на нашия Спасител, се доближават до вечните ценности в по-голяма степен от всяка друга група хора. Светиите от последните дни гледат на своите жертви от време и средства като на част от ученичеството и подготовката да бъдат достойни за вечността. Това е една истина, открита в *Lectures on Faith*, която учи, че „религия, която не изисква жертването на всички неща, никога няма да има достатъчна сила да произведе онази вяра, която е необходима за живот и спасение. ... Тъкмо чрез такава жертва и само чрез нея Бог е сторил човекът да може да се радва на вечен живот”¹³.

Тъкмо както единителната жертва на Исус Христос е в центъра на плана на спасението, ние, учениците и следовниците на Христос, трябва да принасяме собствените си жертви,

за да постигнем бъднините, които се отреждат според този план.

Знам, че Исус Христос е Единородния Син на Бог, Вечният Отец. Знам, че поради Неговата единителна жертва ние имаме уверението за безсмъртие и възможността за вечен живот. Той е наш Господ, наш Спасител и Изкупител, и аз свидетелствам за Него, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), стр. 218.
2. „Със дивна мъдрост и любов”, *Химни*, № 1116.
3. „Славим пророка, той с Бога говори”, *Химни*, № 20.
4. Sarah Rich, в Guinevere Thomas Woolstenhulme, „I Have Seen Many Miracles”, в Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), стр. 283.
5. Гордън Б. Хинкли, „Символът на нашата вяра”, *Лиахона* апр. 2005 г., стр. 3.
6. Вж. Harold G. Hillam, „Sacrifice in the Service”, *Ensign*, ноем. 1995 г., стр. 42.
7. Гордън Б. Хинкли, „Чудото на вярата”, *Лиахона*, юли 2001 г., стр. 84.
8. Гордън Б. Хинкли, „It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, окт. 1993 г., стр. 3–4; вж. и Нийл А. Андерсън, „Евангелието е истинно, нали? Тогава какво друго има значение?” *Лиахона*, май 2007 г., стр. 74.
9. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света”, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 91–92.
10. Вж. напр. Naomi Schaefer Riley, „What the Mormons Know about Welfare”, *Wall Street Journal*, A11.
11. Ram Spaan и др., „Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (draft), 16.
12. Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church”, *Ensign*, май 1988 г., стр. 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), стр. 69.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Планини за изкачване

Ако имаме вяра в Исус Христос, както най-тежките, така и най-леките времена могат да се окажат благословия.

Веднъж чух президент Спенсър У. Кимбъл в сесия на конференцията да моли Бог да му даде планини за изкачване. Той каза: “Пред нас има големи предизвикателства и огромни възможности. Приветствам тези вълнуващи перспективи и желая по един смирен начин да кажа на Господ, “Дай ми тази планина, дай ми тези предизвикателства”¹.

Сърцето ми се развълнува, защото познавах част от предизвикателствата и несгодите, които той вече бе преживял. Почувствах желание да приличам повече на него, да бъда един смел Божий служител. Една вечер скоро след това се помолих за изпитание да докажа своята смелост. Ясно помня този момент. Вечерта коленичих в моята стая с вяра, от която сърцето ми сякаш щеше да се пръсне.

След няколко дни на молитвата ми бе даден отговор. Най-тежкото изпитание на моя живот ме изненада и смири. То ми даде един двустранен урок. Първо, имах ясно доказателство, че Бог бе чул моята изгълнена с вяра молитва, след което ѝ даде отговор. И второ, тогава едва започнах да научавам (и още уча) защо през онази нощ можех с такава увереност да чувствам голямата благословия,

която може да произлезе от несгодата, като тя компенсира всяка загуба.

Несгодата, която се стовари върху мен през онзи далечен ден, изглежда дребна в сравнение със случилото се оттогава на мен и на хората, които обичам. Мнозина от вас сега преминават през физически, умствени и емоционални изпитания, които може да ви накарат да извикате подобно на един велик и предан Божий служител, когото добре познавах. Медицинската сестра го чула да възклигава с болка от болничното легло, “Цял живот съм се опитвал да бъда добър, защо ми се случва това?”

Знаете какъв отговор дава Господ на същия въпрос, отправен от Пророка Джозеф Смит в неговата затворническа килия:

“И ако бъдеш хвърлен в яма или в ръцете на убийци, и ти бъде наложена смъртна присъда, ако бъдеш хвърлен в бездната, ако бурните вълни заговорничат против теб, ако свирепите ветрове станат твой враг, ако небесата почернеят и всички елементи се обединят, за да преградят пътя, и най-вече, ако самите челюсти на пъкълта разтворят широко уста за теб, знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро.

Синът Човешки слезе по-ниско от всички тях. Ти по-велик ли си от Него?

Ето защо остана в пътя си и свещеничеството ще остане с теб, защото техните предели са определени и те не могат да ги преминат. Дните ти се знаят и годините ти няма да бъдат изброени по-малко, ето защо не се бой от това, което човек може да стори, защото Бог ще бъде с теб во веки веков”².

За мен няма по-добър отговор на въпроса защо имаме изпитания и какво следва да правим от словата на Самия Господ, Който за нас е преминал през изпитания по-ужасни от всичко, което можем да си представим.

Помнете Неговите слова, с които Той ни съветва да се покаяваме, подтиквани от вяра в Него:

“Ето защо Аз ти заповядвам да се покаеш, покаяй се, да не би да те поразя с жезъла на устата Ми и с яростта Ми, и с гнева Ми, и страданията ти да бъдат тежки, не знаеш колко тежки, не знаеш колко болезнени, да, не знаеш колко непоносими.

Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна.

При все това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготвянията Си за чедата човешки”³.

Вие и аз имаме вярата, че начинът да преминем и да се издигнем над изпитанията е да вярваме, че има “балсам в Галаад”⁴ и че Господ

е обещал, “няма да ... те изоставя”⁵. Точна на това ни учи президент Томас С. Монсън, за да помогне на нас и на хората, на които служим, да преодоляваме самотните и изключително трудни изпитания⁶.

Но президент Монсън също така мъдро учи, че за да се изгради една основа от вяра в реалността на тези обещания, е нужно време. Подобно на мен може да сте забелязвали нуждата от тази основа край леглото на човек, готов да се откаже от борбата да устои докрай. Ако основата от вяра не бъде вложена в сърцата ни, силата да устоим ще се разпадне.

Целта ми днес е да опиша какво знам за това как можем да положим тази непоклатима основа. Правя това с голямо смирение поради две причини. Първо, това, което кажа, би могло да обезсърчи хора, които се борят с големи несгоди и чувстват как тяхната основа от вяра се разпада. И второ, знам, че до края на моя живот ми предстоят още по-големи изпитания. Затова предлаганата от мен рецепта все още има да се доказва в моя собствен живот чрез устояване до края.

Като младеж работих за един

предприемач, който полагаше основите за нови къщи. В лятната жегла да се подготви земята за кофража, в който наливахме бетона за основите бе тежък труд. Тогава нямаше машини. Използвахме кирка и лопата. За онова време построяването на трайни основи на сграда бе трудна задача.

То изискваше също и търпение. След изливането на основите ние чакахме бетонът да изсъхне и да се стегне. Колкото и да ни се искаше работата да напредва, ние чакахме доста след изливането на бетона преди да махнем кофража.

А още по-впечатляващ за начинаещия строител бе бавният и отнемащ време процес на връзване на арматурното желязо в кофража, което придава здравина на завършените основи.

По същия начин почвата трябва да бъде внимателно подготвена за нашата основа от вяра, за да устои тя на бурите, които връхлитат живота на всеки. Тази здрава основа за вярата е личната почтеност.

Последователното избиране на правилното при всякакъв представен ни избор създава здрава основа под нашата вяра. Това може да започне

в детството, тъй като всяка душа е родена с безусловния дар на Духа на Христос. С този Дух ние може да знаем кога сме постъпили правилно в Божиите очи и кога не.

Тези избори, стотици през повечето дни, подготвят здравата основа, на която да се построи зданието на вярата. Арматурата, около която се налива веществото на нашата вяра, е Евангелието на Исус Христос, с всичките му завети, обреди и принципи.

Един от ключовете към трайна вяра е правилно да преценим нужното време за стягане. Затова не беше мъдро така скоро да се моля да ми се дадат по-високи планини за изкачване и по-големи изпитания.

Стягането не е нещо, което с течение на времето става автоматично, а наистина отнема време. Да остарееш не е достатъчно. Нужно е с постоянство да служиш на Бог и околните с цяло сърце и душа, което превръща свидетелството за истината в несломима духовна сила.

Сега, желая да насърча хората, които се борят с трудни изпитания, които чувстват, че вярата им угасва под напора на проблемите. Самите проблеми могат да се окажат вашия

начин да укрепите и накрая да придобиете непоклатима вяра. Мороний, синът на Мормон в Книгата на Мормон, ни разказва как може да се реализира тази благословия. Той излага простата и приятна истина, че като сме подтиквани дори от малък кълн вяра, Бог може да се погрижи за растежа му:

“И сега, аз, Мороний, бих желал да поговоря относно тези неща; аз бих желал да покажа на света, че вярата е нещо, за което се надяваме, но не виждаме; ето защо, не оспорвайте затова, че не виждате, защото няма да получите никакво свидетелство, докато вярата ви не бъде изпитана.

Защото именно чрез вяра Христос се яви на бащите ни, след като се вдигна от мъртвите; и Той им се показа, след като повярваха в Него; ето защо, трябваше да някои да имат вяра в Него, иначе Той нямаше да се покаже на света.

Но заради вярата на човеците Той се яви на света и прослави

Сао Пауло, Бразилия

името на Отца, и пригответи път, чрез който други да могат да се ползват от небесния дар, за да могат да се надяват на онези неща, които не са видели.

Ето защо, вие също можете да имате надежда и да получите дара, само ако имате вяра”⁷.

Тази най-скъпоценна частица вяра, вярата, която следва да съхранявате и упражнявате възможно най-добре, е вярата в Господ Исус Христос. Мороний учи за силата на вярата по следния начин: “Нито пък някой някога е извършвал чудеса, преди да е повярвал; ето защо, те вярваха първо в Сина Божий”⁸.

Веднъж разговарях с една жена, която бе получила чудото на достатъчно сила да преодолее невъобразими загуби, като просто повтаря отново и отново думите, “Спасителят живее, знам”⁹. Тази вяра и тези думи на свидетелство бяха останали в мъглата, която затулваше, но не изтриваше спомените от нейното детство.

Бях удивен, когато научих как друга жена бе простила на човек, който ѝ е причинявал зло в продължение на години. Бях изненадан и я попитах защо бе избрала да прости и да забрави годините на злобно малтретиране.

Тя тихо каза, “Това бе най-трудното нещо, което някога съм правила, но просто знаех, че трябваше да го направя. Затова го направих”. Нейната вяра, че Спасителят ще ѝ прости, ако тя прости на другите, я подготви с чувството на мир и надежда, когато срещна смъртта само месеци след като прости на своя неразкаял се враг.

Тя ме попита, “Какво ще бъде в небесата, когато стигна там?”

Аз ѝ отговорих, “Познавайки твоята способност да упражняваш вяра

и да прощаваш, за теб това ще бъде едно прекрасно посрещане”.

Имам още едно насърчение за хората, които си задават въпроса дали тяхната вяра в Исус Христос ще бъде достатъчна да успеят да устоят до края. Бил съм благословен да познавам мнозина от вас, слушателите на тази конференция, когато бяхте по-млади, енергични, по-нададени от повечето хора около вас, и въпреки това избрахте да правите това, което би направил Спасителят. Сред вашето изобилие винаги намирахте начини да помагате и да се грижите за хората, които можете да игнорирате или да ги гледате пренебрежително от висотата на вашето място в живота.

Когато дойдат трудните изпитания, вярата да им устоите ще се намери, като тя е била незабележимо изградена, докато сте действали подтиквани от чистата любов Христова, служейки и прощавайки така, както би направил Спасителя. Вие изградите основа от вяра, като обичате така, както обичал Спасителят, и като служите от Негово име. Вашата вяра в Него ви е подтикнувала към деяния на милосърдие, които ще ви дават надежда.

Никога не е твърде късно да се укрепите основата от вяра. Винаги има време за това. С вяра в Спасителя, вие можете да се покаете и да молите за опрощение. Има човек, на когото да простите. Има човек, на когото да благодарите. Има човек, на когото да служите и на когото да помогнете. Можете да правите тези неща където и да се намирате и колкото и изоставени да се чувствате.

Не мога да обещаю край на вашите житейски несгоди. Не мога да ви кажа, че изпитанията ще ви се струват краткотрайни. Една от

отличителните черти на житейските изпитания е начинът, по който те сякаш забавят часовниците и ги карат почти да спрат.

За това има причини. Познаването на тези причини не дава много утеха, но може да ви даде чувство на търпение. Тези причини произлизат от следния факт: в Своята съвършена любов към вас, Небесният Отец и Спасителят желаят да можете да живеете с Тях във вечни семейства. Единствено хората, съвършено пречистени чрез Единението на Исус Христос, могат да постигнат това.

Моята майка се бори с рака почти 10 години. Терапийте, операциите и окончателното ѝ приковане

на легло бяха някои от нейните изпитания.

Помня какво каза моя баща, когато тя издъхна, “Едно малко момиче се прибра у дома да си почине”.

Един от говорителите на нейното погребение бе президент Спенсър У. Кимбъл. Сред казаните думи по памет цитирам следните: “Някои от вас може да са сметнали, че Милдред страда така дълго и толкова много защото е извършила простъпка, причинила изпитанията”. След това той каза, “Това не е така; Господ поиска да я усъвършенства още малко”. Помня как тогава си мислех, “Ако една толкова добра жена трябваше да бъде

усъвършенствана така, мен какво ли ме чака?”

Ако имаме вяра в Исус Христос, както най-тежките, така и най-леките времена могат да се окажат благословия. При всички обстоятелства ние можем да избираме правилното и да следваме напътствието на Духа. Разполагаме с Евангелието на Исус Христос, което да оформя и направлява живота ни, ако изберем това. И когато пророци ни откриват нашето място в плана на спасение, ние можем да живеем със съвършена надежда и чувство на мир. Никога не трябва да чувстваме, че сме сами и необичани в Господната служба, защото никога не сме. Можем да чувстваме Божията любов. Спасителят е обещал ангели от дясната ни страна и от лявата, които да ни подкрепят¹⁰. Той винаги спазва обещанията си.

Свидетелствам, че Бог Отец е жив и че Неговият Възлюбен Син е наш Изкупител. Светият Дух е потвърждавал истината на тази конференция и ще прави това отново, когато слушате и по-късно изучавате посланията на Господните упълномощени служители, които са тук. Президент Томас С. Монсърн е Господния пророк за целия свят. Господ бди над вас. Бог Отец е жив. Неговият Възлюбен Син Исус Христос е наш Изкупител. Неговата обич не изгасва. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Спенсър У. Кимбъл, “Give Me This Mountain,” *Ensign*, ноем. 1979 г., стр. 79.
2. Учение и Завети 122:7–9.
3. Учение и Завети 19:15–19.
4. Еремия 8:22.
5. Исус Навиев 1:5.
6. Вж. Томас С. Монсърн, “Look to God and Live,” *Ensign*, May 1998 г., стр. 52–54.
7. Етер 12:6–9.
8. Етер 12:18.
9. “Спасителят живее, знам”, *Химни*, по. 86.
10. Вж. Учение и Завети 84:88.

Представен от президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент

на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и Дванадесетте апостоли като

пророци, гледачи и откровители.

Всички “за”, моля покажете го.

Ако има някой “против”, да даде същия знак.

Старейшина Стивън Е. Сноу бе освободен като член на Президентството на Кворумите на Седемдесетте.

Онези, които могат да се присъединят към нас за вот на одобрение, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим старейшина Ричард Дж. Мейнз като член на Президентството на Кворумите на Седемдесетте.

Всички “за”, моля покажете го.

Против, ако има?

Предложено е да освободим с благодарност старейшини Жералд Жан Косе и Гари Е. Стивънсън като членове на Първия кворум на Седемдесетте.

Всички “за”, моля покажете го.

След много години на вярна и ефикасна служба е предложено да освободим епископи Х. Дейвид Бъртън, Ричард С. Еджли и Кийт Б. Макмълън като Председателстващо Епископство и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Онези, които могат да се присъединят към нас за вот на одобрение, моля изявете го.

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници, считано от 1 май 2012 г.:

Ричард К. Ахаджие, Климато С. А. Алмейда, Фернадо Х. Д. Араухо, Марвин Т. Бринкерхоф, Марио Л. Карлос, Рафаел Е. Кастро, Дейвид Л. Кук, Сесар А. Давиля, Мосия С. Делгадо, Луис Г. Дуарте, Хуан А. Ечегарай, Стивън Л. Флукигър, Дж. Роджър Флумън, Робърт С. Гай, Мигуел Идалго, Гарит С. Хил, Давид Х. Оаре, Дейвид Х. Инграм, Тетсуи Ишии, Капумба Т. Кола, Глендън Лайънз, Р. Брус Мерел, Енрике Х.

Монтоя, Даниел А. Морено, Адезина Дж. Олукани, Гамалиел Озорно, Патрик Х. Прайс, Маркос А. Прието, Пауло Р. Пуерта, Карлос Ф. Ривас, А. Рикардо Сантана, Фабиан А. Синамбан, Ната Ч. Тобайъс, Стенли Уан, Пери М. Уеб, Ричард У. Уилър и Скот Д. Уайтинг.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в изказа на благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Предложено е да освободим с искрена благодарност сестри Джули Б. Бек, Силвия Е. Олред и Барбара Топмън като Общо президентство на Обществото за взаимопомощ

По подобен начин освобождаваме членовете на Общия съвет на Обществото за взаимопомощ.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в изказа на благодарност за тяхната забележителна служба и отдаденост, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим като нови членове на Първия кворум на Седемдесетте Крейг А. Кардън, Стенли Г. Елис, Лари Еко Хоук, Робърт С. Гай и Скот Д. Уайтинг.

Всички “за”, моля покажете го.

Които са против, да дадат същия знак.

Предложено е да подкрепим Гари Е. Стивънс като

председателстващ епископ на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, със Жералд Жан Косе като първи съветник и Дийн Майрън Давиес като втори съветник.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Някой “против”?

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници:

Педро У. Адуру, Детлеф Х. Адлър, Анхел Х. Аларкон, Али К. Ауна-мл., У. Марк Басет, Робърт М. Кол, Ернандо Камарго, Джийн Р. Чидестър, Хоакин Е. Коста, Ралф А. Дюснъл, Анхел А. Дуарте, Едуард Дюбе, Мороний Гаона, Тейлър Г. Годой, Франсиско Д. Н. Граня, Юрий А. Гушчин, Ричард К. Хансън, Тод Б. Хансън, Клифърд Т. Хербъртсън, Анифеиок Удо Инайон, Луиз М. Леал, Алехандро Лопез, Л. Жан Клод Мабая, Алвин Ф. Мередит III, Адонай С. Обандо, Джаред Р. Окампо, Адейинка А. Оджедирани, Андрю М. О’Риърдън, Хесус А. Ортиз, Фред А. Паркър, Суи Хонг Пон, Абрахам Е. Куеро, Робърт Клеър Риен, Хорхе Луиз Ромо, Хорхе Салдивар, Гордън Х. Смит, Алин Спанаус, Мороний Б. Торган, Стивън Л. Торонто и Даниел Юйреная-Тавайа.

Всички “за” моля да го покажат. Някой “против”?

Предложено е да подкрепим Линда Кяр Бъртън като обща президентка на Обществото за взаимопомощ, с Керъл Манцел Стивънс като първа съветничка и Линда Шефийлда Рийвз като втора съветничка.

Онези, които сте “за”, моля изявете го.

Които е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим другите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Ако има против, могат да го покажат по същия начин.

Президент Монсън, доколкото бях в състояние да наблюдавам, гласуването в Центъра за конференции бе единодушно в подкрепа на направените предложения.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа и за продължаващата ви вяра, преданост и молитви.

Каним сега новопризованите висши ръководители и Общото президентство на Обществото за взаимопомощ да дойдат отпред и да заемат местата си на подиума. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2011 г.

Представен от Робърт У. Кантуел

Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото Президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Скъпи братя, както предписва откровение в раздел 120 на Учение и Завети, Съветът за разпореждане с десетгъците упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Този Съвет се състои от Първото Президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото Епископство.

Съветът одобрява бюджетите и дейностите на отделите на Църквата и свързаното с това разпределение на средства за църковните единици. Подразделенията на Църквата изразходват средства в съответствие с одобрените бюджети и съгласно политиката и процедурите на Църквата.

Отделът за финансови ревизии

на Църквата получи достъп до всички документи и системи, нужни за оценка на адекватността на контрола над получаването на средства, разходите и опазването на църковните активи. Отделът за финансови ревизии на Църквата е независим от всички други отдели и дейности на Църквата, а персоналот му се състои от дипломирани експерт-счетоводители, сертифицирани вътрешни одитори, сертифицирани одитори на информационни системи и други квалифицирани професионалисти.

Въз основа на извършените проверки Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2011 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни правила, одобрени бюджети и разпоредбите и процедурите на Църквата.

Предоставено с уважение,

Отдел за финансови ревизии на Църквата

Робърт У. Кантуел

Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2011 г.

Представен от Брук П. Хейлз

Секретар към Първото Президентство

За информация на членовете на Църквата Първото Президентство публикува следния статистически отчет за растежа и състоянието на Църквата към 31 декември 2011 г.

Църковни единици

Колове	2,946
Мисии	340
Окръзи	608
Райони и клонове	28,784

Брой членове на Църквата

Общ брой на членовете ..	14,441,346
Увеличаване броя на децата по картон през 2011 г.	119,917
Обърнати във вярата кръстени през 2011 г.	281,312

Мисионери

Пълновременни мисионери	55,410
Мисионери на църковна служба	22,299

Храмове

Храмове, осветени през 2011 г. (Сан Салвадор Ел Салвадор и Кетцалтенанго Гватемала)	2
Повторно осветени храмове през 2011 г. (Атланта Джорджия)	1
Действащи храмове	136

Бивши висши служителите на Църквата и други, починали от общата конференция през миналия април досега

Старейшина Марион Д. Ханкс, Джайк Х Гоуслинд-мл., Монти Дж.

Брау, Роналд Е. Поелман и Кийт У. Уилкокс, и Харолд Г. Уилямз, всичките бивши членове на Кворумите на Седемдесетте; сестри Джой Ф. Еванс и Чиеко Н. Оказаки, бивши съветнички в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ; сестра Норма Фолой Зонтаг, съпруга на старейшина Филип Т. Зонтаг,

бивш член на Седемдесетте; сестра Леола Джордж, вдовица на старейшина Лойд П. Джордж, бивш член на Седемдесетте; сестра Арджелиа Вилянуева де Алварез, съпруга на старейшина Лино Алварез, също бивш член на Седемдесетте; и брат Уендъл М. Смуут-мл., бивш президент на Хора на Табернакъла. ■

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Работниците в лозето

*Моля ви, вслушайте се в подтика на Светия Дух,
Който сега, в този момент, ви насърчава да приемете
единителния дар на Господ Исус Христос.*

Предвид призоваванията и освобожденията, които Първото Президентство току-що обяви, нека кажа от името на всички, че винаги ще помним и обичаме тези, които са служили така вярно, точно както безрезервно обичаме и приветстваме онези, които сега встъпват в служба. Даваме израз на искрената си благодарност към всеки от вас.

Искам да говоря за притчата на Спасителя, в която един стопанин “излезе при зазоряване да наеме работници”. След като наема първата група работници в 6:00 сутринта, той се връща в 9:00, в 12:00 на обед и в 3:00 следобед, за да набере допълнителни работници, поради необходимостта реколтата да бъде събрана. В Писанията се казва, че той се връща за последен път “около единадесетия час” (приблизително 5:00 следобед) и наема последната група. След което само час по-късно всички работници се събират, за получат заработената надница. Изненадващото е, че всички получават *една и съща* сума, въпреки че са работили различни часове. Наетите най-напред работници се ядосват, казвайки, “Тия последните иждивиха само един час; и пак си ги приравнил с нас, които понесохме теготата

на деня и жегата”¹. Когато сте чели тази притча, може би и вие, подобно на работниците, сте чувствали че стопанинът постъпва несправедливо. Нека накратко обърна внимание на този въпрос.

Преди всичко е важно да отбележим, че в случая с *никого* не са се отнесли несправедливо. Първите работници се съгласяват на пълната надница и я получават. Освен това, според мен, те били много благодарни да получат работата. По времето на Спасителя, средностатистическият мъж и неговото семейство нямали възможността да направят нещо повече от това да преживяват от изкараното през деня. Ако не си работил, обработвал земята, ловил риба или търгувал, вероятността да хапнеш нещо през този ден била малка. С наличието на повече работници, отколкото работни места, избраните в началото мъже били най-големите късметлии сред всичките работници.

Наистина, ако трябва да храним симпатии към някого, поне в началото те следва да бъдат насочени към онези, които *не* били сред избраните, защото те също имали семейства за хранене и облчване. Изглежда, че на някои от тях късметът никога не

се усмихвал. При всяко посещение на стопанина през деня, те само гледали как избират някой друг.

Но към края на деня, стопанинът изненадващо се завръща за пети път с удивително предложение за 11-ия час! Последните и най-обезсърчени работници, като чуват, че с тях ще се отнесат справедливо, приемат работата, без дори да знаят какво ще получат, знаейки, че *каква да е сума* е по-добра от нищото, което са получили до този момент. И когато се събират, за да си получат парите, те са удивени да получат колкото другите! Колко изненадани трябва да са били и колко изключително благодарни! Със сигурност през всичките си работни дни те не са виждали такова състрадание.

На фона на това тълкуване на разказа смятам, че трябва да разгледаме ропота на първите работници. Както им казва стопанинът в притчата (като леко перифразирам думите му): “Приятели мои, аз не съм несправедлив с вас. Вие се съгласихте на тази надница, това е добра надница. Бяхте много доволни да получите работата, а аз съм много доволен от вашата служба. Платих ви изцяло. Вземете си парите и се радвайте на тази благословия. А доколкото до останалите, *несъмнено имам свободата да постъпвам както сметна за добре със собствените си пари*”. Следва един въпрос, пронизващ за всеки, който има нужда да го чуе: “*Защо ти завиждаш поради това че аз избрах да бъда добър?*”

Братя и сестри, ще има моменти в живота ни, когато някой друг ще получи неочаквана благословия или специално признание. Умолявам ви да не се обиждате – и особено да не завиждате – когато късметът се усмихне на някой друг. От нас не се

отнема, когато на някой друг му се добави. Ние не се състезаваме един с друг, за да разберем кой е най-богатият, най-талантливият, най-красивият или дори най-благословеният. Състезанието, в което *всъщност* сме се включили, е състезанието срещу греха, и със сигурност завистта е сред най-разпространените грехове.

Нещо повече, завистта е грешка, която просто не си отива. Очевидно ние в известна степен страдаме, когато някоя *беда* сполети *нас*, но завистта ни кара да страдаме за всяко *добро нещо*, което се падне на *всеки човек*, когото познаваме! Що за “светла” перспектива е това – да поглъщаме още една чаша оцет всеки път, когато някой около нас е щастлив! А да не говорим за огорчението

накрая, когато открием, че Бог е както справедлив, така и милостив, давайки на всички, които Му се подчиняват напълно, “всичко, което (Той) има”², както гласи стиха. И така, урок номер едно от притчата за лозето: ламтежът, цупенето и усилията да почерним нечие щастие *не* ви *издигат*, нито пък оронването на нечий друг авторитет подобрява вашия собствен. Затова бъдете добри и бъдете благодарни, че Бог е добър. По този начин можете да бъдете щастливи.

Втори извод от тази притча, който бих искал да посоча, е печалната грешка, която някои биха могли да направят, когато отидат да си получат надниците на *края* на деня, защото са се съсредоточили над

случилото се *по-рано* през деня. Не се споменава дали някой хвърлил монетата в лицето на стопанина, тръгвайки си без нищо, но предполагам, че и това може да се е случило.

Мои обични братя и сестри, случилото се в този разказ в 9:00 сутринта, на обяд или 3:00 следобед се измества от щедрото за всички заплащане на края на деня. Формулата на вярата е да продължиш напред, да положиш необходимите усилия, да се справиш и да позволиш на страданието на ранните часове – истинско или въображаемо – да се изгуби в изобилието на наградата накрая. Не се съсредоточавайте върху минали проблеми и неправди – нито ваши собствени, нито предизвиканите от ваши близки, нито, държа да добавя, такива, свързани с истинната и жива Църква. Великолепието на вашия живот, на живота на вашия близък и на Евангелието на Исус Христос ще бъде напълно изявено в последния ден, дори когато това великолепие не се вижда от всекиго в началото. Тъй че не си късайте нервите за нещо, станало 9:00 сутринта, когато благодатта Божия ще ви награди в 6:00 вечерта – каквато и да е била уговорката ви с работодателя през деня.

Изразходваме така скъпоценния си емоционален и духовен капитал, като упорито се вкопчваме в спомена за погрешно ударения клавиш на някой детски музикален конкурс или нещо, което брачният ни партньор е казал преди 20 години, и което сме готови да му натякваме още 20 години, или случка в историята на Църквата, които доказват единствено, че смъртните винаги ще имат трудности да отговарят на възложените им безсмъртни очаквания. Дори ако някоя неправда не

е започнала с вас, тя може да приключи с вас. И колко възнаграждаващо ще бъде, когато Господарят на лозето ви погледне в очите и всички сметки са уредени в края на нашия земен ден.

Което ме отвежда до третата и последна точка. В тази притча – подобно на всички притчи – всъщност не става дума за работници и надници, нито за овце и кози. Това е разказ за Божията добрина, Неговото търпение и опрощение, като и Единението на Исус Христос. Това е разказ за щедростта и състраданието. Това е разказ за благодатта. Той подчертава мисълта, която чух преди много години, че най-вероятно нещото, което дава най-голяма радост на Бог, е да бъде милостив, особено към хората, които не очакват това, и често чувстват, че не го заслужават.

Не знам кой в тази голяма публика днес може да има нужда да чуе посланието на опрощение, вплетено в тази притча, но колкото и закъснели да мислите че сте, колкото и възможности да мислите че сте изпуснали, колкото и грешки да смятате че сте допуснали, колкото и таланти да си мислите, че ви липсват, колкото и да сте се отдалечили от Бог, дом и семейство, аз свидетелствам, че *не сте* толкова далеч, че да не можете да бъдете достигнати от Божията любов. Не е възможно да потънете толкова дълбоко, че безпределната светлина на Христовото Единение да не може да ви освети.

Независимо дали все още не сте от нашата вяра или някога сте били с нас, но не сте останали, няма ваша постъпка, която да не може да бъде поправена. Няма проблем, който да не можете да преодолеете. Няма мечта, която да не може да бъде реализирана във времето и вечността. Дори ако чувствате, че вие сте

изгубеният последен работник от единадесетия час, Господарят на лозето ви вика. “Нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта”³, като се поклоним пред нозете на Светия Израилев. Елате и пирувайте “без пари и без плата”⁴ на Господната трапеза.

Най-горещо умолявам съпрузите и бащите, свещеническите ръководители и бъдещите носители на свещеничеството, като използвам думите на Лехий, “Събудете се, вдигнете се от праха ... и бъдете мъже”⁵. Не винаги, но често именно мъжете избират да пренебрегнат призива да “се присъединят към редиците”⁶. Жените и децата често изглежда имат повече желание. Братя, възправете се. Направете го за себе си. Направете го за хората, които ви обичат и се молят да направите това. Направете го за Господ Исус Христос, Който е платил невъобразима цена за бъдещето, което желае вие да имате.

Мои обични братя и сестри, пред вас, които сте били благославяни от Евангелието много години, защото сте имали щастието да го откриете рано, пред вас, които сте

дошли в Евангелието на по-късен етап, и пред вас – членове или нечленове, които все още чакате, на всеки един от вас аз свидетелствам за възнаграждащата сила на Божията обич и чудото на Неговата благодат. *Него го е грижа за вярата, до която достигнете, а не за часа на деня, в който сте успели да направите това.*

И така, ако сте сключили завети, спазвайте ги. Ако не сте ги сключвали, направете го. Ако сте ги сключили и сте ги нарушили, покаяйте се и поправете грешката. *Никога* не е твърде късно, ако Господарят на лозето казва, че има време. Моля ви, вслушайте се в подтика на Светия Дух, Който сега, в този момент, ви насърчава да приемете единителния дар на Господ Исус Христос и да се радвате на Неговите усилия. Не отлагайте това. Вече става късно. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 20:1–15.
2. Лука 12:44.
3. Евреите 4:16.
4. Исаия 55:1.
5. 2 Нефи 1:14, 21.
6. “Призовани сме от Бог”, *Химни*, № 157.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да дойдем на себе си: причастието, храмът и жертвата при служението

Ние биваме обърнати във вратата и разчитаме духовно на собствени сили, когато с молитва живеем според своите завети.

Спасителят разказвал на Своите ученици за един син, който напуснал заможния си баща, отишъл в далечна страна и пропилял наследството си. Когато изгладнял, младият мъж се хванал на скромна непрестижна работа да пасе свине. Бил толкова гладен, че искал да яде от рошковите, предназначени за свинете.

Далеч от къщи, далеч от мястото, където искал да бъде и в отчаяно положение, в живота на този млад мъж се случило нещо от вътрешна значимост. По думите на Спасителя, той “дойде на себе си”¹. Той си спомнил кой е, осъзнал какво е пропуснал и започнал да желае благословиите, които му били на разположение без проблеми в дома на баща му.

През целия ни живот, било в мрачни моменти, при предизвикателства, печал или грях, ние можем

да почувстваме как Светият Дух ни напомня, че сме истински синове и дъщери на един грижовен Небесен Отец, Който ни обича, и можем да гладуваме и жадуваме за светите благословии, които само Той може да ни осигури. В тази моменти ние следва да се стремим да *дойдем на себе си* и да се върнем обратно в светлината на любовта на нашия Спасител.

Тези благословии принадлежат по право на всички чеда на Небесния Отец. Да желаем тези благословии, включително живот на радост и щастие, е съществена част от плана на Небесния Отец за всеки от нас. Пророк Алма учи, “дори и ако нямате нищо повече от желание да повярвате, нека това желание действва във вас”².

Когато духовните ни желания се увеличават, ние започваме повече да разчитаме на собствените си

сили в духовен план. Как и кога, прочее, помагаме на себе си и на своите семейства да усилим желанието си да следваме Спасителя и да живеем според Евангелието Му? Как укрепваме желанието си да се покаем, да станем достойни и да устоим докрай? Как помагаме на нашите юноши и младежи да допуснат тези желания у себе си, докато бъдат обърнати и се превърнат в истински светии “чрез единението на Господа Христа”³

Ние биваме обърнати във вратата и разчитаме духовно на собствени сили, когато с молитва живеем според своите завети – като достойно вземаме от причастието, достойни сме за храмова препоръка и правим жертви в служба на другите.

Като вземаме достойно от причастието, ние помним, че подновяваме заветите си, сключени при кръщението. За да бъде причастието духовно пречистващо преживяване всяка седмица, ние трябва да се подготвим *преди* да дойдем на събирането за причастието. Правим това, като съзнателно оставяме настрана всекидневната си работа и развлечения и светските мисли и грижи. Като го направим, ние освобождаваме в ума и сърцата си място за Светия Дух.

Тогава ние сме подготвени да размишляваме над Единението. Нещо повече от просто размишление над фактите за страданието и смъртта на Спасителя, това ни помага да осъзнаем, че чрез жертвата на Спасителя ние имаме надеждата, възможността и силата да извършим реални, искрени промени в живота си.

Като пеем химна за причастието, участваме в молитвите на причастието и вземаме от символите на Неговото тяло и кръв, ние с молитва търсим прошка за своите грехове и недостатъци. Мислим

за обещанията, които сме поели и спазвали през предишната седмица и поемаме конкретни лични ангажменти да следваме Спасителя през следващата седмица.

Родители и учители, вие можете да помогнете на своите младежи да изживеят несравнимите благословии на причастието, като им дадете специални възможности да учат, обсъждат и открият смисъла на Единението в собствения си живот. Нека те сами за себе си изследват Писанията и се учат един друг от собствените си преживявания.

Бащите, свещеническите ръководители и президентствата на кворум имат специална отговорност да помагат на носителите на Аароновото свещеничество искрено да се подготвят да упражняват свещените си задължения по причастието. Тази подготовка тече през цялата седмица чрез живот според евангелските стандарти. Когато младите мъже подготвят, благославят и раздават причастието с достойнство и благоговение, те в буквалния смисъл следват примера на Спасителя от Тайната вечеря⁴ и стават подобни на Него.

Свидетелствам, че причастието ни дава една възможност да *дойдем на себе си* и да изживеем “голяма промяна” в сърцето⁵ – да помним кои сме и какво желаем най-много. Като подновяваме своя завет да спазваме заповедите, ние се сдобиваме със спътничеството на Светия Дух, който да ни води обратно в присъствието на нашия Небесен Отец. Нищо чудно, че ни е заповядано да се събираме често да вземаме от хляба и (водата)⁶ и да приемаме от причастието за нашите души⁷.

Желанието ни да се завърнем при Небесния Отец расте, докато освен вземане от причастието, ние ставаме

достойни да получим препоръка за храма. Ние ставаме достойни, когато непоколебимо и постоянно се подчиняваме на заповедите. Това подчинение започва в детството и се засилва чрез преживяванията в Аароновото свещеничество и Младите жени в годините на подготовка. После, надявам се, свещениците и Лавровите венци си поставят цели и специално се подготвят да бъдат надарени и запечатани в храма.

Какви са стандартите за носител на препоръка? Псалмистът ни напомня:

“Кой ще възлезе на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свето място?

Оня, който е с чисти ръце и с непорочно сърце”⁸.

Достойнството да имаме препоръка за храма ни дава сила да

спазваме храмовите си завети. Как ние лично получаваме такава сила? Ние се стремим да получим свидетелство за Небесния Отец, Исус Христос, Светия Дух, реалността на Единението и истинността на Пророка Джозеф Смит и Възстановяването. Подкрепяме своите ръководители, отнасяме се с доброта към семействата си, свидетели сме за Господната истинна Църква, посещаваме своите църковни събрания, почитаме заветите си, изпълняваме родителския си дълг и живеем добродетелен живот. Можете да кажете, че да бъде човек верен светия от последните дни звучи просто! Прави сте. Стандартът за носители на храмова препоръка не е прекалено висок, за да го постигнем. Той е просто с вяра да живеем според Евангелието и да следваме пророците.

После, като надарени носители на храмова препоръка ние установяваме примери на живот, подобен на Христовия. Това включва покорство, правене на жертви, за да спазваме заповедите, обич един към друг, да бъдем непорочни в мисъл и действия и да се раздаваме в изграждането на царството Божие. Чрез Единението на Спасителя и чрез следване на тези основни модели на вярност ние получаваме “сила свише”⁹ да се изправим лице в лице с житейските предизвикателства. Днес се нуждаем от тази божествена сила повече от всякога. Това е сила, която получаваме само чрез храмови обреди. Свидетелствам, че жертвите, които правим, за да получим храмовите обреди, си струват всяко положено усилие.

Когато желанието ни да учим евангелските принципи и да живеем според тях расте, ние естествено се стремим да служим един на друг. Спасителят казва на Петър, “когато се обърнеш, утвърди братята си”¹⁰. Впечатлен съм, че младежта днес има дълбоко желание да служи и да благославя другите – да оказва положително влияние в този свят. Те също така копнеят за радостта, която носи службата им.

Трудно е обаче за младежите да разберат как сегашните им действия ще ги подготвят за бъдещи възможности за служба или ще ги лишат от тях. Всички ние имаме

едно “абсолютно задължение”¹¹ да помагаме на нашата младеж да се подготви за служба, траеща цял живот, като им помагаме да разчитат на собствените си сили. Освен разчитането на собствени сили в духовен план, което обсъждахме, има разчитане на собствени сили в материален план, което включва получаване на образование след средното или професионална подготовка, както и да се научим да работим и живеем според средствата си. Като избягваме задължняването и спестяваме пари днес, ние се подготвяме за пълновременна служба в Църквата през идните години. Целта да разчитаме собствените си сили както духовно, така и материално е да се осигурим, така че да можем да осигуряваме и извисяваме други хора в нужда.

Независимо дали сме млади или стари, това, което вършим днес, определя службата, която ще можем да вършим и на която да се радваме утре. Както ни напомня поетът, “От всички тъжни думи, изречени или написани, най-тъжните са тези: “Би могло да бъде иначе”¹². Нека не живеем живота си в съжаление за онова, което сме или не сме направили!

Обични братя и сестри, младият мъж, за когото говорил Спасителят, онзи, когото наричаме блудният син, се *върнал у дома*. Баща му не бил го забравил; той го очаквал. И когато синът “бе още далеч, видя го баща

му, смили се, и като се завтече, ... го целуваше”¹³. В чест на завръщането на сина си той поискал дреха, пръстен и угощение с угоено теле¹⁴ – напомняне, че няма да бъдем лишени от никоя благословия, ако с вяра устоим, крачейки по пътеката обратно към нашия Небесен Отец.

С Неговата обич и обичта на Неговия Син в сърце аз отправям предизвикателство към всеки от нас, следвайте своите духовни желание и *елате на себе си*. Нека поговорим със себе си пред огледалото и попитаме, “Къде съм в спазването на заветите си?” На правия път сме, когато можем да кажем, “Вземам достойно от причастието всяка седмица, достоен съм за храмова препоръка и правя жертви за благослов и служба на другите”.

Споделям специалното си свидетелство, че Бог толкова обича всеки от нас, че “даде Своя Единороден Син”¹⁵ да извърши единение за греховете ни. Той ни познава и очаква, дори когато сме далеч. Като постъпваме според желанията си и дойдем на себе си, ще бъдем “прегрънат(и) завинаги в обятията на любовта Му”¹⁶ и добре дошли у дома. За това свидетелствам, в святоото име на нашия Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 15:17.
2. Алама 32:27.
3. Мосия 3:19.
4. Вж. Матея 26:17–8; Лука 22:1–20.
5. Алама / вж. и Мосия 5:2; Алама 5:13–14.
6. Мороний 6:6.
7. Вж. Мороний 4:3; Учение и Завети 20:77.
8. Псалми 24:3–4.
9. Учение и Завети 95:8.
10. Лука 22:32.
11. Учение и Завети 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, “Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of Whittier* (1894), стр. 48.
13. Лука 15:20.
14. Вж. Лука 15:22–24.
15. Иоана 3:16.
16. 2 Нефи 1:15.

От старейшина Дейвид С. Бакстър
От Седемдесетте

Вяра, твърдост, удовлетворение: послание към самотните родители

Вие се борите да отглеждате децата си в праведност и истина, знаейки, че макар и да не можете да промените миналото, можете да оформите бъдещето.

Посланието ми е към самотните родители в Църквата, мнозинството от които са самотни майки – вие, доблестни жени, които при различни житейски обстоятелства се озовавате в положението да отглеждате деца и поддържате дом сами. Вероятно сте овдовели или сте се развели. Може да ви се налага да се справяте с предизвикателствата на самотното родителство в резултат на грешна стъпка извън брака, но сега, живеейки съгласно евангелските принципи, сте променили живота си. Благословени да сте, че избягвате онова общуване, което е за сметка на добродетелта и ученичеството. Това би била прекалено висока цена за плащане.

Макар понякога може да се питате, “Защо аз?”, именно чрез житейските трудности ние израстваме към божествеността, докато характерът

ни бива оформян в пещта на изпитанията, а житейските събития следват своя ход, понеже Бог уважава свободата на избор на човека. Както коментира старейшина Нийл А. Максуел, не можем да направим всичките сметки, защото нямаме всичките цифри¹.

Каквито и да са вашите обстоятелства или причините за тях, вие сте чудесни. Ден след ден вие се сблъсквате с трудностите на живота, вършейки работата, предназначена по подразбиране за двама, но вие я вършите предимно сами. Вие трябва да бъдете както баща, така и майка. Вие се грижите за вашето домакинство, бдите над семейството си, понякога се борите да свържете двата края и по чудо дори намирате възможност да служите в Църквата по значими начини. Вие се грижите за своите деца. Плачете и се молите

с тях и за тях. Искате за тях най-доброто, но всяка нощ се терзаете, че вашето най-добро може никога да не е достатъчно добро.

Макар да не искам да навлизам в лични детайли, аз самият съм продукт на такъв дом. През по-голямата част от детските и юношеските ми години моята майка ни отгледа сама и при лоши условия. Парите се разпределяха грижливо. Тя се бореше с вътрешна самота, отчаяно копнееща понякога за подкрепа и спътничество. При все това, въпреки всичко у майка ми имаше достойнство, един огромен източник на решимост и чисто шотландска издръжливост.

За щастие, по-късните й години бяха по-благословени, отколкото в началото. Тя се омъжи за един нов обърнат във вярата вдовец; те бяха запечатани в храма Лондон Англия и по-късно за кратко служиха в него като обредни работници. Бяха заедно почти четвърт век – щастливи, доволни и удовлетворени, докато се поминаха.

Има много сред вас, добри жени в Църквата по цял свят, които се сблъскват с подобни обстоятелства и демонстрират същата жилавост година след година.

Не е точно това, на което сте се надявали, планирали, молили или очаквали, когато сте поели по пътя преди години. Житейското ви пътуване има своите неравности, завой и връщания назад, особено в резултат на живота в един паднал свят, замислен като място за изпитание и доказване.

Междувременно вие се борите да отглеждате децата си в праведност и истина, знаейки, че макар и да не можете да промените миналото, можете да оформите бъдещето. По пътя вие ще получите компенсиращи

благословии, дори те да не бъдат незабавно явни и очевидни.

С Божията помощ, вие не трябва да се боите за бъдещето. Децата ви ще растат и ще ви наричат благословени, и всяко едно от постиженията им ще бъде като дан на почит и възхвала към вас.

Моля ви, никога не се чувствайте като втора ръка членове на Църквата, които в сравнение с другите имат по-малки права на благословия. В царството Божие няма поданици втора ръка.

Надяваме се когато присъствате на събрания и виждате цели и щастливи семейства, или чувате някой да говори за семейни идеали, ще сте радостни да сте част от църква, която се съсредоточава върху семействата и учи за главната им роля в плана на Небесния Отец за щастие на Неговите чедя; че посред световните бедствия и морален упадък ние имаме учение, власт, обреди и завети, които наистина предлагат най-добрата надежда за света, включително бъдещото щастие на вашите деца и на семействата, които ще създадат те.

На общото събрание на Обществото за взаимопомощ от септември 2006 г. президент Гордън Б. Хинкли разказва едно преживяване, споделяно от разведена самотна майка на седем деца, тогава на възраст от 7 до 16 години. Тя пресякла улицата, за да даде нещо на една съседка. Тя казва:

“Като се обърнах да си вървя обратно, можех да видя осветената си къща. Можех да чуя отгласите на децата ми, както няколко минути по-рано, преди да изляза през вратата. Те казаха: “Мамо, какво ще вечеряме?” “Може ли да ме заведеш до библиотеката?” “Трябва ми малко кадастрон тази вечер”. Уморена и измъчена, погледнах към тази къща

и видях всяка от стаите да свети. Мислех си за всичките тези деца, които са у дома и ме чакат да дойда и да се погрижа за тях. Струваше ми се, че бремето ми е по-тежко, отколкото мога да понеса.

Помня, че погледнах през сълзи към небето и казах, “Скъпи Отче, просто не мога тази вечер. Много съм уморена. Не мога да се изправя пред това. Не мога да си ида в къщи и да се грижа сама за всички тези деца. Мога ли просто да дойда при Теб и да остана с Теб само за една нощ?...”

Кордоба, Аржентина

Не чух всъщност думи в отговор, но ги почувствах в ума си. Отговорът беше: “Не, дете, не можеш да дойдеш при Мене сега. ... Но Аз ще дойда при теб”².

Благодаря ви, сестри, за всичко, което правите да отглеждате и възпитавате своето семейство и да поддържате един дом на обич, където има доброта, мир и възможност.

Макар често да се чувствате сами, в действителност вие никога не сте *напълно* сами. Когато крачите напред с търпение и вяра, Провидението ще върви с вас; небесата ще ви даряват с тъй необходимите благословии.

Вашата перспектива и поглед върху живота ще се променят, когато вместо да бъдете нещастни, погледнете нагоре.

Много от вас вече са открили голямата, преобразяваща истина, че когато живеете, за да облекчавате бремето на околните, собствено то ви бреме става по-леко. Макар обстоятелствата може да не са се променили, вашето отношение е. Вие сте в състояние да посрещате по-добре собствените си изпитания, с по-разбиращо сърце и по-дълбока благодарност за това, което имате,

вместо постоянно да копнеете за онова, което все още ви липсва.

Вие сте открили, че когато отваряме кредитна линия за надежда на онези хора, чиято житейска банкова сметка изглежда празна, собственото ни ковчеже с утеха се оказва пребогато и пълно; чашата ни наистина “се прелива” (Псалми 23:5).

Чрез праведен живот вие и децата ви един ден ще се радвате на благословиите да бъдете част от едно цялостно вечно семейство.

Членове и ръководители, има ли нещо повече, което бихте могли да направите, за да подкрепите семействата на самотни родители, без осъждане или опетняване? Бихте ли могли да сте наставници на младите хора в тези семейства, особено да давате пример на младите мъже какво правят и как живеят добрите хора? При отсъствието на бащи дали давате примери за подражание, които си струва да бъдат следвани?

Сега, има, разбира се, някои семейства, в които самотният родител е бащата. Братя, ние се молим също и за вас и ви отдаваме дължимото. Това послание е и за вас.

Самотни родители, свидетелствам ви, че когато давате най-доброто от себе си в най-тежките за човека предизвикателства, небето ще ви се усмихне. Вие наистина не сте сами. Нека изкупващата, любяща сила на Исус Христос освети живота ви сега и ви изпълни с надеждата на вечно обещание. Бъдете смели. Имайте вяра и надежда. Разглеждате настоящето с твърдост и гледайте на бъдещето с увереност. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), стр. 68.
2. В Гордън Б. Хинкли, “В обятията на любовта Му”, *Лиахона*, ноем. 2006 г., стр. 117.

От старейшина Юлиус Соарес
От Седемдесетте

Оставайте на Господната територия!

*Нашият всекидневен въпрос трябва да бъде,
“Дали моите постъпки ме поставят на Господната
територия или на тази на противника?”*

Президент Томас С. Монсън веднъж каза: “Позволете да ви дам една проста формула, с която да премервате изборите, с които се сблъсквате. Тя се помни лесно: “Не можете да бъдете прави, когато вършите нещо грешно; не можете да стрешите, ако вършите правилното” (“Pathways to Perfection”, *Liahona*, юли 2002 г., стр. 112). Формулата на президент Монсън е простичка и директна. Тя действа по същия начин, както Лиахоната, дадена на Лехий. Ако упражняваме вяра и сме усърдни в подчинението на Господните заповеди, лесно ще намерим правилното напътствие, което да следваме, когато се сблъскваме с нашите дребни всекидневни избори.

Апостол Павел ни увещава относно важността да сеем за Духа и да внимаваме да не сеем за плътта. Той каза:

“Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне.

Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.

Да не ни дотегнува да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем” (Галатяните 6:7–9).

Да сеем за Духа значи всичките ни мисли, думи и постъпки да ни издигат до равнището на божествеността на нашите небесни родители. Обаче Писанията се позовават на плътта като на физическа или тленна природа на естествения човек, която позволява хората да бъдат повлиявани от страст, желания, апетити и мотивация на плътта, вместо да търсят вдъхновение от Светия Дух. Ако не внимаваме, тези влияния заедно с натиска на злото от света могат да ни насърчат да възприемем вулгарно и безразсъдно поведение, което да стане част от характера ни. За да избегнем тези лоши влияния, ние трябва да следваме напътствието на Господ към Пророка Джозеф Смит относно това постоянно да сеем за Духа: “Затова да се не уморявате да вършите добро, защото вие полагате основата на велико дело. И от дребните неща произлиза онова, което е велико” (У. и З. 64:33).

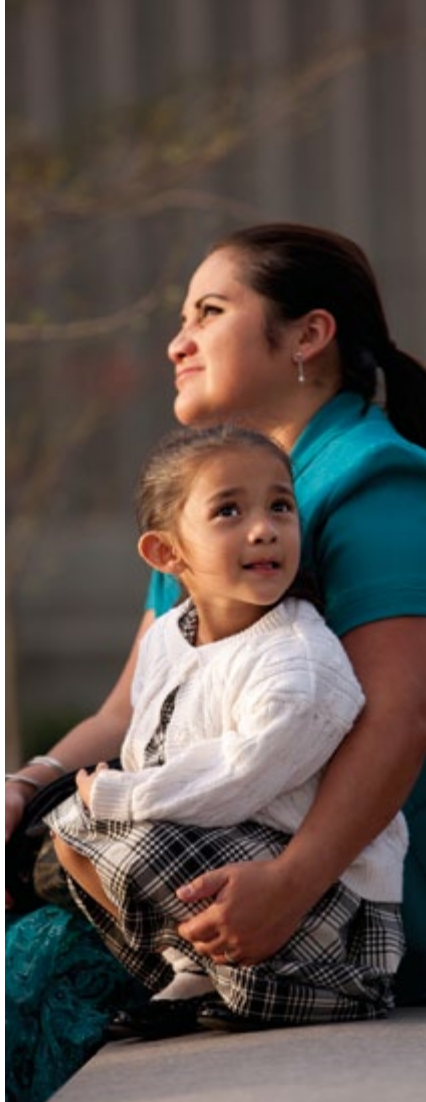
За да подсилим духа си, от нас се изисква, “всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас” (Ефесяните 4:31) и, “Бъдете мъдри в дните на вашето изпитание; очистете се от всяка нечистота” (Мормон 9:28).

Като изучаваме Писанията, научаваме, че обещанията, дадени ни от Господ, са при условие, че сме покорни и насърчават праведния живот. Тези обещания следва да подхранват душата ни, да ни носят надежда, като ни насърчават да не се отказваме дори пред лицето на всекидневните ни предизвикателства да живеем в един свят, чиито етични и нравствени ценности гаснат, насърчавайки по този начин хората да сеят още повече за плътта. Но как можем да бъдем сигурни, че нашите избори ни помагат да сеем за Духа, а не за плътта?

Президент Джордж Албърт Смит, повтаряйки съвета на своя дядо, веднъж казва: “Има добре очертана разграничителна линия между територията на Господ и тази на дявола. Ако оставате откъм Господната страна на линията, ще бъдете под Негово влияние и няма да имате желание да вършите грешни неща; но ако пресечете линията откъм страната на дявола само с един инч, вие сте във властта на изкушителя и ако той успее, няма да сте в състояние да мислите и разсъждавате както трябва, понеже ще сте изгубили Духа Господен” (*Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит*, 2011 г., стр. 191).

Следователно, нашият всекидневен въпрос трябва да бъде, “Дали моите постъпки ме поставят на Господната територия или на тази на противника?”

Пророк Мормон предупреждава людетe си относно важноста да

бъдем способни да различаваме доброто от злото:

“И тъй, всяко нещо, което е добро, идва от Бога; а което е зло, идва от дявола; защото дяволът е враг Божий и се бори непрестанно срещу Него, и подканва и примамава да се грешни и непрестанно да се върши онова, което е зло.

Но ето, това, което идва от Бога, подканва и подбужда да се върши добро непрестанно” (Мороний 7:12–13).

Светлината Христова заедно със спътничеството на Светия Дух трябва да ни помага да определим дали начинът ни на живот ни поставя на Господна територия или не. Ако нашето отношение е добро, то е вдъхновено от Бог, защото всичко добро иде от Бога. Ако обаче е лошо, то е повлияно от противника, защото той убеждава хората да вършат зло.

Хората в Африка развълнуваха сърцето ми заради решимостта и усърдието им да остават на Господната територия. Дори при враждебни условия на живот онези, които приемат поканата да дойдат в Христа, стават светлина на света. Преди няколко седмици, докато посещавах един район в Южна Африка, имах привилегията да съпровождам двама млади свещеници, техният епископ и техният президент на кол на посещение на неактивните млади мъже от техният кворум. Бях силно впечатлен от смелостта и смирението, което показаха тези свещеници, докато канеха неактивните млади мъже да се върнат в Църквата. Докато разговаряха с тези неактивни млади мъже, забелязах, че лицата им отразяваха светлината на Спасителя и в същото време изпълваха със светлина всички около тях. Те изпълняваха дълга си “Подкрепяй слабите, издигни ръцете, които са отпуснати, и усилите немощните колене” (У. и З. 81:5). Отношението и поведението на онези двама свещеници ги поставяше на Господната територия и те служеха като оръдия в Неговите ръце, докато канеха другите да сторят същото.

В Учение и Завети 20:37 Господ ни учи какво означава да сеем за Духа и какво наистина ни поставя на Господна територия, както следва: да се смирим пред Бог, да идваме със съкрушено сърце и разкаян дух, да свидетелстваме пред Църквата, че наистина сме се покаяли за греховете си, да вземем върху си името на Исус Христос, да имаме решимост да Му служим докрая, да изявяваме чрез делата си, че сме получили от Христовия Дух и да бъдем приети в Неговата Църква чрез кръщение. Нашето предразположение да изпълняваме тези завети ни подготвя да живеем в

Божие присъствие като възвисени същества. Да помним тези завети трябва да ни ръководи в поведението ни относно нашето семейство, в обществените ни взаимодействия с други хора и особено във взаимоотношенията ни със Спасителя.

Исус Христос е установил съвършен модел на поведение, върху който можем да градим отношението и поведението си, за да сме в състояние да изпълняваме тези свети завети. Спасителят изгонил от живота Си всяко влияние, което би могло да Го отклони от божествената Му мисия, особено когато бил изкушаван от противника или от учениците Му, докато служел тук на земята. Макар никога да не бил прегрешавал, Той имал съкрушено сърце и разкаян дух, пълен с обич към нашия Небесен Отец и всички хора. Той се смирявал пред нашия Отец в Небесата, отричал собствената Си воля, за да изпълни онова, което Отец искал от Него във всички неща, до самия край. Дори в онзи момент на крайна физическа и душевна мъка, носейки бремето на греховете на цялото човечество на плещите Си, проливайки кръв от порите на тялото Си, Той казва на Отца, “не, обаче, както Аз искам, но както Ти искаш” (Марка 14:36).

Молитвата ми, братя и сестри, е като мислим за своите завети, да можем да бъдем силни срещу “огнените стрели на противника” (1 Нефи 15:24), следвайки примера на Спасителя, тъй че да можем да сеем за Духа и да оставаме на Господната територия. Нека помним формулата на президент Монсън: “Не можете да бъдете прави, когато вършите нещо грешно; не можете да сгрешите, ако вършите правилното”. Казвам тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

В съзвучие с мелодията на вярата

Бог обича всички Свои деца. Той желае всички те да се завърнат при Него. Желае всеки да живее в съзвучие със святата мелодия на вярата.

Когато висшите ръководители на Църквата се срещат с членовете по целия свят, ние непосредствено наблюдаваме как светиите от последните дни са една сила за добро. Поздравяваме всички ви за всичко, което правите, за да благославяте живота на всички хора.

Онези от нас, работещи в сферата на връзките с обществеността, знаят много добре, че мнозина общественици и журналисти в САЩ и по света са разпалили обществена дискусия за Църквата и нейните членове. Едно уникално стечение на обстоятелства значително е допринесло за известността на Църквата¹.

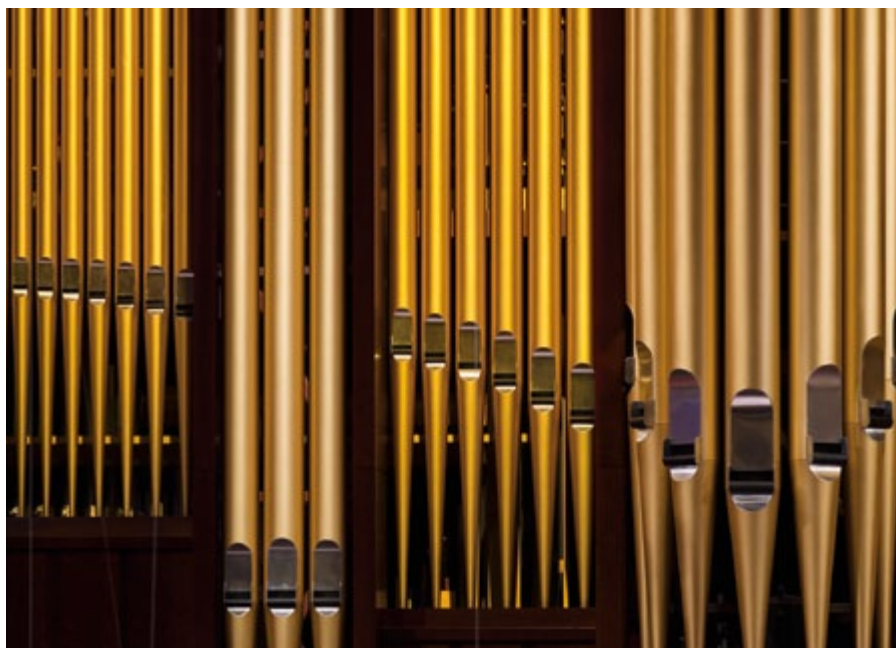
Мнозина, които пишат за Църквата, са положили искрени усилия да разберат нашите членове и нашето учение. Бяха любезни към нас и се опитаха да бъдат обективни, за което сме благодарни.

Също така осъзнаваме, че мнозина не са в хармония със свети неща. Главният равин на Англия Лорд Сакс, обръщайки се през изминалия декември към ръководители на Римокатолическата църква в Папския Грегориански университет,

отбелязва колко светски са станали някои части на света. Той заяви, че основен виновник е “агресивният тон на научния атеизъм, който е глух за мелодията на вярата”².

Великото встъпително видение в Книгата на Мормон е пророческия сън на Лехий за дървото на живота³. Това видение ярко описва пречките за развиване на вяра в наши дни и голямото различие между онези, които обичат Бог, покланят Му се и чувстват отговорност пред Него, и хората, при които нещата не стоят така. Лехий обяснява някои аспекти на унищожавашото вярата поведение. Някои са горди, суетни и неразумни. Те се интересуват единствено от така наречената светска мъдрост⁴. Други изпитват известен интерес към Бог, но са се загубили из мъглите от мрак и грях на света⁵. Други са опитали от любовта Божия и Неговото слово, но се чувстват засрамени от присмиващите им се хора, като така отпадат по “забранени пътеки”⁶.

И накрая, има хора, които живеят в съзвучие с мелодията на вярата. Вие знаете кои сте. Вие обичате Господ и Неговото Евангелие и с

постоянство се опитвате да прилагате и споделяте Неговото послание, особено във вашите семейства⁷. Действате в хармония с подтиците на Духа, будни сте за силата на Божието слово, поддържате поклонението в своите домове и като Негови ученици полагате усилия да живеете живот, подобен на Христовия.

Осъзнаваме колко сте заети. Без да разполагаме с платено свещеничество, отговорността за управлението на Църквата зависи от вас, отдадени членове. Знаем, че обикновено членовете на епископства и президентства на кол и мнозина други прекарват дълги часове в отдадена служба. Президентствата на кворуми и помощни организации са истински пример за безкористна служба. Службата и жертвата се разпростират сред всички членове, от поддържащите църковните архиви до верните домашни учители и посещаващи учителки и преподаващите уроците. Благодарни сме на онези, които така смело служат като скаутски ръководители или ръководители на малки деца. Имате нашата обич и благодарност за това, което правите, и това, което сте!

Осъзнаваме, че има членове, които хранят по-малко интерес и вяра в някои от ученията на Спасителя. Желанието ни е тези членове

да се събудят изцяло за вярата и да увеличат своята активност и отдаденост. Бог обича всички Свои деца. Той желае всички те да се завърнат при Него. Желает всеки да живее в съзвучие със святата мелодия на вярата. Единението на Спасителя е дар за всеки.

Трябва да бъде преподавано и разбирано, че ние обичаме и уважаваме всички описани от Лехий хора⁸. Помнете, не ние сме тези, които ще съдят. Господ е съдника⁹. Президент Томас С. Монсън изрично ни е поканил да имаме “куража да се въздържи(им) да съди(им) другите”¹⁰. Той също така е помолил всеки верен член да *спасява* хората, които са опитали от плода на Евангелието, след което са отпаднали, както и онези, които все още не са открили стеснената и тясна пътека. Молим се те да се хванат за пръта и да опитат от Божията любов, която ще изгълни тяхната “душа с извънредно велика радост”¹¹.

Макар видението на Лехий да включва всички хора, кулминаращото учение се съдържа във вечната значимост на семейството. “Семейството е постановено от Бог. То е най-важната единица във времето и вечността”¹². Когато Лехий опитва от плода на дървото на живота (любовта Божия), той чувства

желанието неговото семейство “също да вземе от него”¹³.

Нашето голямо желание е да отглеждаме децата си в истина и праведност. Един от принципите, които ще ни помогнат да постигнем това, е да не бъдем прекалено осъдителни към поведение, което е неразумно, но не и грешно. Преди много години, когато децата ни живеяха у дома, старейшина Далин Х. Оукс каза, че е важно да разграничаваме грешките на младостта, които следва да бъдат поправяни, и греховете, за които са нужни наказание и покаяние¹⁴. Когато не достига мъдрост, за децата ни е нужно наставление. Когато е налице грях, най-важно е покаянието¹⁵. Това наистина помогна в нашето собствено семейство.

Поклонението у дома благославя нашите семейства. Примерът е особено важен. Това, което *сме*, ще повлияе на децата ни по-силно от всички наши приказки. Когато бях на почти пет години, майка ми научи вестта, че по-малкият ѝ брат е бил убит, когато корабът, на който служил, бил бомбардиран край бреговете на Япония към края на Втората световна война¹⁶. Тази новина наистина я наскърби. Тя бе завладяна от емоции и отиде в спалнята. След известно време надзърнах в стаята, за да проверя дали тя е добре. Бе коленичила край леглото в молитва. Обзе ме истински мир, защото тя ме бе учила да се моля на Спасителя и да Го обичам. Това бе типичен пример, който тя винаги ми е давала. Майки и бащи, които се молят с децата си, дават може би най-важния възможен пример.

Посланието, служението и Единението на Исус Христос, нашия Спасител, са в основата на нашата семейна учебна програма. Няма стих, който да описва нашата вяра

по-добре от 2 Нефи 25:26: “Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си”.

Една от съществените предпоставки във видението на Лехий е следната – верните членове трябва да се държат здраво за пръта от желязо, който да ги държи на стеснената и тясна пътека, водеща към дървото на живота. За членовете е съществено да четат и изучават Писанията, като размишляват над тях¹⁷.

Книгата на Мормон е от изключителна важност¹⁸. Ясно е, че винаги ще има хора, които ще подценяват важността на тази свята книга и дори ще я очернят. За целта е бил използван и хумор. Преди да отслужи мисия, един мой преподавател в университета цитира думите на Марк Твен, че ако се махнат думите “и стана така” от Книгата на Мормон, тя “щеше да се превърне само в една брошура”¹⁹.

Няколко месеца по-късно, докато служех на мисия в Лондон, Англия, един образован в Оксфорд професор в Лондонския университет от Египет, специалист по семитските езици, прочел Книгата на Мормон, свързал се с президент Дейвид О. Макей и се срещнал с мисионерите. Той споделил с тях своята убеденост, че Книгата на Мормон наистина е “превод на познанието на юдеите и езика на египтяните” за описвания период²⁰. Сред многото дадени от него примери той посочил употребата на съюзния израз “и стана така”, което съвпадало с думите, които той щял да употреби, за да преведе една фраза, използвана в древни семитски летописи²¹. На професора му било казано, че макар неговият

професионален интелектуален подход му помогнал, било важно да получи духовно свидетелство. Чрез изучаване и молитва той придобил духовно свидетелство и бил кръстен. По този начин онова, което хумористът видял като обект на присмех, ученият разпознал като солидно доказателство за истинността на Книгата на Мормон, което му било потвърдено от Духа.

Важното учение за свободата на избор изисква свидетелството за възстановеното Евангелие да се основава на вяра, а не само на външното или научно доказателство. Прекомерното съсредоточаване върху не напълно разкрити неща, като например как е възможно девица да роди или Спасителят да възкръсне, или как точно Джозеф Смит превел нашите Писания, не са ефективни и няма да доведат до духовен напредък. За тези неща е нужна вяра. Окончателният отговор се съдържа в съвета на Мороний да се чете, да се размишлява и после да се помоли Бог с искрено сърце и истинско намерение да бъдат потвърдени духовните истини със свидетелството на Духа²². Освен това, когато включим в живота си духовните заповеди и живеем според Евангелието, ние сме благословени с Духа и вкуваме от Неговата добрина с чувства на радост, щастие и особено мир²³.

Явно е, че една разделителна линия между хората, които чуват мелодията на вярата, и глухите или недобре чуващите, е активното изучаване на Писанията. Преди години ми направи силно впечатление как един обичан пророк, Спенсър У. Кимбъл, наблягаше на нуждата непрекъснато да се четат и изучават Писанията. Той каза: “Откривам, че когато стана небрежен в общението си с Божеството и когато изглежда,

че нито божествено ухо слуша, нито божествен глас говори, наистина съм се отдалечил. Ако се потопя в Писанията, разстоянието намалява и духовността се завръща”²⁴.

Надявам се, че редовно четем Книгата на Мормон с нашите деца. Обсъждал съм това с моите деца. Те споделиха с мен две наблюдения. Първо, постоянството при всекидневното четене на Писанията като семейство е ключът. По един весел начин дъщеря ми описа ранобудните усилия на няколко тийнейджъра с постоянство да четат Писанията. Тя и нейният съпруг стават рано всяка сутрин, придвижват се в просънница, докато се хванат за железния парапет на тяхното стълбище, където семейството им се събира да чете словото Божие. Постоянството е ключът към успеха, като и чувството за хумор помага. Необходимо е сериозно всекидневно усилие от

всеки член на семейството, но то си струва усилията. Временните пречки се преодоляват с постоянство.

Второто наблюдение включва начина, по който най-младият ни син и съпругата му четат Писанията със семейството си. Две от техните четирима деца не са достатъчно големи, за да могат да четат. За петгодишния им син те са въвели сигнали с пръстите на ръцете, които се правят, за да участва той пълноценно в семейното четене на Писанията. Сигнал 1 му подсказва да повтори израза “И стана така”, където и да се появи той в Книгата на Мормон. Трябва да отбележа колко е хубаво, че този израз се явява така често. Също така, за полза на младите семейства, сигнал 2 е “и тъй, ние виждаме”; пръсти 3, 4 и 5 се падат на думи, които могат да се прочетат в дадената глава.

Знаем, че семейното изучаване на Писанията и семейните домашни вечери невинаги са свършени. Независимо от вашите трудности, не се обезсърчавайте.

Моля, разберете, че да имате вяра в Господ Исус Христос и да спазвате Неговите заповеди е съдбовното изпитание на земния живот и че това винаги ще бъде така. И най-важното, всеки от нас трябва да осъзнае, че когато човек е глух за мелодията на вярата, той е глух за Духа. Както учи пророк Нефи, “Чува(ли) сте гласа му ... ; и той ви е говорил с тих, мек глас, но вие бяхте безчувствени и не можахте да почувствате словата Му²⁵.”

Нашето учение е ясно; ние следва да мислим позитивно и да държаем. Ние наблюдаваме на нашата вяра, а не на страховете си. Намираме радост в Господното уверение, че Той ще бъде с нас и ще ни дава напътствие и насока²⁶. Светият Дух свидетелства в сърцата ни, че ние имаме любящ Отец в Небесата,

Чийто милостив план за нашето изкупление ще бъде изпълнен във всяка една подробност поради единителната жертва на Исус Христос.

Както е написала Наоми У. Рендъл, авторка на “Чедо на Бога съм”, “Духът ни води, любовта Му насърчава, че когато вярата устои, страхът си тръгва”²⁷.

Затова, където и да се намираме по пътя на ученичеството според видението на Лехий, нека твърдо решим да събудим в себе си и в своите семейства по-силно желание да получим върховния дар на Спасителя – вечния живот. Моля се да успеем да останем в съзвучие с мелодията на вярата. Свидетелствам за божествеността на Исус Христос и реалността на Неговото Единение, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и Завети 1:30.
2. Jonathan Sacks, “Has Europe Lost Its Soul?” (реч, изнесена на 12 декември 2011 г. в Папския Грегориански университет), chiefrabbi.org/ReadArticle.aspx?id=1843.
3. Вж. 1 Нефи 8.
4. Вж. 1 Нефи 8:27; 11:35.
5. Вж. 1 Нефи 8:23; 12:17.
6. 1 Нефи 8:28.

Сао Пауло, Бразилия

7. Вж. 1 Нефи 8:12.
8. Напътствията на Спасителя са да се намерят изгубените овце; вж. Матей 18:12–14.
9. Вж. Иоана 5:22; вж. и Матей 7:1–2.
10. Томас С. Монсън, “Да имате кураж”, *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 124.
11. 1 Нефи 8:12.
12. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., стр. 11. 1..
13. 1 Нефи 8:12.
14. Вж. Далин Х. Оукс, “Sins and Mistakes,” *Ensign*, окт. 1996 г., стр. 62. Старейшина Оукс преподава тази идея, когато служи като ректор на Университета Бригъм Йънг през 80-те години.
15. Вж. Учение и Завети 1:25–27.
16. Вж. Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial*, 1995 г. Ваун играе американски футбол като квоуърбек за Университета Бригъм Йънг през есента на 1941 г. Той се записва в армията на 8 декември 1941 г., ден след атаката в Пърл Харбър. Убит е на 11 май 1945 г. от вражеска бомбардировка на USS *Bunker Hill* и е погребан в морето.
17. Вж. Иоана 5:39.
18. Вж. Езра Тафт Бенсън, “Книгата на Мормон—ключовият камък на нашата религия”, *Лиакхона* окт. 2011 г., стр. 52.
19. Марк Твен, *Roughing It*, 1891 г., стр. 127–28. Този коментар се представя на всяко следващо поколение сякаш е някакво ново откритие. Обикновено не се споменава, че Марк Твен е хранел същото пренебрежение към християнството и религията като цяло.
20. Вж. 1 Нефи 1:2.
21. Срещнах се с доктор Ебеид Сарофим в Лондон, когато старейшините го учеха. Вж. също N. Eldon Tanner, in *Conference Report*, апр. 1962 г., стр. 53. Много учени, занимаващи се с древни семитски и египетски ръкописи забелязват повтарящата се употреба на израза “И стана така” в началото на изреченията; вж. Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2-ро изд. 1988 г., стр. 150.
22. Вж. Мороний 10:3–4; много малко са критиците, направили това с истинско намерение.
23. Вж. Учение и Завети 59:23.
24. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 67.
25. 1 Нефи 17:45; вж. и Езра Тафт Бенсън, “Seek the Spirit of the Lord,” *Tambuli*, септ. 1988 г., стр. 5:4. “Най-често ние чуваме словата Господни като чувство. Ако бъдем смирени и чувствителни, Господ ще ни подтиква чрез нашите чувства”.
26. Вж. Учение и Завети 68:6.
27. “When Faith Endures,” *Hymns*, no. 128.

От старейшина Ричард Г. Скот
От Кворума на дванадесетте апостоли

Как се получава откровение и вдъхновение в личния живот

*Защо Господ желае от нас да Му се молим и да искаме?
Защото така се получава откровението.*

Всеки, който застане на този амвон, за да изнесе послание, чувства силата и подкрепата на членовете по целия свят. Благодарен съм, че същата тази подкрепа може да дойде от възлюбената ми спътница от другата страна на завесата. Благодаря ти, Джанийн.

Светият Дух дава важна информация, която следва да ни води в нашето земно пътуване. Когато е кристално ясна и съществена, тя заслужава да бъде наречена откровение. Когато това е серия от подтици, често ние следва стъпка по стъпка да бъдем водени към достойна цел; в контекста на тази реч, това е вдъхновението.

Пример за откровение може да се счете напътствието, което президент Спенсър У. Кимбъл получава, след като дълго и продължително моли Господ по отношение предоставянето на свещеничеството на всички достойни

мъже в Църквата, като тогава то било достойние само на част от тях.

Друг пример за откровение е следното напътствие, дадено на президент Джозеф Ф. Смит: “Вярвам, че ние действаме и съществуваме в присъствието на небесни пратеници и небесни същества. Ние не сме отделени от тях. ... Ние сме близки с нашите роднини, с нашите предци ... които са преминали в света на духовете преди нас. Не можем да ги забравим; не преставаме да ги обичаме; винаги ги носим в нашите сърца и спомени, като така сме обвързани и съединени с тях по начин, който не можем да разрушим. ... И ако е такова положението с нас в нашето ограничено състояние, заобиколени от смъртни слабости, ... колко по-сигурно е ... да вярваме, че преминалите отвъд хора, които са били верни ... могат да ни виждат по-добре, отколкото ние можем

да виждаме тях, че ни познават по-добре, отколкото ние познаваме тях. ... Ние живеем в тяхното присъствие, те ни виждат, интересуват се от нашето благосъстояние и сега ни обичат повече от всякога. В момента те виждат опасностите, които ни заобикалят; ... обичта им към нас и желанието им за нашето благосъстояние вероятно са по-силни от тези, които чувстваме към себе си”¹.

Взаимоотношенията ни с преминали отвъд завесата хора, които познаваме и обичаме, могат да бъдат укрепени. Това става чрез решителното усилие винаги да вършим правилното. Можем да укрепваме взаимоотношенията си с обичан починал човек, като осъзнаваме, че раздялата е временна и че сключените в храма завети са вечни. Когато с постоянство се подчиняваме на тези завети, те осигуряват вечното осъществяване на дадените в тях обещания.

Едно много ясно откровение в моя собствен живот се случи, когато бях силно подтикнат от Духа да помоля Джанин Уоткинз да бъде запечатана за мен в храма.

Един от големите уроци, които всеки от нас трябва да научи, е да искаме в молитва. Защо Господ желае от нас да Му се молим и да искаме? Защото така се получава откровението.

Когато съм изправен пред много трудно решение, аз се опитвам да разбера как да постъпя по следните начини. Поста. Моля се да открия и разбера стихове в Писанията, които ще ми помогнат. Този процес е цикличен. Започвам да четя даден стих от Писанията; замислям се върху значението на този стих и се моля за вдъхновение. След това размишлявам и се моля да знам дали съм разбрал и осъзнал всичко, което Господ желае да направя. Често получавам

допълнителни впечатления със задълбочено разбиране на учението. Разбрал съм, че това е един добър начин да уча от Писанията.

Има няколко практически правила, които подобряват откровението. Първо, поддаването на емоции като гняв, обида, подтика да се защитавате ще прогони Светия Дух. Тези емоции трябва да бъдат премахнати или нашите шансове за получаването на откровение са малки.

Друг принцип е да внимавам с хумора. Силният и неуместен смях ще обиди Духа. Доброто чувство за хумор помага на откровението; силният смях не. Чувството за хумор е като изпускателен клапан за напрежението в живота.

Друг враг на откровението произлиза от преувеличаването или високия тон в казаното. Внимателният тих говор ще подпомогне получаването на откровение.

От друга страна, духовното общуване може да бъде подсилено, когато се грижим за здравето си. Физическите упражнения, достатъчните часове сън и доброто хранене увеличават способността ни да получаваме откровение и да го разбираме. Ние ще живеем за отредения ни период време. Но също така можем да подобрим както качеството на нашата служба, така и собствено то си благосъстояние, като внимателно избираме правилното.

Важно е нашите всекидневни дейности да не ни разсейват от вслушването в Духа.

Откровението може също така да бъде давано в сън, като тогава се наблюдава едно почти незабележимо преминаване в будно състояние. Ако веднага се опитате да опишете съдържанието, можете да направите това с големи подробности, но ако не го направите, то бързо избледнява. Вдъхновените нощни послания като цяло са придружени от едно свято чувство за цялото преживяване. Господ използва хора, към които храним голямо уважение, за да ни научи на истини в даден сън, защото им имаме доверие и бихме се вслушали в техния съвет. Именно Господ извършва обучението чрез Светия Дух. При все това в даден сън Той може да направи нещата по-лесни за разбиране и да докосне по-силно нашите сърца, като ни учи чрез човек, когото обичаме и уважаваме.

В изпълнение на Своите цели, Господ може да направи така, че да си спомним всяко нещо. Но това не трябва да отслабва нашата решителност да записваме подтиците на Духа. Внимателно записаното вдъхновение показва на Бог, че даденото от Него е свято за нас. Записването също така ще подобри способността ни да не забравяме дадено откровение. Подобни записки на напътствия на Духа следва да бъдат защитавани

от изгубване или неканена намеса от страна на други хора.

Писанията дават красноречиво потвърждение за това как истината, когато с постоянство се живее според нея, отваря врата на вдъхновението да се знае какво да бъде направено и, когато е необходимо, чрез божествена сила подобрява личните способности. Писанията описват как личната способност да се преодоляват трудности, съмнения и привидно непреодолими предизвикателства, е бивала укрепвана от Господ в моменти на нужда. Когато размишлявате над тези примери, чрез Светия Дух ще почувствате тихо потвърждение, че техните преживявания са истинни. Ще осъзнаете, че вие също можете да разполагате с подобна подкрепа.

Виждал съм хора да се сблъскват с предизвикателства, като са знаели какво да направят, без да имат собствен опит, тъй като са се доверили на Господ и са знаели, че Той ще ги напътства за намиране на решението, от което те спешно са се нуждаели.

Господ е казал: “И вие трябва да бъдете поучавани свише. Осветете се и ще бъдете надарени със сила, та да може да давате тъкмо според както съм рекъл”². Думите *осветете се* може би ви озадачават. Президент Харолд Б. Лий веднъж ми обясни, че можем да заменим тези думи с израза, “спазвайте Моите заповеди”. Прочетен по този начин, съветът изглежда по-ясен³.

Човек трябва да бъде умствено и физически чист и да има искрени намерения, за да може Господ да го вдъхновява. Господ има доверие на човека, който се подчинява на Неговите заповеди. Този човек има достъп до Неговото вдъхновение да знае как да постъпи и до божествената сила или способността да постъпи така.

За да може духовността да бъде укрепена и да стане по-достъпна, тя трябва да вирее в праведна среда. Надменността, горделивостта и високомерието са подобни на каменната почва, която никога няма да даде духовни плодове.

Смирението е плодородна почва, на която духовността се развива и дава плода на вдъхновението да получаваме знание как да постъпваме. То дава достъп до божествената сила да се направи това, което трябва да бъде постигнато. Ако човек е воден от желание за похвала или признание, той не може да бъде учен от Духа. Ако човек е арогантен или позволява на емоциите да влияят на неговите решения, той няма да бъде воден от Духа.

Когато действаме в служба на другите, ние сме вдъхновявани по-лесно, отколкото когато мислим само за себе си. Когато помагаме на други хора, Господ може да ни даде напътствия за наша полза.

Нашият Небесен Отец не ни е изпратил на земята да се провалим, а да успеем по един славен начин. Може да изглежда парадоксално, но точно затова разпознаването на отговори на молитви понякога може да бъде много трудно. Понякога неразумно се опитваме да се справим с живота, като разчитаме на собствения си опит и способности. Много по-мъдро е чрез молитва и божествено вдъхновение да се стремим да разберем как да постъпваме. Когато е нужно, нашето подчинение осигурява божествената сила да постигнем дадена вдъхновена цел.

Подобно на мнозина сред нас, Оливър Каудъри не могъл да разпознае вече дадени от Господ отговори на негови молитви. За да се отворят и неговите, и нашите очи, чрез Джозеф Смит е дадено

следното откровение:

“Благословен си за това, което си направил; защото ти си Ме попитал и ето, колкото пъти си Ме питал, ти си получавал напътствия от Моя Дух. Ако не беше тъй, ти нямаше да си стигнал до мястото, където си сега.

Ето, ти знаеш, че си Ме питал, и Аз просветлих ума ти; и сега Аз ти казвам тези неща, за да може да знаеш, че си бил просветляван от Духа на истината”⁴.

Ако чувствате, че Бог не е отговорил на вашите молитви, помислете върху тези стихове – след което потърсете доказателство в живота си да не би Той вече да ви е отговорил.

Двата индикатора, че дадено чувство или подтик произлиза от Бог са следните – те предизвикват чувство на мир и спокойна топлина. Като следвате обсъдените от мен принципи, вие ще бъдете подготвени да разпознавате откровението в критични моменти на живота си.

Колкото по-отблизо следвате божественото напътствие, толкова по-голямо ще бъде вашето щастие тук и във вечността – и по-важното е, че толкова по-голям ще бъде и вашият напредък и способността ви да служите. Не разбирам напълно как става това, но това ръководство в живота ви не отнема вашата

свобода на избор. Вие можете да вземете решенията, които изберете да вземете. Но помнете, склонността да постъпвате правилно дава мир на ума и сърцето.

Ако изборите се окажат неправилни, те могат да бъдат поправени чрез покаянието. Когато напълно отговаряме на условията, Единението на Исус Христос, нашия Спасител, осигурява освобождаване от изискванията на правосъдието за направените грешки. В това има удивителна простота и несравнима красота. Когато продължавате да живеете праведно, вие винаги ще бъдете подтиквани да знаете какво да сторите. Понякога за да откриете какво да сторите, от ваша страна може да са нужни значително усилие и упование. И въпреки всичко ще бъдете подтиквани да знаете как да постъпвате, ако отговаряте на изискванията за това божествено напътствие в живота ви, които са подчинение на Господните заповеди, упование в Неговия божествен план на щастие и избягване на всичко, което му противоречи.

Общуването с нашия Отец в Небесата не е нещо тривиално. Това е свята привилегия. То се основава на вечни и неизменни принципи. Ние получаваме подкрепа от нашия Отец в Небесата в резултат на нашата вяра, подчинение и правилно упражняване на свободата на избор.

Нека Господ ви вдъхновява да разбирате и прилагате принципите, които водят до лично откровение и вдъхновение, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Ф. Смит, в Conference Report, апр. 1916 г., стр. 2–3; вж. също *Gospel Doctrine*, 5-то изд. 1939 г., стр. 430–431.
2. Учение и Завети 43:16.
3. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 34.
4. Учение и Завети 6:14–15.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Небесните сили

Носителите на свещеничество, млади и стари, трябва да имат едновременно властта и силата – нужното позволение и духовна способност да представляват Бог в делото на спасението.

Обични мои братя, благодарен съм, че можем да се поклоним заедно като една голяма група от носители на свещеничеството. Обичам ви и ви се възхищавам за вашето достойнство и положително влияние по цял свят.

Приканвам всеки от вас да помисли как би отговорил на следния въпрос, зададен преди много години на членовете на Църквата от президент Дейвид О. Макей: “Ако в този миг всеки от вас бъде помолен в едно изречение да заяви най-отличителната черта на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, какъв би бил вашият отговор?” (“The Mission of the Church and Its Members”, *Improvement Era*, ноем. 1956 г., стр. 781).

Отговорът, който президент Макей дава на този въпрос, е “божествената власт” на свещеничеството. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се откроява от останалите църкви, които претендират, че тяхната власт иде от историческо наследство, от Писанията или теологично обучение. Ние ясно декларираме,

че свещеническата власт е била дадена директно на Пророка Джозеф Смит от небесни пратеници чрез полагане на ръце.

Моето послание е съсредоточено върху божественото свещеничество и небесните сили. Искрено се моля за помощта на Духа Господен, докато заедно учим за тези важни истини.

Властта и силата на свещеничеството

Свещеничеството е властта на Бог, дадена на мъжете на земята да действат във всички неща за спасението на човечеството (вж. Спенсър У. Кимбъл, “The Example of Abraham”, *Ensign*, юни 1975 г., стр. 3). Свещеничеството е средството, чрез което Господ действа на земята за спасяване на души. Една от определящите черти на Църквата на Исус Христос както в миналото, така и днес, е Неговата власт. Не може да има истинска Църква без божествена власт.

Властта на свещеничеството получават обикновени мъже. Достойнство и желание – не опит, умения или образование, са изискванията за ръкополагане в свещеничеството.

Моделът за получаване на властта на свещеничеството е описан в пета точка от Символа на вярата: “Ние вярваме, че за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му, човек трябва да бъде призван от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от онези, които имат власт”. Така едно момче или един мъж получава властта на свещеничеството и бива ръкоположен в даден сан от човек, който вече е носител на свещеничеството и е бил упълномощен от ръководител с необходимите свещенически ключове.

От един носител на свещеничеството се очаква да упражнява тази свещена власт в съответствие със светите Божии разум, воля и цели. В свещеничеството няма нищо егоистично. Свещеничеството винаги се използва с цел служба, благослов и укрепването на други хора.

По-висшето свещеничество се получава чрез тържествен завет, който включва задължението да се действа с властта (вж. У. и З. 68:8) и в службата (вж. У. и З. 107:99), които са получени. Като носители на святата Божия власт ние сме представителите, които да действат, а не обекти, върху които да се въздейства (вж. 2 Нефи 2:26). На свещеничеството е присъщо да бъде активно, а не пасивно.

Президент Езра Тафт Бенсън учи:

“Не е достатъчно да получим свещеничеството и после пасивно да седнем и да чакаме някой да ни подбутва да свършим нещо. Когато получим свещеничеството, имаме задължението да станем активно и ревностно ангажирани в подпомагане каузата на праведността по земята, защото Господ казва:

“... Този, който не върши съвсем нищо, докато не му е заповядано и приема заповед с колебливо сърце,

усърдие. Едно момче или мъж може да получи властта на свещеничеството чрез полагане на ръце, но няма да има силата на свещеничеството, ако е непокорен, недостоен или не желае да служи.

“Правата на свещеничеството са неразделно свързани с небесните сили и ... небесните *сили* не могат да бъдат използвани, нито управлявани, освен чрез принципите на праведността.

Това, че те могат да ни бъдат предавани, е вярно, но когато се опитваме да скрием греховете си или да задоволяваме гордостта или суетния си стремеж, или да упражняваме контрол, господство или принуда върху душите на чедата човешки в каквато и да е степен на неправедност, ето, небесата се оттеглят, Господният Дух се наскърбява и когато Той се оттегли, край на свещеничеството или на властта на този човек” (У. и З. 121:36–37; курсив добавен).

Братя, ако едно момче или мъж получи властта на свещеничеството, но пренебрегва онова, което нужно, за да отговори на условията да получи силата на свещеничеството, това е неприемливо за Господ. Носителите на свещеничество, млади и стари, трябва да имат едновременно властта и силата – нужното позволение и духовна способност да представляват Бог в делото на спасението.

Един урок от моя баща

Аз бях отгледан в дом с вярна майка и чудесен баща. Майка ми бе потомка на пионери, които пожертвали всичко за Църквата и царството Божие. Татко не бе член на нашата Църква и като млад мъж искал да стане католически свещеник. В крайна сметка избрал да не отиде в духовната семинария и

и я спазва с ленивост, същият е осъден (У. и З. 58:29)” (So Shall Ye Reap 1960 г., стр. 21).

Президент Спенсър У. Кимбъл също подчертано набляга на активната природа свещеничеството. “Човек нарушава свещеническия завет, когато престъпва заповедите – но също и когато оставя несвършени задълженията си. Съответно, за да *наруши този завет, човек трябва просто*

да не прави нищо” (The Miracle of Forgiveness, 1969 г., стр. 96).

Когато даваме най-доброто от себе си, за да изпълняваме свещеническите си задължения, можем да бъдем благославяни със силата на свещеничеството. Силата на свещеничеството е Божията сила, действаща посредством мъже и момчета като нас и изисква лична праведност, вярност, покорство и

вместо това предпочел да се занимава с производство на сечива и бояджийство.

През по-голямата част от семейния си живот моят баща посещаваше събранията на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни с нашето семейство. Всъщност много хора в нашия район нямаха представа, че татко не е член на Църквата. Той играеше и тренираше отбора по софтбоул на района, помагаше в дейността на скаутите и подкрепяше моята майка в многото ѝ призвания и отговорности. Искам да ви разкажа за един от големите уроци, които научих от своя баща относно властта и силата на свещеничеството.

Като дете много пъти всяка седмица питах татко кога ще се кръсти. Всеки път, когато го тормозех така, той отговаряше с обич, но твърдо: “Дейвид, аз нямам намерение да се присъединя към Църквата заради майка ти, заради тебе или заради някой друг. Аз ще се присъединя към Църквата, когато знам, че това е правилното нещо, което да сторя”.

Мисля, че бях в началото на юношеството си, когато проведехме следния разговор с моя баща. Тъкмо се бяхме върнали от съвместното посещение на неделните събрания и аз попитах татко кога смята да се кръсти. Той се усмихна и каза, “Винаги ти си човекът, който ме пита кога ще се кръстя. Днес аз имам един въпрос за теб”. Аз бързо и развълнувано заключих, че имаме напредък!

Татко продължи, “Дейвид, вашата църква учи, че свещеничеството било взето от земята в древността и било възстановено чрез небесни пратеници на Пророка Джозеф Смит, нали?” Отвърнах, че неговото твърдение е вярно. Тогава той каза, “Ето моя въпрос. Всяка седмица на

свещеническото събрание аз слушам епископа и другите свещенически ръководители да напомнят, молят и умоляват мъжете да вършат своето домашно обучение и да изпълняват свещеническите си задължения. Ако твоята църква наистина има възстановеното свещеничество на Бог, защо толкова много от мъжете в нея не се различават по отношение на религиозното си задължение от мъжете в моята църква?” Моят млад ум незабавно изключи. Нямах задоволителен отговор за моя татко.

Предполагам, че баща ми не бе прав да преценява валидността на твърдението на нашата Църква да има божествена власт въз основа на недостатъците на мъжете, с които общуваше в нашия район. Но

неговият въпрос към мен съдържащо правилното предположение, че мъжете, носители на свящото Божие свещеничество, следва да бъдат различни от останалите. Мъжете, носители на свещеничеството, не са по рождение по-добри от останалите, но те следва да се държат по различен начин. Мъжете, носители на свещеничеството, следва не само да получат властта на свещеничеството, но и да станат достойни и верни проводници на Божията сила. “Бъдете чисти, вие, които носите съсъдите Господни” (У. и З. 38:42).

Никога не забравих уроците относно властта и силата на свещеничеството, които научих от моя баща, един добър човек не от нашата вяра, който очакваше

повече от мъжете, които заявяваха, че са носители на Божието свещеничество. Онзи следобеден разговор с моя баща преди много години породил у мен желание да бъда „добро момче“. Не исках да бъда лош пример и препятствие за напредъка на моя баща в изучаването на възстановеното Евангелие. Исках просто да бъда добро момче. Господ желае от нас, носителите на Неговата власт, да бъдем почтени, добродетелни и добри момчета винаги и на всяко място.

Може би ви е интересно да узнаете, че няколко години по-късно моят баща бе кръстен. И в съответното време аз имах възможността да му дам Аароновото и Мелхиседековото свещеничество. Едно от най-големите преживявания в живота ми бе да наблюдавам как моят татко получава властта и най-важното, силата на свещеничеството.

Споделям с вас този показателен урок, който научих от своя баща, за да подчертая една проста истина. Да получим властта на свещеничеството чрез полагагане на ръце е важно начало, но то не е достатъчно. Ръкополагането дава власт, но е нужна праведност, за да действат със сила, докато се стремим да въздигаме души, да учим и да свидетелстваме, да благославяме и съветваме, и да придвижваме напред делото на спасението.

В това важно време от историята на земята вие и аз като носители на свещеничеството трябва да бъдем праведни мъже и ефективни оръдия в ръцете Божии. Ние трябва да се въздигнем като мъже Божии. Вие и аз би било добре да се поучим и вслушаме в примера на Нефи, внукът на Еламан, и на първите дванадесет ученици, призвани от Спасителя в началото на Неговото служение сред

нефитите. “И той ги поучаваше на много неща; ... И Нефи служеше със сила и велика власт” (3 Нефи 7:17).

“Моля помогнете моят съпруг да разбере”

В края на интервютата за храмова препоръка, които провеждах като епископ и президент на кол, аз често питах семейните сестри как най-добре бих могъл да служа на тях и на техните семейства. Еднотипността на отговорите, които получавах от тези верни жени, бе едновременно поучителна и тревожна. Сестрите рядко се оплакваха или критикуваха, но често отговаряха така: “Моля помогнете моят съпруг да разбере своята отговорност като свещенически ръководител у дома ни. Щастлива съм да ръководя изучаването на Писанията, семейната молитва и семейната домашна вечер и ще продължа да го правя. Но бих искала съпругът ми да е равноправен партньор и да осигури силното свещеническо ръководство, което само той може да даде. Моля помогнете съпругът ми да научи как да стане патриарх и свещенически ръководител в нашия дом, над който председателства и който защитава”.

Аз често размишлявам над искреността на тези сестри и тяхното искане. Свещеническите ръководители чуват подобни тревоги и днес. Много жени се молят за своите съпрузи, които имат не само властта, но и силата на свещеничеството. Те копнеят да бъдат впрегнати заедно с един верен съпруг и свещеник, спътник в делото по създаване на съсредоточен върху Христа и Евангелието дом.

Братя, обещавам ви, че ако вие и аз размишляваме с молитва над молбите на тези сестри, Светият Дух ще ни помогне да се видим такива, каквито наистина сме (вж. У. и З.

93:24) и да разпознаем нещата, които трябва да променим и подобрим. И времето за действие е сега!

Бъдете примери за праведност

Тази вечер повтарям поученията на президент Томас С. Монсън, който ни прикани, като носители на свещеничеството, да бъдем “примери за праведност”. Той ни напомни повторно, че изпълняваме Господното поръчение и имаме право на Неговата помощ при условие, че сме достойни за това (вж. “Примери за праведност”, *Лиакхона*, май 2008 г., стр. 65–68). Вие и аз сме носители на властта на свещеничеството, върнатата на земята в тази диспенсация от небесни пратеници, тъкмо Иоан Кръстител и Петър, Яков и Иоан. И затова всеки мъж, който получава Мелхиседековото свещеничество, може да проследи своята лична линия на властта директно до Господ Исус Христос. Надявам се, че вие сте благодарни за тази чудесна благословия. Моля се да бъдем чисти и достойни да представяваме Господ, докато упражняваме Неговата свещена власт. Нека всеки един бъде достоен за силата на свещеничеството.

Свидетелствам, че свящото свещеничество наистина е било възстановено на земята в тези последни дни и се намира в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Свидетелствам също, че президент Томас С. Монсън е председателстващият висш свещеник над висшето свещеничество на Църквата (вж. У. и З. 107:9, 22, 65–66, 91–92) и единствен човек на земята, който едновременно държи всички ключове на свещеничеството и е угълномощен да ги упражнява. За тези неща тържествено свидетелствам, в свящото име на Господ Исус Христос, амин. ■

От епископ Ричард С. Еджли

Наскоро освободен първи съветник в
Председателстващото Епископство

Спасяване за реален растеж

*Спасяването на души е делото,
което Спасителят е призовал всички нас да вършим.*

В последните месеци върху установяването на “реален растеж” в Църквата се поставя засилено ударение, което представлява довеждането в нея на всички, които желаят да получат и да спазват спасителните обреди и завети, като те продължат да живеят с голямата промяна в сърцето, описана от Алма (вж. Алма 5:14). Един от най-значимите и важни начини да установим реален растеж в Църквата е да протегнем ръка и да спасим онези, които са били кръстени, но блуждаят в слабо активно състояние, без благословии и спасителни обреди. Без оглед на личното ни призоваване – домашен учител или посещаваща учителка, учителка в НУД, епископ, баща, майка или висш ръководител, всички ние можем да участваме в спасителното усилие по един смислен и съдържателен начин. В края на краищата, божественото призоваване, което споделяме всички, е да доведем в Църквата всички хора – нашето семейство, нечленове, слабо активните, грешниците – за да получат спасителните обреди.

Една неделна утрин преди около 30 години, докато служех в президентството на един кол, един от

нашите верни епископи ни се обади по телефона. Той обясни, че неговият район се е разраснал толкова бързо, че вече не смогвал да осигури смислено призоваване на всички достойни членове. Молбата му към нас бе да разделим района. Докато чакахме такова одобрение, като президентство на кол решихме да посетим района и да призовем тези чудесни, достойни братя и сестри да бъдат колови мисионери.

Може би третият човек, когото посетихме, бе млада студентка в местния университет. След като си поговорихме малко, аз отправих призованието да служи като колов мисионер. За няколко мига настъпи мълчание. После тя каза, “Президенте, не знаете ли, че не съм активна в Църквата?”

След още няколко мига мълчание от моя страна аз казах, “Не, не знаех, че не сте активна”.

Тя отговори, “Не съм активна в Църквата от години”. После добави, “Не знаете ли, че след като си бил неактивен, не е толкова лесно да се върнеш обратно?”

Отвърнах, “Не. Събранията на вашия район започват в 9:00 сутринта.

Елате в сградата за събрания и бъдете с нас”.

Тя отвърна, “Не, не е толкова лесно. Човек се безпокои от много неща. Тревожи се дали някой ще го поздравя и дали ще седи сам и незабелязан по време на събранията. И се тревожи дали ще бъде приет и кои ще са новите му приятели”.

Със съзри, търкалящи се по бузите ѝ, тя продължи, “Знам, че майка ми и баща ми от години се молят аз да се завърна в Църквата”. След още един миг на мълчание тя каза, “През последните три месеца се моля да намеря смелостта, силата и начина да се върна към активност”. После попита, “Президенте, предполагате ли, че това призоваване е отговор на онези молитви?”

Очите ми започнаха да овлажняват, докато отговарях, “Вярвам, че Господ отговаря на молитвите ви”.

Тя не само прие призованието; стана прекрасен мисионер. И съм сигурен, че донесе много радост не само на себе си, но и на своите родители и вероятно на други членове на семейството.

Има няколко неща, които научих и си спомних от това и подобни интервюта:

- Научих, че много слабо активни членове имат близки, които ги обичат и коленичат във всекидневни молитви към Господ, за да помогнат и спасят любимите си хора.
- Научих, че за един слабо активен член въобще не е лесно или удобно просто да се върне обратно в Църквата. Тези хора имат нужда от помощ. Нуждаят се от подкрепа. Нуждаят се от приобщаване.
- Научих, че имаме слабо активни членове, които желаят и се

опитват да си проправят обратен път към активността.

- Научих, че много слабо активни членове ще приемат призование, ако бъдат помолени.
- Научих, че слабо активният член заслужава да се отнасяме към него като с равен и да гледаме на него като на син или дъщеря на един любящ Бог.

С годините съм се питал как би могло да завърши онова интервю, ако бях подходил към нея като към слабо активен член. Оставям на вас да отсъдите.

Ре-активирането винаги е било важна част от Господното дело. Макар спасението да е отговорност на всеки член, носителите на Аароновото и Мелхиседековото свещенство са отговорни да водят в това дело. В края на краищата свещенската служба е затова – да доведе

всички хора във възвисяващите завети, да носи мир, щастие, чувство за лично достойнство.

От Книгата на Мормон ще си спомните, че когато Алма младши открил, че зорамитите били отпаднали от Църквата, той организира един екип по ре-активиране, за да спаси тези хора. Подхождайки към своята задача, Алма се помолил на Господ със следните думи:

“О, Господи, помогни ни да успеем да ги върнем *отново* към Тебе в Христа.

Ето, о, Господи, душите им са скъпоценни и *много от тях са наши братя*; ето защо, дай ни, о, Господи, сила и мъдрост, за да върнем отново при Тебе тези наши братя” (Алма 31:34–35; курсив добавен).

Няколко месеца след една среща с нови обърнати във вярата и слабо активни членове при мен дойде един реактивиран господин

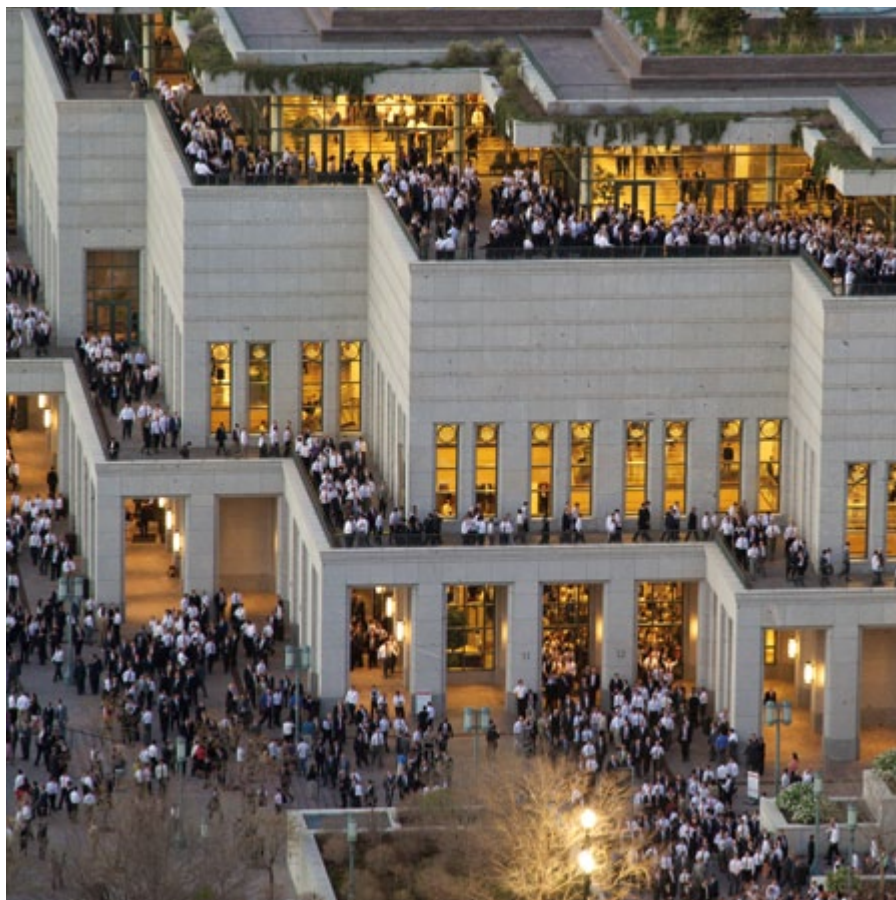
приблизително на моя възраст и каза, “Аз съм човек, който е бил слабо активен през по-голямата част от живота си. Отпаднах от Църквата отдавна. Но сега се върнах и работя в храма заедно със съпругата си”.

За да го уверя, че всичко е наред, отговорих му нещо като: “Всичко е добре, ако свършва добре”.

Той отвърна, “Не, не е добре. Аз се върнах в Църквата, но изгубих всичките си деца и внуци. И сега съм свидетел как губя правнуците си – всичките въвн от Църквата. Всичко това не е добре”.

В нашето семейство имаме един предшественик, който се присъединил към Църквата в нейните ранни дни. Един син станал неактивен. Сестра Еджли и аз се опитахме да проследим неактивните потомци на този предшественик.

За съпругата ми и мен бе лесно да заключим, че през следващите

шест поколения и при едно разумно допускане би могло да има загуба на около 3 000 членове на семейството. Сега да проектираме какво става след още две поколения. Теоретично загубата би могла да достигне 20 000 до 30 000 от чедата на нашия Небесен Отец.

Задължението и отговорността да спасяваме се основава върху едно от най-основните учения на Църквата.

“Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи;

Защото ето, Господ, вашият Изкупител, изстрада смърт в плътта; ето защо Той изстрада болката на всички човеци, та всички човеци да могат да се покаят и да дойдат при Него ...

И ако бъде тъй, че вие се трудите през всичките си дни, възвестявайки покаяние на тези люде, и доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец” (У. и З. 18:10–11, 15, курсив добавен).

През живота си съм имал

привилегията да спася неколцина слабо активни членове. Сега, когато помогна някой да се върне към активност в Църквата, не си представям една душа – виждам шест, седем или повече поколения, хиляди души. И после си мисля за стиха от Писанията: “доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви” (У. и З. 18:15).

На Своите апостоли Господ казва, “Жетвата е изобилна, а работниците малко” (Матей 9:37). Работниците не трябва да са малко. Имаме хиляди способни, достойни носители на свещеничеството и милиони отдадени членове на Църквата във всички части на света. Имаме действащи районни съвети, кворуми на свещеничеството, Общества за взаимопомощ и други организации, всички натоварени със задължението да спасяват. Спасяването на души е делото, което Спасителят е призовавал всички нас да вършим.

По-рано в моите бележки споменах молитвата, която Алма и

спътниците му отправили, когато поели да спасяват зорамитите. По време на Втората световна война около 500 войници на САЩ и техни местни помощници били пленени в един затворнически лагер. Поради техните страдания и загриженост за безопасността им, била избрана ударна група от доброволци, около 100 войници на САЩ, които да ги спасят. След като доброволците били събрани, командващият офицер им дал приблизително следната инструкция: “Тази вечер вие, мъже, ще се срещнете с вашите религиозни ръководители, ще коленичите и ще се закълнете пред Бог, че докато дишате, няма да оставите нито един от онези хора да страдат и миг повече”. (Вж. Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission*, 2001 г., стр. 28–29.) Онази успешна операция била спасение от физическо и тленно страдание. Нима ние следва да бъдем по-малко доблестни в усилията си да спасим хора, които биха страдали духовно и с вечни последици? Нима следва да поемем по-малък ангажимент пред Господ?

В заключение, като членове на Христовата истинна Църква, нашето задължение произтича от факта, че Господ е страдал за всеки един от нас – нечленове, слабо активни членове, дори грешници и всички членове на собствените ни семейства. Вярвам, че можем да доведем хиляди до радост, мир, и до сладостта на Евангелието, както и стотици хиляди, дори милиони техни бъдещи потомци. Вярвам, че можем да успеем, защото това е Господната Църква и чрез добродетелта на нашето свещеничество и нашите членове сме призовани да успеем. Давам ви това свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

От Адриан Очоа

Втори съветник в Общото президентство на Младите мъже

Аароновото свещеничество: Станете и използвайте Божията сила

Свещеничеството трябва да бъде упражнявано, за постигане на всичко, що е добро. Вие сте призвани, "станете и заблестете", не да криете светлината си в мрак.

Неотдавна бях в Южна Африка, посещавайки един дом с Табизо, първият помощник в кворума на свещениците в район Кагизо. Табизо и неговият епископ, който председателства и държи ключовете на кворума, се молеха за членовете на кворума, които са слабо активни, търсейки вдъхновение кого да посетят и как да им помогнат. Те почувстваха подтик да посетят дома на Тебело и ме поканиха да дойда с тях.

След като веднъж успяхме да минем покрай свирепото куче пазач, се озовахме в дневната с Тебело, кротък по дух млад човек, който бе престанал да идва на църква, защото в неделите бил зает с други неща. Той бе нервен, но щастлив да ни приеме и дори покани семейството си да се присъедини. Епископът

изрази любовта си към семейството и желанието си да им помогне да станат вечно семейство, като бъдат запечатани в храма. Сърцата им се трогнаха и всички ние можехме да почувстваме силното присъствие на Светия Дух, който направляваше всяка дума и всяко чувство.

Но именно думите на Табизо промениха нещата в хода на посещението. Стори ми се, че този млад свещеник говореше на езика на ангелите – думи на обич, които всички ние напълно бихме разбрали, но които особено развълнуваха неговия приятел. "Винаги толкова съм се радвал да разговарям с тебе в църквата", каза той. "Ти винаги си намирал добра дума за мен. И знаеш ли, футболният ни отбор общо взето хич го няма сега, когато теб те няма. Ти беше толкова добър в него".

"Съжалявам", отговори Тебело. "Ще се върна при вас, момчета".

"Това би било великолепно", каза Табизо. "А помниш ли как се готвехме да служим като мисионери? Можем ли отново да го направим?"

"Да", повтори Тебело, "искам да се върна".

Вероятно най-голямата радост, която съм изпитвал като съветник в Общото президентство на Младите мъже е да видя как носителите на Аароновото свещеничество по света упражняват силата на това свещеничество. Но понякога съм свидетел, с натъжено сърце, как толкова много млади мъже не разбират колко много добро могат да вършат със силата, която носят.

Свещеничеството е силата и властта на самия Бог да действа в служба на Неговите чеда. О, ако само можеше всеки млад мъж, всеки носител на Аароновото свещеничество да разбере напълно, че тяхното свещеничество притежава ключовете на служението на ангелите. Ако само те можеха да разберат, че имат свещения дълг да помагат на приятелите си да намерят пътя, който води към Спасителя. Ако само те знаеха, че Небесният Отец ще им даде силата да обясняват истините на възстановеното Евангелие с такава яснота и искреност, че другите да почувстват безспорната истинност на словата на Христос.

Скъпи млади мъже на Църквата, позволете да ви задам един въпрос, който се надявам да носите в сърцата си до края на живота ви. Каква по-голяма сила можете да придобиете вие на земята от Божието свещеничество? Каква сила може да бъде по-голяма от възможността да помагаме на нашия Небесен Отец да промени живота на нашите ближни, да им помогне да вървят по пътя към

да сте пасивни, докато Сатана се стреми да унищожи всичко, що е здраво и чисто. Вместо това станете смело в защита на онова, което знаете, че е истинно! Когато виждате или чувате нещо, които нарушава Господните стандарти, помнете кои сте – войници в армията на самия Бог, упълномощени с Неговото свято свещеничество. Няма по-добро оръжие срещу противника, бащата на всички лъжи, от истината, която идва от устата ви, когато упражнявате силата на свещеничеството. Много от връстниците ви ще ви уважават за вашия кураж и почтеност. Някои няма. Но това е без значение. Ще получите респекта и доверието на вашия Небесен Отец, защото сте използвали Неговата сила, за да постигнете Неговите цели.

Призовавам президентството на всеки кворум на Аароновото свещеничество отново да издигне знамето на свободата и да организира и води вашите батальони. Използвайте силата на вашето свещеничество да каните хората около вас да дойдат в Христа чрез покаяние и кръщение. Вие имате заповед и сила от Небесния Отец да го правите.

Преди две години, докато посещавах Сантяго, Чили, бях много впечатлен от Даниел Олате, един млад мъж, който често съпровождаше мисионерите. Помолих го да ми пише и, с негово позволение, ще ви прочета част от един негов скорошен е-мейл: “Тъкмо навърших 16 години и в неделя бях ръкоположен в сан свещеник. Същият този ден кръстих една приятелка; името ѝ е Каролина. Преподавах ѝ Евангелието и тя редовно ходеше на Църква и дори получи наградата си “Личен напредък”, но родителите ѝ не позволяваха да се кръсти, докато не ме опознаха и не получих доверието

вечното щастие чрез очистване от греха и погрешните постъпки?

Като всяка друга сила свещеничеството трябва да бъде упражнявано, за постигане на всичко, що е добро. Вие сте призвани, “станете и заблестете” (У. и З. 115:5), не да криете светлината си в мрак. Само онези, които са смели, ще бъдат включени сред избраните. Като упражнявате силата на вашето свято свещеничество, вашият кураж и увереност ще растат. Млади мъже, вие знаете, че давате най-доброто от себе си, когато сте в служба на Бог. Знаете, че сте най-щастливи, когато сте ревностно заети да вършите добро. Увеличавайте силата на свещеничеството си, като бъдете чисти и достойни.

Присъединявам своя глас към призива на старейшина Джефри Р. Холанд към вас отпреди шест месеца от този амвон. “... търся”, каза той,

“мъже, млади и стари, които ги е достатъчно грижа за тази битка между доброто и злото, за да се включат и отворят устата си. Ние сме във война”. Той продължава, “... аз желая посилен и отдаден глас, глас не само срещу злото, ... а глас за добро, глас за Евангелието, глас за Бог” (“Ние всички можем да участваме”, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., стр. 44, 47).

Да, носители на Аароновото свещеничество, ние сме във война. И в тази война най-добрият начин на защита срещу нечестия е активно да насърчаваме и помагаме на праведността. Не може да слушате мръсни думи и да се правите, че не чувате. Не може да гледате, сами или с други хора, изображения, които знаете, че са мръсни, и да се правите, че не виждате. Не може да докосвате нищо нечисто и да се правите, че това няма последици. Не можете

им. Тя желаше да я кръстя аз, тъй че трябваше да чакаме около 1 месец до неделя, докато навърших 16 години. Чувствам се толкова добре, че помогнах един така добър човек да бъде кръстен, и съм щастлив, че аз бях този, който я кръсти”.

Даниел е само един от многото младежи по света, които живеят и постъпват според поверената им Божия сила. Друг такъв е Луис Фернандо от Хондурас, който забелязал, че приятелят му поема по опасен път и споделил свидетелството си с него, като буквално му спасил живота (вж. “A Change of Heart”, lds.org/youth/video). Олаво от Бразилия е друг пример. Истински служител по места в своя дом (вж. У. и З. 84:111), Олаво вдъхновил майка си да се завърне към пълна активност в Църквата (вж. “Reunited by Faith”, lds.org/youth/video). Може да откриете някои от тези и много други подобни истории на младежката страница на Църквата, youth.lds.org. Впрочем, Интернет, социалните мрежи и други технологии са оръдия, които Господ е дал в ръцете ви, за да ви помогне да упражнявате своите свещенически задължения и да разширявате влиянието на истината и добродетелта.

Скъпи млади мъже, когато упражнявате Аароновото свещеничество по начина, който описах, вие се подготвяте за своите бъдещи отговорности. Но правите и много повече от това. Подобно на Иоан Кръстител, този образцов носител на Аароновото свещеничество, вие подготвяте пътя за Господ и изправяте пътеките Му. Когато смело прогласявате Евангелието на покаянието и кръщението, както правел Иоан, вие подготвяте хората за Пришествието на Господ (вж. Матей 3:3; У. и З. 65:1–3; 84:26–28).

На вас често ви се казва, че имате голям потенциал. Е, сега е времето да пуснете този потенциал в действие, да използвате способностите, които Бог ви е дал за благослов на другите хора, да ги изведете от мрака в светлината и да подготвите пътя за Господ.

Църквата ви е дала книгата “Дълг към Бога” като източник, който да ви помага да научите и изпълнявате задълженията си. Изучавайте я често. Коленичете настрана от технологията и търсете Господното напътствие. И после станете и използвайте Божията сила. Обещавам ви, че ще получите отговори от Небесния Отец как да живеете собствения си живот и как да помагате на другите.

Цитирам думите на президент Томас С. Монсън: “Никога не подценявайте далеко простиращото се

влияние на свидетелството ви. ... имате възможността да забележите незабелязаното. Когато имате очи да виждате, уши да чувате и сърца да чувствате, можете да се протегнете и да спасите други хора” (“Бъди пример”, *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 115).

Аз ви свидетелствам, че силата на свещеничеството е истинска. Придобих своето свидетелство, като сам упражнявах свещеничеството. Виждах чудо след чудо, извършено от хора, които имаха силата на Аароновото свещеничество. Бях свидетел на силата на служещите ангели, докато носители на Аароновото свещеничество говореха слова на надежда, изпълнени с Духа, отваряйки сърцата на хора, нуждаещи се от светлина и любов. В името на Исус Христос, наш Господ, наш ръководител и Спасител, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Целите на свещеническата служба

*Да разбираме защо живеем според Евангелието
и защо носим свещеничеството ще ни помогне
да виждаме божествената цел на всичко.*

Ценя високо възможността да се срещна с братята от свещеничеството и да се радвам с вас на чудесата и красотата на Евангелието на Исус Христос. Поздравявам ви за вашата вяра, добри дела и вашата трайна праведност.

Ние споделяме една обща връзка – всички сме били ръкоположени в Божието свещеничество от хора, на които е била поверена светата власт и сила на свещеничеството. Това е немалка благословия. Това е свещена отговорност.

Силата на въпроса **Защо**

Напоследък си мислех за две важни призвания, които съм получил като носител на свещеничеството в Църквата.

Първото от тези призвания дойде, когато бях дякон. Посещавах със семейството ми клона на Църквата във Франкфурт, Германия. Бяхме благословени с много чудесни хора в нашия малък клон.

Един от тях бе нашият президент на клон, брат Ландшулц. Възхищавах му се много, макар той винаги да изглеждаше твърде сериозен, много официален и облечен през повечето време в тъмен костюм. Помня, че като млад мъж се шегувахме с приятелите ми колко старомоден бе нашият президент на клон.

Мисълта за това сега ме кара да се смея, защото в много отношения е твърде възможно днес младежите да гледат по същия начин мен.

Една неделя президент Ландшулц попита дали може да говори с мен. Първата ми мисъл беше, “В какво сбърках?” През ума ми прелетяха много неща, което можех да съм направил и така да предизвикам този разговор между президент на клон и дякон.

Президент Ландшулц ме покани в една малка класна стая – клонът ни нямаше офис за президента, и там ми отправи призвание да

служи като президент на кворума на дяконите.

“Това е важно призвание”, каза той и после отдели известно време да ми опише защо. Обясни ми какво очакват от мен той и Господ и как можех да получавам помощ.

Не помня доста от онова, което говори той, но помня добре как се чувствах. Един свещен, божествен Дух изпълни сърцето ми, докато той говореше. Можех да усетя, че това е Църквата на Спасителя. И усетих, че призванието, което ми отправи той, бе вдъхновено от Светия Дух. Помня, че си тръгнах от онази мъничка класна стая с усещането, че съм доста по-висок отпреди.

От онзи ден изминаха почти 60 години, а аз още пазя онези чувства на доверие и обич.

Когато се връщам мислено към онова преживяване, опитвах се да си спомня точно колко бяха дяконите в нашия клон по онова време. По най-точни спомени, мисля че бяха двама. Обаче и това може да е доста пресилено.

Но наистина нямаше значение за мен дали там имаше един или дузина дякони. Аз се чувствах почетен и желях да служа възможно най-добре и да не разочаровам нито моя президент на клон, нито Господ.

Сега осъзнавам, че президентът на клона можеше просто да изпълни формалните стъпки, когато ме призова на този пост. Той можеше просто да ми каже в коридора или по време на събранието на свещеничеството, че аз съм новия президент на кворума на дяконите.

Вместо това той ми отдели време и ми помогна да разбера не само *какво* представлява моята задача и нова отговорност, но далеч по-важното, *целта* на тази задача.

Това е нещо, което не ще забравя никога.

Целта на този разказ е не просто да опиша как да се отправят призвания в Църквата (макар че това за мен беше прекрасен урок какъв е правилният начин да се прави това). За мен това е един урок за мотивиращата сила на свещеническото ръководство, която пробужда духа и вдъхновява действието.

На нас трябва постоянно да ни се напомнят вечните причини зад нещата, които ни е заповядано да вършим. Основните евангелски принципи трябва да бъдат част от тъканта на живота ни, дори ако това означава да ги учим отново и отново. Това не означава, че процесът трябва да се сведе до отегчително зазубряне. По-скоро когато преподаваме основните принципи у дома или в църквата, нека пламъкът на ентузиазма от Евангелието и огънят на свидетелството носят светлина, топлина и радост в сърцата на хората, които учим.

От съвсем наскоро ръкоположения дякон до най-възрастния висш свещеник, всички ние имаме списъци *какво* можем и следва да вършим в своите свещенически отговорности. Въпросът *какво* е важен в нашата работа и ние следва да му отделяме внимание. Но ние откриваме огъня, страстта и силата на онова, което вършим именно в *целта* на свещеническата служба.

Какво на свещеническата служба ни учи какво да правим. *Защо* вдъхновява душите ни.

Какво информира, но *защо* трансформира.

Изобилие от "добри" неща за вършене

Друго свещеническо призвание, за което съм си мислел, ми бе отправено години по-късно,

когато имах собствено семейство. Бяхме се преместили обратно във Франкфурт, Германия, и аз тъкмо бях получил повишение в работата, което отнемаше значителна част от моето време и внимание. В това заето време от живота ми старейшина Джозеф Б. Уъртлин ми отправи призвание да служа като президент на кол.

По време на интервюто с него през ума ми препускаха хиляди мисли, не на последно място бе тревогата, че може да нямам времето, което това призвание щеше да изисква. Макар да се чувствах смирен и удостоен от това призвание, за кратко се чудех дали мога да го приема. Но това бе само една мярнала се за миг мисъл, защото знаех, че старейшина Уъртлин е призван от Бог и че върши Господното дело. Какво можех да направя, освен да приема?

Има моменти, когато ние трябва да пристъпим напред в мрака с

вяра, че Бог ще постави солидна земя под краката ни, след като веднъж направим стъпката. И така аз приех на драго сърце, знаейки, че Бог ще се погрижи.

В началните дни на това призвание ние като кол имаме привилегията да получим обучение от някои от най-големите учители и ръководители в Църквата – в нашата област дойдоха хора като старейшина Ръсел М. Нелсън и президент Томас С. Монсън. Тяхното поучение бе като небесна роса и вдъхновение за нас. Все още си пазя записките, които водех по време на тези заседания за обучение. Тези братя ни дадоха *визията* какво означава да установяваме царството Божие чрез изграждане на лични свидетелства и укрепване на семействата. Те ни помогнаха да видим как да прилагаме евангелската истина и принципи в нашите конкретни условия и време. Казано иначе, вдъхновените ръководители

ни помогнаха да видим отговорите *защо* на Евангелието, а после ние трябваше да запретнем ръкави и да се хванем на работа.

Не след дълго обаче ние осъзнахме, че има много добри неща, които едно президентство на кол може да свърши – всъщност, толкова много, че ако не си определим вдъхновени приоритети, можехме да пропуснем най-важните от тях. Започнаха да се появяват съревноваващи се помежду си приоритети, които отклоняваха вниманието ни от визията, споделена от братята. Имаше много “добри” неща, но не всички от тях бяха най-важни.

Научихме един важен урок: фактът, че нещо е добро не винаги е достатъчно основание то да изисква нашето време и ресурси. Нашите дейности, инициативи и планове следва да бъдат вдъхновени и основани на онова *защо*, което е целта на свещеническата ни служба, а не на моментни проблисъци и интересни хрумвания. Иначе можем да пилеем усилията си, да разконцентрираме енергията си и да се окажем вълечени в свои собствени духовни или материални хобита, които не са в центъра на ученичеството.

Братя, всички ние знаем, че е нужна самодисциплина, за да останем фокусирани над нещата, които имат най-голяма сила да увеличават любовта ни към Бог и нашите близки, да съживяват брака, да укрепват семействата и да градят царството Божие на земята. Подобно на плодно дърво с много клонове и листа, нашият живот се нуждае от редовно подкастриране, та да използваме своята енергия и време за постигане на нашата истинска цел – да даваме добър плод!¹

Вие не сте сами

И така, как разбираме какво да изберем? Всеки от нас има отговорността сам да определи това. Обаче, заповядано ни е усърдно да изучаваме Писанията, да се вслушваме в словата на пророците и да го правим със сериозна, изпълнена с вяра отдадена молитва.

Братя, Бог е верен. Чрез Светия Дух Той ще говори мир в ума и сърцето ни относно пътеката, която да следваме през всяка част от живота ни.

Ако сърцата ни са чисти – ако търсим не нашата собствена слава, а славата на Бога Всемогъщи, ако се стремим да вършим Неговата воля, ако желаем да благословим живота на нашето семейство и нашите близки, няма да бъдем оставени да крачим сами. Както често ни напомня президент Монсън, “когато изпълняваме Господното поръчение,

ние имаме право на Господната помощ”².

Вашият Небесен Отец ще върви пред лицето ви. Той ще бъде от дясната ви страна и от лявата, и Неговият Дух ще бъде в сърцата ви, и Неговите ангели навсякъде около вас, за да ви подкрепят³.

Силата на това да действаме

Мои скъпи братя, божествените благословии в свещеническа служба се активизират от нашите усърдни усилия, готовността ни да жертваме и желанието ни да вършим правилното. Нека да бъдем хора, които действат, а не да ни се въздейства. Да проповядваме е нещо прекрасно, но проповеди, които не водят към действия, са като огън, който не грее, или вода, която не утолява жаждата.

Именно прилагането на учението кара пречистващия пламък на

Евангелието да расте и силата на свещеничеството разпадва душите ни.

Томас Едисън, човекът, който окъпал света в бляскава електрическа светлина, казва, “ценността на една идея е в приложението ѝ”⁴. По подобен начин евангелското учение става по-ценно, когато е приложено на практика.

Не бива да позволяваме ученията на свещеничеството да спят в сърцата ни и да не се прилагат в живота ни. Ако някой брак или семейство се нуждае от спасение – дори нашето собствено може би, нека не седим и чакаме. Вместо това нека благодарим на Бог за плана на щастие, който включва вяра, покаяние, прошка и ново начало. Прилагането на свещеничeskото учение ще ни направи достойни съпрузи, бащи и синове, които разбират онова *защо* на свещеничеството и неговата сила да улови и запази красотата и светостта на вечните семейства.

Общата конференция винаги е добро време и за слушане, и за действие. Нека прочее бъдем “изпълнители на словото, а не само слушатели”⁵. Братя, приканвам ви да обмислите словата на Божиите служители този уикенд. После коленичете. Помолете Бог, нашият Небесен Отец, да просветли ума ви и да докосне сърцето ви. Помолете Го за напътствие във всекидневния ви живот, в църковните ви отговорности и в конкретните ви предизвикателства в този момент. Следвайте подтиците на Духа – не се бавете. Ако вършите всичко това, аз ви обещавам, че Господ няма да ви остави да крачите сами.

Продължете с търпение

Ние знаем, че въпреки най-добрите ни намерения нещата не

винаги се развиват по план. Допускаме грешки в живота и в свещеничeskата си служба. От време на време се препъваме и не успяваме.

Когато Господ ни съветва да постоим в търпение, докато не станем свършени⁶, Той признава, че това изисква време и упорство. Да разбираме *защо* живеем според Евангелието и *защо* носим свещеничеството ще ни помогне да виждаме божествената цел на всичко. То ще ни даде мотивация и сила да вършим правилните неща дори когато те са трудни. Да останем съсредоточени върху основополагащите принципи на живота според Евангелието ще ни благослови с яснота, мъдрост и насока.

“Не трябва ли да продължаваме в такова едно велико дело?”⁷ Да, братя, ще продължим!

Водени от Светия Дух, ще се учим от грешките си. Ако се спънем, ще станем. Ако се колебаем, ще продължим. Ние никога няма да трепнем; никога няма да се откажем.

Като едно могъщо братство на вечното Божие свещеничество ще стоим заедно, рамо до рамо, съсредоточени върху принципите на

възстановеното Евангелие на Исус Христос и благодарно ще служим на нашия Бог и своите близни с отдаденост и обич.

Бог е жив!

Мои скъпи братя, свидетелствам ви в този ден, че Бог Отец и Неговият Син Исус Христос са живи. Те са реални! Те съществуват!

Вие не сте сами. Вашият Отец в Небесата се грижи за вас и желае да ви благослови и да ви подкрепя в праведност.

Бъдете уверени, че Бог говори на човечеството в наше време. Той ще говори на вас!

Пророкът Джозеф Смит е видял онова, което твърди, че е видял. Църквата на Исус Христос на светите от последните дни е възстановена на земята чрез силата и властта на Бога Всемогъщи.

Молитвата ми е като носители на Неговото свещеничество винаги да работим в хармония с *целите* на свещеничeskата служба и да прилагаме принципите на възстановеното Евангелие, за да преобразим живота си и живота на хората, на които служим.

Като вършим това, безпределната сила на Единението ще очисти и пречисти нашите духове и характери, докато се превърнем в мъжете, които трябва да станем. За това свидетелствам, в святоото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей .
2. Томас С. Монсън, “Да учим, да вършим, да бъдем”, *Лиахона*, ноем. 2008 г., стр. 62.
3. Вж. Учение и Завети 84:88.
4. Thomas Edison, в Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great, Book 2* (1910), стр. 155.
5. Яковово 1:22.
6. Вж. Учение и Завети 67:13.
7. Учение и Завети 128:22.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Семейства, встъпили в завет

Няма нищо по-важно, което да е било давано или ще бъде дадено на вашето семейство от благословиите на запечатването.

Радвам се да бъда заедно с вас на това събрание, на което са поканени всички носители на Божието свещеничество на земята. Благословени сме да бъдем ръководени от президент Томас С. Монсън. Като президент на Църквата, той е единствения жив човек, отговорен за ключовете, които запечатват семействата, и за свещеническите обреди, необходими за постигане на вечен живот, най-великият от всички Божии дарове.

Тази вечер ме слуша един баща, който се е завърнал към активност, защото желяе с цялото си сърце да получи този дар. Той и съпругата му обичат двете си малки деца, момче и момиче. Подобно на други родители, той може да предусети небесното щастие, като прочете следните думи: “И ... същите взаимоотношения, които съществуват между нас тук, ще съществуват между нас и там, само че ще бъдат придружени от вечна слава, на която слава ние сега не се наслаждаваме”¹.

Бащата, който тази вечер е с нас, познава пътеката към тази славна цел. Тя не е лесна. Той вече знае

това. Необходима е била вяра в Исус Христос, задълбочено покаяние и промяна в сърцето, заедно с един добър епископ, помагач му да чувства Господното любящо опрощение.

Прекрасните промени продължили, когато той отишъл в светия храм за надаряване, което Господ представя на онези, на които им била дадена сила в първия храм на тази диспенсация. Това се случва в Къртлгънд, Охайо. Господ описва това с думите:

“затова поради тази причина, аз ви дадох заповед, че трябва да отидете в Охайо и там ще ви дам Моя закон, и там ще бъдете надарени със сила свише;

и оттам, ... защото аз имам запазено едно велико дело, защото Израил ще бъде спасен, аз ще ги водя натам, накъдето поискам, и никаква сила не ще възпре ръката Ми”².

На моя наскоро върнал се към активност приятел и на цялото свещеничество казвам, че това велико дело пред нас е да поведем частта на Израил, за която сме или ще бъдем отговорни, нашите семейства. Моят приятел и неговата съпруга знаеха, че за това е необходимо да

бъдат запечатани чрез силата на Мелхиседековото свещеничество в един от светите Божии храмове.

Той поиска аз да изпълня това запечатване. Той и съпругата му искаха това да стане възможно най-скоро. Но моята заетост около приближаващата обща конференция ме накара да оставя въпроса за най-подходящата дата на двойката, техния епископ и моята секретарка.

Представете си моята приятна изненада, когато на църква бащата ми каза, че запечатването е планирано за 3 април. На тази дата през 1836 г. Илия, преселения пророк, е изпратен в храма Къртлгънд, за да предаде запечатващата сила на Джозеф Смит и Оливър Каудъри. Тези ключове се съхраняват от Църквата днес и това ще бъде така за вечни времена³.

Това е същата божествена власт, която Господ дава на Петър, както обещава: “Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата”⁴.

Завръщането на Илия благославя всички носители на свещеничеството. Старейшина Харолд Б. Лий ясно изразява това, когато на обща конференция цитира думите на президент Джозеф Фийлдинг Смит. Слушайте внимателно: “аз съм носител на свещеничеството; вие, братя, сте носители на свещеничеството; ние сме приели Мелхиседековото свещеничество – на което са били носители Илия, други пророци, както и Петър, Яков и Иоан. Но макар да имаме властта да кръщаваме, макар да имаме властта да полагаме ръце за даване дара на Светия Дух, да ръкополагаме други и да вършим всички тези неща, без запечатващата сила ние нищо не можем да

направим, защото направеното от нас няма да бъде валидно”.

Президент Смит продължава:

“По-висшите обреди, по-големите благословии, необходими за възвисяване в царството Божие, могат да бъдат получени само на определени места и никой няма правото да ги изпълнява, освен ако не получи пълномощие от човека, който държи ключовете. ...

... Няма човек по лицето на тази земя, който да има правото да възлезе и отслужва които и да било обреди на това Евангелие, освен ако президентът на Църквата, който държи ключовете, не одобри това. Той ни е дал властта; той е положил запечатваща сила в нашето свещеничество, защото държи тези ключове”⁵.

Това се потвърждава от президент Бойд К. Пакър, когато пише за запечатващата сила. Знанието, че тези думи са истинни ще бъде утеха за както за мен, така и за семейството, което ще запечатам на 3 април: “На Петър му било дадено да държи ключовете. На Петър му била дадена силата да връзва или запечатва на земята или да развързва на земята, така че това да стане и на небесата. Тези ключове принадлежат на президента на Църквата – пророка, гледача и откровителя. Тази свещена власт за запечатване е в Църквата сега. На нищо не се гледа с повече свещено очакване от онези, които знаят колко е важна тази власт. Нищо не е толкова ценно. В даден момент на земята има относително малко хора, на които е дадена тази власт за запечатване – във всеки храм има братя, на които е дадена силата за запечатване. Тя се получава единствено от пророка, гледача и откровителя, президента на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни”⁶.

При идването на Илия не била дадена само власт на свещеничеството, но трябвало да бъдат обърнати и сърца: “Духът, силата и призованието на Илия са да имате силата да държите ключа на откровенията, обредите, предсказанията, властите и надаряванията на пълнотата на свещеничеството на Мелхиседек и царството Божие на земята; и да получите, да придобиете и да изпълнявате всички обреди, принадлежащи към Божието царство, тъкмо обръщането на сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към бащите, тъкмо тези, които са на небето”⁷.

Чувството на обърнатото сърце вече бе изпитано от моя приятел и членовете на неговото семейство. Може и вие да го почувствате на това събрание. Подобно на мен в ума си може видите лицето на вашите баща или майка. Или това на сестра или брат. Или на дъщеря или син.

Те може да се намират в света на духовете или на континенти разстояние от вас. Но сте почувствали радост от това, че връзката ви с тях е сигурна, защото сте свързани или можете да бъдете свързани с тях

чрез свещеническите обреди, които Бог ще уважи.

Носителите на Мелхиседековото свещеничество, които са бащи в запечатани семейства, са били учени какво трябва да правят. Няма нищо по-важно, което да е било дадено или ще бъде дадено на вашето семейство от благословиите на запечатването. Няма нищо по-важно от почитането на брачните и семейните завети, които сте сключили или ще сключите в Божиите храмове.

Начинът да правите това е ясен. Светият Дух на обещанието, чрез нашето подчинение и жертва, трябва да запечата нашите храмови завети, за да се осъществят те в идния свят. Президент Харолд Б. Лий обяснява какво означава да бъдеш запечатан от Светия Дух на обещанието, като цитира старейшина Мелвин Дж. Балард: “Ние можем да заблудим човеците, но не можем да заблудим Светия Дух, а нашите благословии няма да бъдат вечни освен ако не бъдат запечатани от Светия Дух на обещанието. Светият Дух на обещанието чете мислите и сърцата на хората и дава запечатващото си одобрение за

благословиите, произнесени над главите им. Чак тогава съответния обред е обвързващ, ефективен и има пълна сила”⁸.

Когато сестра Айринг и аз бяхме запечатани в храма Логан Юта, аз не разбирах пълната важност на това обещание. Все още полагам усилия да разбера пълното му значение, но в началото на нашия почти 50-годишен брак със моята съпруга решихме да правим всичко възможно да каним Светия Дух в нашето семейство.

Като млад баща, запечатан в храма, със сърце обърнато към моята съпруга и младо семейство, аз се срещнах с президент Джо-зеф Фийлдинг Смит за първи път. В заседателната стая на Първото Президентство, където бях поканен, ми беше дадено напълно сигурно свидетелство, когато президент Харолд Б. Лий, посочвайки президент Смит, който бе седнал до него, ме попита, “Вярвате ли, че този човек може да бъде Божий пророк?”

Президент Смит тъкмо беше влязъл в стаята и все още не беше казал и дума. Вечно благодарен съм, че можех да дам израз на чувството, навлязло в сърцето ми, “Знам, че той е такъв”; аз знаех така сигурно, както че слънцето свети, че той държеше запечатващата свещеническа сила за цялата земя.

Това преживяване придаде на душите му голяма сила за мен и моята съпруга, когато, по време на сесия на конференцията, проведена на 6 април 1972 г., президент Джо-зеф Фийлдинг Смит даде следния съвет: “Волята Господна е семейната единица да бъде укрепвана и опазена. Умоляваме бащите да заемат полагащото им се място като глави на дома. Молим майките да подкрепят и поддържат своите съпрузи и да бъдат светлина за децата си”⁹.

Нека предложи четири неща, които можете да правите като баща, носител на свещеничеството, за да въздигате и водите семейството си към вашия дом с Небесния Отец и Спасителя.

Първо, придобийте и запазете сигурно свидетелство че свещеническите ключове са с нас, държани от президента на Църквата. Молете за това всеки ден. Отговорът ще дойде заедно с нарасналата ви увереност в ръководството на вашето семейство, в чувството ви за надежда и в по-голямото щастие при вашата служба. Ще бъдете по-радостни и оптимистично настроени, което е голяма благословия за вашата съпруга и семейството ви.

Втората необходимост е да обичате съпругата си. Необходими са вяра и смирение да поставите нейните интереси над вашите

собствени сред житейските борби. Имате отговорността заедно с нея да осигурявате и да се грижите за семейството, докато служите на другите. Понякога това може да отнема цялата енергия и сила, с които разполагате. Възрастта и болестта могат да увеличат нуждите на вашата съпруга. Ако дори тогава изберете да поставите нейното щастие над вашето собствено, обещавам ви, че вашата обич към нея ще нараства.

Трето, нека всички в семейството полагат усилия да се обичат. Президент Езра Тафт Бенсън учи:

“В един вечен смисъл, спасението е семеен въпрос. ...

Повече от всичко друго децата трябва да знаят и чувстват, че са обичани, желани и ценени. Те трябва често да чуват тези неща. Явно е, че тази роля се изпълнява от родителите и най-често майката се справя с нея най-добре”¹⁰.

Друг важен източник на чувството на любов е обичта на останалите деца в семейството. Постоянната грижа от страна на братя и сестри ще се постигне единствено с неспирните усилия на родителите и помощта на Бог. Знаете, че това е вярно от опита във вашите собствени семейства. То се потвърждава всеки път, когато в Книгата на Мормон четем за семейните конфликти, пред които се изправят праведните Лехий и неговата съпруга Сария.

Постигнатият от тях успех може да ни напъти. Те преподават Евангелието на Исус Христос така добре и с такова постоянство, че техните деца и децата им поколения напред смекчават сърцата си към Бог и един към друг. Например Нефи и други техни потомци пишат и протягат ръка към роднини, които били техни врагове. Понякога Духът

смекчавал сърцата на хиляди и подменял омразата с обич.

Един от начините да повторим успехите на татко Лехий е чрез провеждане на семейни молитви и семейни дейности, като семейната домашна вечер. Давайте на децата възможности да се молят, когато могат да се молят за хора в семейството, които имат нужда от дадена благословия. Бързо разпознавайте наченките на разединение и обръщайте внимание на постъпките на безкористна служба, особено между членовете на семейството. Когато те се молят един за друг и си служат, сърцата им ще бъдат смекчени и ще се обърнат едно към друго и към родителите.

Четвъртата възможност да ръководите вашето семейство по Господния начин идва в случаите, когато е необходима дисциплина. Можем да изпълним задължението си да ги поправяме по Господния начин и да ги поведем към вечен живот.

Ще си спомните думите, но е възможно да не сте осъзнали тяхната

сила, за един носител на Мелхиседековото свещеничество, който подготвя семейството си за живот в същите взаимоотношения в селесталното царство. Помнете думите. Те са така познати:

“Никаква сила или влияние не може и не трябва да се упражняват чрез свещеничеството, а само чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благодост, кротост и чрез любов нелицемерна, чрез доброта и чисто познание, което ще уголеми душата, без лицемерие и без хитрост,

укорявайки понякога с острота, когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов към този, който сте укорили, да не би той да ви сметне за свой враг, за да може той да узнае, че вашата вярност е по-силна от връзките на смъртта”¹¹.

Следва едно много ценно обещание за нас, бащите в Сион: “Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник и ваш скиптър – неизменен скиптър на праведност и истина; и вашето господство ще бъде едно

вечно господство, и без принудителни средства то ще се влива във вас во веки веков”¹².

За нас това е висок стандарт, но когато с вяра контролираме своя нрав и покоряваме гордостта си, Светият Дух дава Своето одобрение и светите обещания и завети стават сигурни.

Чрез вашата вяра ще знаете, че Господ е изпратил отново ключовете на свещеничеството, които са още с нас – осигуряващи една сигурна любяща връзка с вашата съпруга, чрез Господната помощ ще можете с любов да обърнете сърцата на вашите деца едно към друго и към техните родители, като тази любов ще ви води да ги поправяте и поучавате по начин, който кани Духа.

Знам, че Исус е Христос и наш Спасител. Свидетелствам, че президент Томас С. Монсън днес държи и упражнява всички ключове на свещеничеството на земята. Аз го обичам и подкрепям. Обичам ви и се моля за вас. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

Тирана, Албания

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 130:2.
2. Учение и Завети 38:32–33.
3. Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12 ян. 1971 г., speeches.byu.edu.
4. Матей 16:19.
5. Джозеф Фийлдинг Смит, цитиран от Харолд Б. Лий, в Conference Report, окт. 1944 г., стр. 75.
6. Бойд К. Пакър, “Светият храм,” *Луахона*, окт. 2010 г., стр. 34.
7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., 331.
8. Мелвин Дж. Балард, цитиран от Харолд Б. Лий, в Conference Report, окт. 1970 г., стр. 111.
9. Джозеф Фийлдинг Смит, “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.
10. Езра Тафт Бенсън, “Salvation—a Family Affair,” *Tambuli*, ноем. 1992 г., стр. 3, 4.
11. Учение и Завети 121:41–44.
12. Учение и Завети 121:46.

От президент Томас С. Монсън

ГОТОВИ И ДОСТОЙНИ ЗА СЛУЖБА

Чудесата могат да бъдат видени навсякъде, когато свещеничеството се разбира, силата му се почита и прилага правилно, а вярата се упражнява.

Мои обични братя, колко е хубаво отново да се срещна с вас. Винаги когато участвам в общата сесия на свещеничеството, аз размишлявам върху ученията на някои от благородните Господни ръководители, които са говорили на общите свещенически събрания на Църквата. Мнозина от тях са преминали към вечната си награда и въпреки това от силата на техния разум, от дълбините на техните души и от топлината на техните сърца ни е дадено вдъхновено напътствие. Тази вечер ще споделя с вас някои от техните учения за свещеничеството.

Пророкът Джозеф Смит казва: “Свещеничеството е един вечен принцип и съществува с Бог от вечността и ще съществува във вечността, без начало на дни или край на години”¹.

От думите на президент Уилфърд Уудръф научаваме: “Святото свещеничество е канал, чрез който Бог общува и действа с човека на земята; посещаващите земята небесни пратеници са разполагали със свещеничеството и са го почитали,

когато са били в плътта; и всичко, което Бог е заповядал да се направи за спасението на човека, от идването му на земята до изкуплението на света, се е осъществило и ще се осъществи чрез вечното свещеничество”².

Президент Джозеф Ф. Смит разяснява: “Свещеничеството е ... Божията сила, дадена на мъжете, чрез която те могат да действат на земята за спасението на човешкото семейство, в името на Отца, на Сина и на Светия Дух, като действат овластени, без да си приписват тази власт; нито да я вземат назаем от поколенията, които са починали и са си отишли, а власт, която е дадена във времето, в което живеем, от служещи ангели и духове от висините, *непосредствено от присъствието на Всемогъщия Бог*”³.

И накрая думите на президент Джон Тейлър: “Какво представлява свещеничеството? ... Това е управлението Божие, било на земята или на небесата, защото именно чрез тази сила, посредничество или принцип се управляват всички неща на земята и на небесата, чрез тази

сила всички неща се поддържат и утвърждават. То управлява всички неща – насочва всички неща – поддържа всички неща – и има дял във всички неща, с които са свързани Бог и истината”⁴.

Колко сме благословени да бъдем тук в тези последни дни, когато свещеничеството Божие е на земята. Колко сме привилегировани да бъдем носители на това свещеничество. Свещеничеството не е толкова дар, колкото пълномощие да служим, привилегия да въздигаме другите и възможност да благославяме живота им.

Тези възможности се придружават от отговорности и задължения. Обичам и високо ценя благородната дума *дълг* и всичко, което тя предполага.

С един или друг сан, при един или други обстоятелства, аз съм посещавал свещенически събрания през изминалите 72 години – откакто бях ръкоположен за дякон на 12 години. Времето неуморно върви напред. Дългът върви в крак с него. Дългът не избледнява, нито намалява. Катастрофални конфликти идват и си отиват, но войната, която се води за душите човешки, продължава без да стихва. Като призив на бойна тръба чуваме словото на Господ към вас, към мен, и към носителите на свещеничеството навред: “Затова, нека сега всеки човек да научи *задължението* си и да действа в службата, на която назначен, с цялото си усърдие”⁵.

Призивът на дълга бил отправен към Адам, Ной, Авраам, Моисей, Самуил, Давид. Бил отправен към Пророка Джозеф Смит и всеки един от неговите приемници. Призивът на дълга бил отправен към Нефи като момче, когато той бил упътен от Господ, чрез неговия баща Лехий,

Ще чувстваме удовлетворение от добре свършената работа.

Бяхме учени на конкретните задължения на свещеничеството, на което сме носители, било то Аароново или Мелхиседеково. Увещавам ви да размислите върху тези задължения, след което да правите всичко по силите си да ги изпълнявате. За да правим това, всеки от нас трябва да бъде достоен. Нека бъдем с ръце готови, ръце чисти и ръце благоразположени, за да можем да участваме в онова, което Небесният Отец желае околните да получат от Него. Ако не сме достойни, е възможно да изгубим силата на свещеничеството, а ако изгубим нея, ние губим същността на възвисяването. Нека бъдем достойни да служим.

Президент Харолд Б. Лий, един от най-големите учители на Църквата, казва: “Когато някой стане носител на свещеничеството, той става представител на Господ. Той трябва да мисли за призованието си така, сякаш изпълнява поръчка от Господ”¹⁰.

През Втората световна война, в началото на 1944 г., когато морската пехота на САЩ завзема атола Куаджалейн, част от Маршалските острови, намиращи се в Тихия океан, някъде по средата между Австралия и Хавай, в едно събитие се включва свещеничеството. Случилото се е разказано от кореспондент на един хавайски вестник, който не е член на Църквата. В статията, която пише след това събитие през 1944 г., той разказва как той и други кореспонденти следват втората вълна пехотинци на атола Куаджалейн. Докато напредват, те забелязват млад пехотинец да се носи по лице във водата, очевидно тежко ранен. Плитката вода около него е цялата червена от кръвта му. След това

да се завърне в Ерусалим със своите братя, за да се сдобие с плочите от пиринч от Лаван. Братята на Нефи роптаят, като казват, че от тях се изисква трудно нещо. Как откликва Нефи? Той казва, “Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал, защото знам, че Господ не дава заповеди на чедата човешки, освен ако не ще подготви пътя за тях, за да могат да изпълнят това, което Той им е заповядал”⁶.

Когато вие и аз чуем този призив, как ще откликнем? Ще роптаем ли, както направили Ламан и Лемуил, казвайки, “От нас се изисква трудно нещо”?⁷ Или, като Нефи, всеки един ще каже, “Ще отида. Ще сторя”? Ще имаме ли желанието да служим и да се подчиняваме?

Понякога мъдростта Божия изглежда като нещо глупаво или прекалено трудно, но един от най-големите и ценни уроци, които

можем да научим в земния живот, е следния – когато Бог каже и човек се подчини, този човек винаги ще бъде на прав път.

Когато се замисля над думата *дълг* и как изпълнението му може да обогати нашия живот и този на други хора, си спомням думите, написани от един известен поет и автор:

*Спях и сънувах,
че животът е радост.
Събудих се и видях,
че животът е дълг.
Действах и ето –
Дългът е радост*⁸.

Робърт Луис Стивънсън се изразява по друг начин. Той казва, “Знам какво е удоволствие, когато свърша добра работа”⁹.

Когато изпълняваме своя дълг и упражняваме своето свещеничество, ние ще открием истинска радост.

забелязват друг пехотинец да се приближава към ранения си другар. Вторият пехотинец също е ранен, като лявата му ръка виси безпомощно. Той вдига главата на падналия във водата, за да го предпази от удавяне. С изплашен глас той вика за помощ. Кореспондентите отново поглеждат момчето, което той поддържа над водата, и извикват, “Синко, вече не можем да направим нищо за това момче”.

“Тогава”, пише кореспондентът, “станах свидетел на нещо, което преди това не бях виждал. Това момче, което също беше тежко ранено, успя да достигне брега с безжизнено изглеждащото тяло на своя приятел пехотинец. Той “постави главата на своя другар на коляното си. ... Каква гледка бе това – тези две смъртно ранени момчета – и двамата ... чисти и добре изглеждащи млади мъже, дори в това тежко положение. След това момчето наведе глава над другото и каза, “Заповядвам ти в името на Исус Христос и чрез силата на свещеничеството, да останеш жив, докато намеря медицинска помощ”. Кореспондентът завършва своята статия с думите: “Ние тримата, (двамата пехотинци и аз), се намираме в болницата. Лекарите не знаят ... (по какъв начин той е все още жив), но аз знам”¹¹.

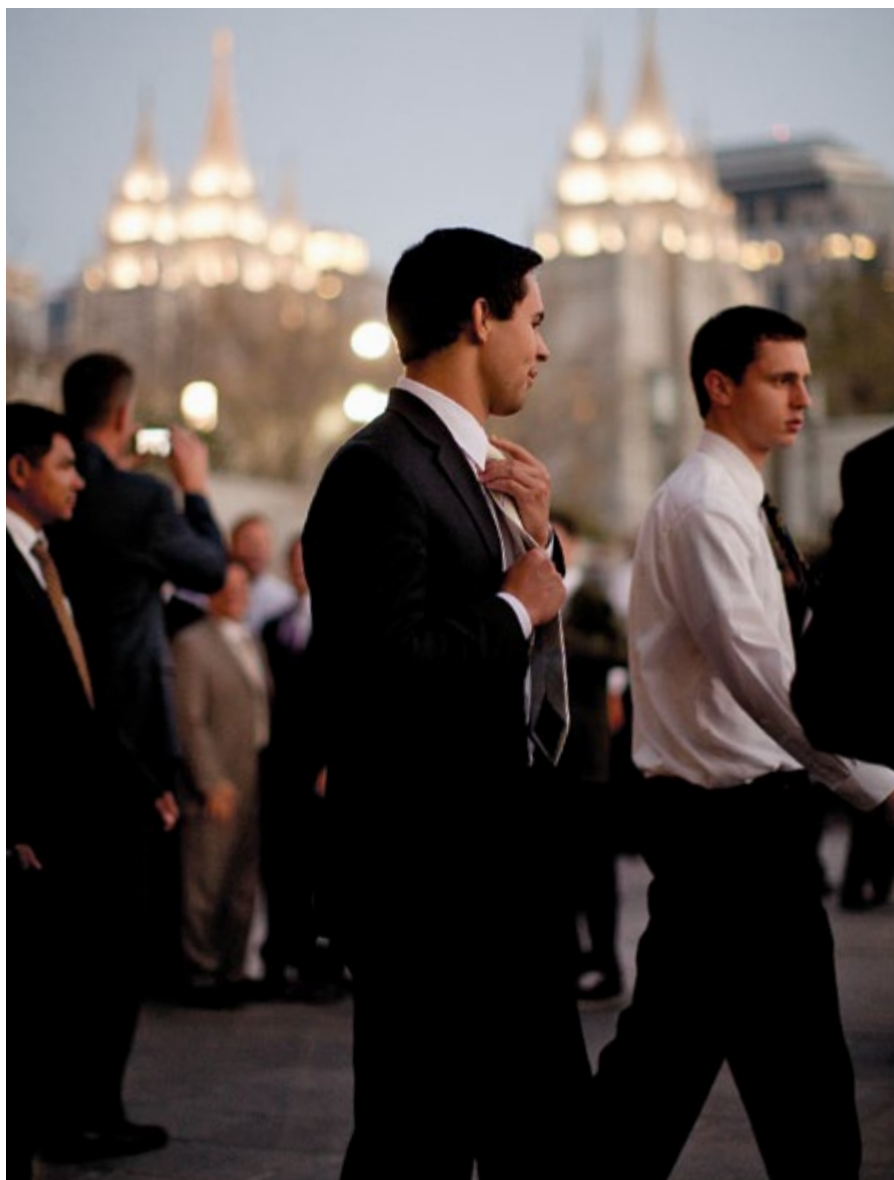
Чудесата могат да бъдат видени навсякъде, когато свещеничеството се разбира, силата му се почита и прилага правилно, а вярата се упражнява. Щом вярата измести съмнението, щом безкористната служба измести егоистичния стремеж, силата Божия осъществява Неговите цели.

Призивът на дълга може да дойде тихо, докато ние, носителите на свещеничеството, действаме по

задачите, които ни се дават. Президент Джордж Албърт Смит, този скромен, но ефективен ръководител, заявява, “Вашето задължение е най-напред да научите какво иска Господ, и после, чрез властта и силата на святото свещеничество, (така) да увеличавате призованието си сред вашите ближни ... че хората с удоволствие да ви следват”¹².

Такъв призив на дълга – не така драматичен, но който все пак спомогна за спасяването на една душа, бе отправен към мен през 1950 г., малко след като бях призован като

епископ. Отговорностите ми на епископ бяха много и най-различни и аз се опитвах по най-добрия ми възможен начин да изпълня всичко, което се изискваше от мен. Тогава САЩ се бяха включили в друга война. Тъй като много наши членове служеха в армията, от централата на Църквата на всички епископи бе дадена задачата да осигурят за всеки военнослужещ абонамент за *Church News and Improvement Era*, тогавашното църковно списание. Също така всеки епископ бе помолен да пише лични, ежемесечни писма на всеки

военнослужещ от неговия район. В нашия район имахме 23-ма войника на служба. С известно усилие, свещеническите кворуми осигуриха средствата за абонаментите. Захвапах се със задачата, именно дълга, да пиша 23 лични писма всеки месец. След всичките тези години все още пазя екземпляри на много от тези писма и получените отговори. Обикновено очите ми се пълнят със сълзи, когато отново прочитам тези писма. Радост е за мен да си припомня обещанието на един войник да живее според Евангелието, решението на един моряк да опази вярата в своето семейство.

Една вечер подадох на една сестра от района пакета от 23 писма за дадения месец. Нейната задача бе да ги изпраща по пощата и да поддържа непрекъснато променящия се списък с адресите. Тя погледна един плик и с усмивка попита, “Епископе, никога ли не се обезсърчавате? Още едно писмо до брат Брайсън. Това е 17-ото писмо, което му изпращате, без да получите отговор”.

Аз отвърнах, “Е, може би този месец ще получим отговор”. И както се оказва, това стана точно *този* месец. За първи път той отговори на моето писмо. Неговият отговор заслужава да бъде запазен, той е съкровище. Той служеше на далечен бряг, изолиран, обзет от носталгия, сам. И пишеше, “Скъпи епископе, не ставам много за писане на писма”. (*Точно* това ми беше наум да му напиша няколко месеца по-рано.) Писмото продължаваше, “Благодаря ви за *Church News* и списанията, но най-вече ви благодаря за личните писма. Обърнах нова страница в живота си. Ръкоположиха ме за Ааронов свещеник. Сърцето ми е пълно с радост. Сега съм щастлив човек”.

Брат Брайсън не бе тъй щастлив, както неговият епископ. Така научих практическото приложение на стихчето, “Ти дълга си изпълни, а другото на Господ остави”¹³.

Няколко години по-късно, когато бях на посещение на кол Солт Лейк Котънууд, чиито президент бе Джеймс Е. Фауст, аз разказах тази случка в усилието си да насърча хората да обръщат повече внимание на нашите военнорслужещи. След събранието един симпатичен млад мъж дойде при мен. Той ми стисна ръката и попита, “Епископ Монсън, помните ли ме?”

Изведнъж осъзнах кой бе той. “Брат Брайсън!”, възкликнах аз. “Как сте? Какво е призованието ви в Църквата?”

С топлота и явна гордост, той отвърна, “Добре съм. Служа в президентството на моя кворум на старейшините. Благодаря ви отново за вашата загриженост за мен и личните писма, които ми изпратихте. Ценя ги много”.

Братя, светът се нуждае от нашата помощ. Правим ли всичко, което се очаква от нас? Помним ли думите на президент Джон Тейлър: “Ако не възвеличавате своите призования, Бог ще ви държи отговорни за онези, които сте можели да спасите, ако бяхте изпълнявали дълга си”¹⁴. Има нозе за укрепяване, ръце за улавяне, умове за насърчаване, сърца за вдъхновяване и души за спасяване. Благословиите на вечността ви очакват. Ваша е привилегията да бъдете не зрители, а участници на сцената на свещеническата служба. Нека се вслушаме във въздействащото напомняне, което откриваме в посланието на Яков: “Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си”¹⁵.

Нека научим какъв е нашия дълг и нека размишляваме над него. Нека бъдем готови и достойни за служба Нека в изпълнението на всекидневните си задължения следваме стъпките на Учителя. Когато вие и аз крачим по пътеката, по която крачел Исус, ще открием, че Той е повече от витлеемски младенец, повече от син на дърводелец, повече от най-великият учител, живял някога. Ще Го опознаем като Сина Божий, нашият Спасител и Изкупител. Когато получил призива да изпълни своя дълг, Той отговори, “Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги”¹⁶. Всеки от нас да може да направи същото, се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 111.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 38.
3. Джозеф Ф. Смит, *Gospel Doctrine*, 5-то изд. 1939 г., стр. 139–40; курсив добавен.
4. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor*, 2001 г., стр. 119.
5. Учение и Завети 107:99; курсив добавен.
6. 1 Нефи 3:7; вж. и стихове 1–5.
7. Вж. 1 Нефи 3:5.
8. Rabindranath Tagore, в William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor*, 1991 г., стр. 42.
9. Robert Louis Stevenson, в Elbert Hubbard II, избрано, *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments*, 1927 г., стр. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, 1976 г., стр. 255.
11. В Ernest Eberhard Jr., “Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective,” написан на пишеща машина текст, 19 юли 1971 г., стр. 4–5, Библиотека за църковна история.
12. Джордж Албърт Смит, в Conference Report, апр. 1942 г., стр. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, “The Legend Beautiful,” в *The Complete Poetical Works of Longfellow*, 1893 г., стр. 258.
14. *Teachings: John Taylor*, стр. 164.
15. Яковово 1:22.
16. Моисей 4:2.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

На милостивия ще се покаже милост

Когато сърцата ни са изпълнени с Божията любов, ние ставаме “един към друг благи, милосърдни”; прощаваме си един на друг, както и Бог в Христа е простил на нас.

Мои скъпи братя и сестри, неотдавна получих писмо от една загрижена майка, която умоляваше да произнеса реч на общата конференция по тема, която би била особено полезна за двете ѝ деца. Те се дистанцирали емоционално едно от друго и спрели да си говорят. Майката била съкрушена. В писмото тя ме уверяваше, че едно послание от общата конференция по темата би помирило децата ѝ и всичко би било наред.

Искрената и прочувствена молба на тази добра сестра бе само един от няколко подтици, които получих през тези последни месеци, че днес трябва да кажа няколко думи по тема, която предизвиква растяща загриженост – не само у разтревожената майка, но у мнозина в Църквата и всъщност по целия свят.

Впечатлен съм от вярата на тази любяща майка, че една реч на обща конференция би могла да помогне за изцеление на отношенията

между нейните деца. Сигурен съм, че нейното доверие не е толкова в способностите на говорителите, а в “добродетелта на словото Божие”, което е “имало по-силно въздействие върху съзнанието на хората от ... (всяко друго) нещо”¹. Скъпа сестра, моля се Духът да докосне сърцата на вашите деца.

Когато взаимоотношенията се влошат

Обтегнатите и прекъснати взаимоотношения са стари като самото човечество. Каин от древността бил първия, който позволил язвата на горчивината и злобата да разяде сърцето му. Той допуснал в душата му да избуят завист и омраза и да узреят, докато извършил немислимото – убил собствения си брат и станал бащата на лъжите на Сатана².

От онези първи дни духът на завист и омраза е предизвикал някои от най-трагичните събития. Той обърна Саул срещу Давид, синовете на Яков срещу техния брат

Иосиф, Ламан и Лемуил срещу Нефи и Амаликия срещу Мороний.

Предполагам, че всеки човек по земята е бил засегнат по някакъв начин от разрушителния дух на раздора, негодуванието и отмъщението. Вероятно е имало моменти, когато сме разпознавали този дух дори в себе си. Когато се чувстваме наранени, гневни или пълни със завист, е твърде лесно да съдим другите, често приписвайки тъмни мотиви на действията им, за да оправдаем собствените си чувства на негодувание и огорчение.

Учението

Разбира се, ние знаем, че това е грешно. Учението е ясно. Всички ние зависим от Спасителя; никой от нас не може да бъде спасен без Него. Единението на Христос е безпределно и вечно. Прощката за всички *наши* грехове идва при определени условия. Ние трябва да се покаем и да сме склонни да прощаваме на другите. Исус учи: “... да си прощавате един на друг; защото този, който не прощава ... застава осъден пред Господа, защото в него остава по-големият грях”³ и “Блажени (са) милостивите – защото на тях ще се показва милост”⁴.

Разбира се, тези слова звучат съвършено основателно – когато са приложени към някой друг. Можем така ясно и лесно да видим вредните резултати, произтичащи когато *други* хора съдят и таят лоши чувства. А ние със сигурност не харесваме, когато хората съдят нас.

Но щом стане дума за собствените ни предразсъдъци и болки, твърде често ние оправдаваме гнева си като праведен и нашата преценка като надеждна и единствено приложима. Макар да не можем да надникнем в сърцето на другия,

Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

Април 2012 г.

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухгдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Болард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Квентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Роналд А. Расбанд

Уолтър Ф. Гонзалес

Л. Уигни Клейтън

Джей Е. Дженсън

Доналд Л. Ханкстром

Тод Р. Кинистър

Ричард Д. Мейнс

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Маркос А. Мдукхитик

Жозе Л. Алонсо

Карлос Х. Амадо

Иън С. Арлян

Мервин Б. Арнолд

Дейвид С. Бакстър

Шейн М. Боуън

Крейг А. Кардън

Юн Хван Чой

Крейг К. Кристиансен

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лорънс Е. Корбридж

Клаудио Р. М. Коста

Лейфрон Р. Карлисл

Бенхамин Де Чолас

Джон Б. Диксън

Кевин Р. Дънкан

Лари Его Луок

Стивън Г. Елис

Дейвид Ф. Еванс

Енрике Р. Флорело

Едуардо Гаварет

Робърт С. Гой

Карлос А. Годои

Кристол Годьянов

Герит У. Гонг

Ч. Скот Гроу

Джеймс Дж. Хамула

Кийт К. Хилбиг

Марлин К. Дженсън

Дениъл Л. Джонсън

Пол В. Джонсън

Патрик Кирън

Пол Е. Ковалик

Ерик У. Колшк

Марк С. Наш

Брент Х. Нилсън

Алф Ф. Пакер

Кевин У. Пиърсън

Антъни Д. Перкинз

Пол Б. Поириер

Рафел Е. Пино

Брус Д. Портер

Дейв Г. Рениълд

Майкъл Т. Ринголд

Лин Г. Робинз

Джозеф У. Сагли

Стивън Е. Снеу

Юлиус Сорес

Майкъл Джон У. Те

Жозе А. Тејксера

Осковино Терено

Хуан А. Устиа

Франсиско Дж. Винас

У. Кристофер Уодис

Уилям Р. Йокър

Ф. Майкъл Уотсън

Скот Д. Уоблинг

Казукио Ямашиита

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Уилфред У. Андерсън

Комчи Доаги

Рандъл К. Бенет

Брус А. Карлсън

Дж. Девън Корбш

Кийт Р. Едуардз

Брадъл Д. Фостър

Лари У. Гибсън

О. Винсънт Халек

Пер Г. Малин

Кен Д. Угстън

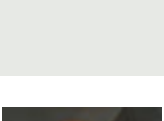
Грегъри А. Шутслер

Кент Ф. Ричардз

Жайро Маваргари

Лари Й. Уилсън

Джеймс Б. Мартино

Пер Г. Малин

Лари Р. Полирънс

Кен Д. Угстън

Грегъри А. Шутслер

Кент Ф. Ричардз

Жайро Маваргари

Лари Й. Уилсън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОЩОТО ЕПИСКОПСТВО

Жералд Косе
Първи съветник

Гари Е. Стивънсън
Председателстваш
Епископ

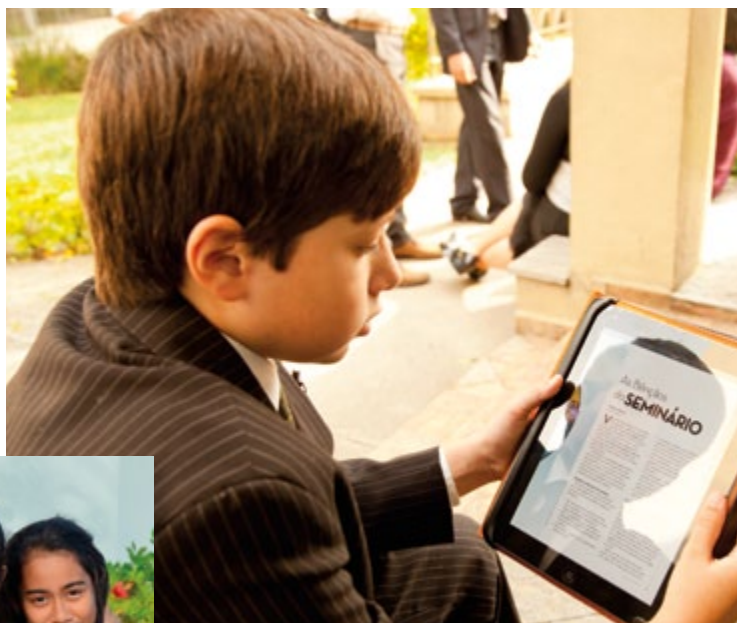

Дийн М. Давис
Втори съветник

Хорхе Ф. Забалос

Клаудио Д. Слевик

У. Крейг Зук

Светиите от последните дни се радват на голямата привилегия (вж. (Алма 61:14) да слушат и споделят посланията на 182-та годишна обща конференция. Заснети по посока на часовниковата стрелка от горе вляво са мисионери и членове в Тирана, Албания; Лондон, Англия; Сао Пауло, Бразилия; Миннеаполис, Минесота, САЩ; Москва, Русия; Барригада, Гуам, и Париж, Франция.

ние приемаме, че става дума за лош мотив и дори за лош човек, когато видим такъв. Правим изключения, когато става дума за собствената ни горчивина, защото в нашия случай чувстваме, че имаме всичката информация, необходима да сметем друг човек безчестен.

Апостол Павел в писмото си до римляните казва, че хората, които съдят другите, са “без извинение”. В момента, в който започнем да съдим друг човек, обяснява той, ние осъждаме себе си, защото никой не е безгрешен⁵. Отказът да простим е тежък грях – един от онези, за които ни предупреждава Спасителят. Собствените ученици на Исус “гърсеха повод едни срещу други и не си прощаваха едни други в сърцата си; и поради това зло те бяха огорчавани и тежко укорявани”⁶.

Нашият Спасител говори толкова ясно по този въпрос, че има малко място за лични интерпретации. “Аз, Господ, ще простя на когото искам да простя”, казва Той и после добавя, “... но от вас се *изисква* да прощавате на *всички* човеци”⁷.

Мога ли тук да добавя една бележка под линия? Когато Господ изисква да прощаваме на всички човеци, това включва и нас самите. Понякога от всички хора по света онзи, на който е най-трудно да простим – както и онзи, който най-много се нуждае от нашата прошка, е човекът, който ни гледа от огледалото.

Равносметката

Тази тема за съденето на другите всъщност би могла да бъде преподадена с една проповед от две думи. Когато става дума за омраза, клоки, пренебрежение, осмиване, таене на лоши чувства или желание да навредим, моля, прилагайте следното: спрете това!

Толкова е просто. Просто трябва да спрем да съдим другите и да заменим чувствата и мислите на осъждане с любов към Бог и чедата Му. Бог е наш Отец. Ние сме Негови чедата. Всички ние сме братя и сестри. Не знам как точно да изразя идеята *да не съдим другите* с достатъчна яснота, страст и убеденост, за да ви накарам да го запомните завинаги. Мога да цитирам стихове от Писанията, мога да обяснявам учението и дори ще цитирам лепенката върху една автомобилна броня, която видях наскоро. Тя бе залепена отзад на една кола, чиито шофьор ми се стори малко груб с останалите, но думите на лепенката ми преподадоха пълнен с прозрение урок. Те гласяха, “Не ме съди поради това, че греша по различен начин от теб”.

Трябва да признаем, че всички ние сме несвършени – че сме просяци пред Бог. Нима всички ние, по едно или друго време, не сме подхождали към умилостивилицето и не сме молили за милост? Не сме

ли искали милост с цялата енергия на душите си – да бъдем опростени за допуснатите грешки и за извършените грехове?

Понеже всички ние зависим от Божията милост, как можем да отказваме на другите каквато и да е мяра на милост, която толкова отчаяно желаем за себе си? Мои обични братя и сестри, не следва ли да прощаваме, след като желаем да ни бъде простено?

Любовта Божия

Трудно ли е да го правим?

Да, разбира се.

Да простим на себе си и на другите не е лесно. Всъщност за повечето от нас това изисква голяма промяна в нашето поведение и начин на мислене – тъкмо промяна в сърцето. Но има и добра новина. Тази “голяма промяна”⁸ в сърцето е точно онова нещо, което Евангелието на Исус Христос е замислено да предизвика.

Как става това? Чрез любовта Божия.

Когато сърцата ни са изпълнени с любовта Божия, с нас става нещо добро и чисто. Ние “пазим Неговите заповеди: а заповедите Му не са тежки. Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света”⁹.

Колкото повече позволяваме на любовта Божия да управлява нашите умове и чувства – колкото повече позволяваме на любовта на нашия Небесен Отец да набъбва в сърцата ни, толкова по-лесно ни е да обичаме другите хора с чистата любов Христова. Като отваряме сърцата си за съгряващата зора на Божията любов, мракът и студът на враждебността и завистта в крайна сметка ще увехнат.

Както винаги, Христос е наш пример. С Неговите учения, както

и с живота Си Той ни сочи пътя. Той прощавал на нечестивите, на грубите и на онези, които се стремели да Го наранят и да му причинят вреда.

Исус казва, че е лесно да обичаме онези, които ни обичат; *това* могат да сторят дори нечестивите. Но Исус Христос проповядва един повисш закон. Неговите слова отекват през вековете и са предназначени за нас днес. Предназначени са за всички онези, които желаят да бъдат Негови ученици. Предназначени са за вас и мен: “Обичайте неприятелите си, (благодарявайте тия, които ви кънат, правете добро на тия, които ви мразят) и се молете за тия, които ви гонят”¹⁰.

Когато сърцата ни са изпълнени с Божията любов, ние ставаме “един към друг благи, милосърдни”; прощаваме си един на друг, както и Бог в Христа е простил на нас¹¹.

Чистата любов Христова може да премахне купища негодувание, огорчение и гняв от очите ни, като ни позволи да виждаме другите така, както Небесният Отец вижда нас: като несъвършени и пълни с недостатъци смъртни същества, имащи потенциал и стойност, надхвърлящи възможността ни да си ги представим. Понеже Бог ни обича толкова много, ние трябва също да се обичаме и да си прощаваме един на друг.

Пътят на ученика

Скъпи мои братя и сестри, приемете следните въпроси като тест за самоподготовка:

Таите ли лоши чувства към друг човек?

Ключарствате ли, дори когато нещата, които казвате, са верни?

Дали дистанцирате от себе си, игнорирате или наказвате другите заради нещо, което са направили?

Дали тайно завиждате на друг човек?

Дали желаете да причините вреда на някого?

Ако отговорите с “да” на кой да е от тези въпроси, може би трябва да приложите проповедта от две думи по-горе: спрете това!

В един свят на обвинения и недружелюбие е лесно да събираме и хвърляме камъни. Но преди да сторим това, нека си спомним словата на Онзи, Който е наш Учител и пример: “Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък”¹².

Братя и сестри, нека оставим на земята своите камъни.

Нека бъдем мили.

Нека да прощаваме.

Нека говорим един на друг миролюбиво.

Нека любовта Божия изпълва сърцата ни.

“Нека струваме добро на всички”¹³.

Спасителят обещава: “давайте, и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена; ... защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва”¹⁴.

Не би ли следвало това обещание да е достатъчно винаги да фокусира усилията ни върху постъпки на доброта, прошка и милосърдие, вместо върху каквото и да е отрицателно поведение?

Нека, като ученици на Христос, да отвръщаме с добро на злото¹⁵. Нека не търсим отмъщение, нито да позволяваме на гнева ни да надделее в нас.

“защото е писано: “На мене принадлежи отмъщението, Аз ще сторя въздаяние, казва Господ.

Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; Ако е жаден, напой го; ...

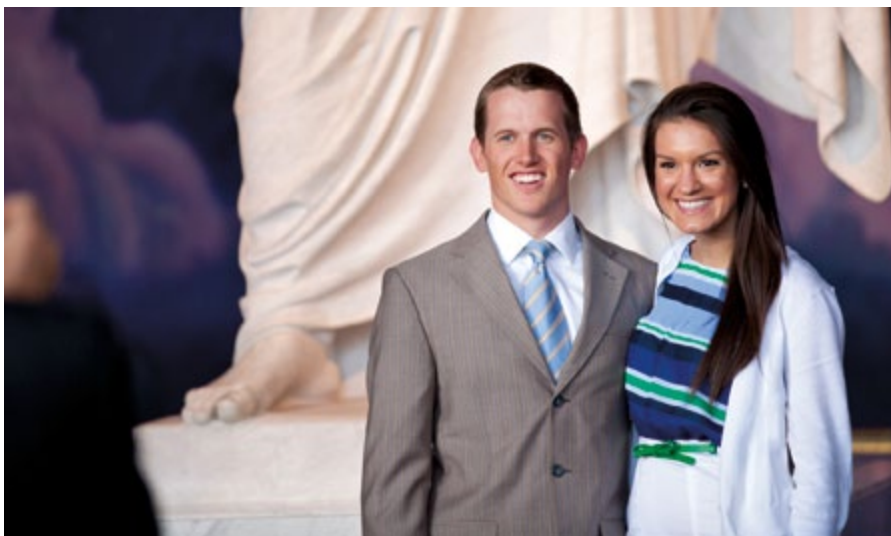
Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто”¹⁶.

Помнете: накрая на милостивия ще се покаже милост¹⁷.

Като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, където и да се намираме, нека бъдем известни като хора, които имат любов помежду си¹⁸.

Обичайте се един друг

Братя и сестри, има достатъчно душевна болка и печал в този живот

и без ние да добавяме още към тях чрез нашето упорство, горчивина, негодувание и огорчение.

Ние не сме свършени.

Хората около нас не са свършени¹⁹. Хората вършат неща, които дразнят, разочароват и ядосват. В този смъртен свят това винаги ще бъде така.

Независимо от това ние трябва да изоставим своите болки. Част от целта на земния живот е да се научим как да изоставяме подобни неща. *Това е Господният начин.*

Помнете, небесата са пълни с онези, които имат следното общо нещо: те са опростени. И са простили.

Положете своето бреме пред нозете на Спасителя. Нека изоставим осъждането. Позволете Единението на Христос да промени и изцели сърцето ви. Обичайте се един друг. Прощавайте си един на друг.

На милостивия ще се покаже милост.

За това свидетелствам, в името на Онзи, Който обичаше толкова много и тъй пълно, че даде Своя живот за нас, Неговите приятели, в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 31:5.
2. Вж. Моисей 5:16–32.
3. Учение и Завети 64:9.
4. Матей 5:7.
5. Вж. Римляните 2:1.
6. Учение и Завети 64:8.
7. Учение и Завети 64:10; курсив добавен.
8. Мосия 5:2.
9. 1 Иоаново 5:3–4.
10. Матей ; вж. и ст. 45–47.
11. Ефесяните .
12. Иоана 8:7.
13. Галатяните .
14. Лука 6:38.
15. Вж. Матей 5:39–41.
16. Римляните 12:19–21.
17. Вж. Матей 5:7.
18. Иоана 13:35.
19. Вж. Римляните 3:23.

От старейшина Ръсел М. Нелсън

От Кворума на дванадесетте апостоли

Благодарност на Бог

Колко по-добре би било, ако всички можеха да съзнават Божието провидение и любов и да Му изразяват благодарност.

Скъпи братя и сестри, благодарим ви за вашата подкрепа и преданост. Ние изразяваме нашата благодарност и обич към всеки един от вас.

Наскоро сестра Нелсън и аз се радвахме на красотата на тропическите риби в един малък частен аквариум. Риби с живи цветове и разнообразни форми и размери се стрелкаха напред-назад. Попитях служителката, стояща наблизко, “Кой дава храна на тези прекрасни риби?”

Тя отговори, “Аз”.

Тогава я попитях, “Някога те благодариха ли ви?”

Тя отвърна, “Не още!”

Мислих за някои хора, които познавам, които по същия начин забравят своя Създател и истински “хляб на живота”¹. Те живеят ден за ден, без да имат представа за Бог и Неговата доброта към тях.

Колко по-добре би било, ако всички можеха да съзнават Божието провидение и любов и да Му изразяват благодарност. Амон учил, “да въздадем благодарности на свящото (Божие) име, защото Той върши праведност навеки”². Нашата благодарност е мярка за любовта ни към Него.

Бог е Отец на нашите духове³. Той има славно, свършено тяло от плът и кости⁴. Ние сме живели с Него в небесата преди да сме се родили⁵. А когато Той ни е създал физически, ние сме били създадени по Божий образ, всеки със собствено тяло⁶.

Помислете за нашата физическа прехрана. Тя наистина е изпратена от небесата. Нужните ни въздух, храна и вода получаваме като дар от любящия Небесен Отец. Земята била създадена да поддържа краткото ни пътуване през смъртността⁷. Ние сме били родени с възможността да растем, обичаме, да сключим брак и да създадем семейства.

Бракът и семейството са постановени от Бог. Семейството е най-важната социална единица във времето и вечността. В рамките на великия Божий план на щастие, семействата могат да бъдат запечатани в храмовете и да бъдат подготвени да се върнат да живеят завинаги в Неговото свято присъствие. Това е вечен живот! Той изпълнява най-дълбоките копнежи на човешката душа – естествените копнежи за безкрайна връзка с обичните членове на нашето семейство.

Ние сме част от Неговата божествена цел: “Това е делото Ми и славата Ми”, казва Той, “да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека”⁸. За да се постигнат тези две цели, “Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот”⁹. Това деяние представлява божествена проява на Божията любов. “Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него”¹⁰.

Централно място във вечния план на Бог заема мисията на Неговият Син Исус Христос¹¹. Той дошъл, за да изкупи Божиите чедра¹². Поради Единението на Господ се осъществило възкресението (или безсмъртието)¹³. Поради Единението вечният живот станал възможен за всички, които биха били достойни. Исус обяснява следното:

“Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее;

и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века”¹⁴.

За Единението на Господ и Неговият дар на възкресението – тържественото Великденско послание – изказвам благодарност на Бог.

Физически дарове

Нашият Небесен Отец обича Своите чедра¹⁵. Той е благословил всички с материални и духовни дарове. Позволете ми да говоря за тях. Когато пеете “Чедо на Бога съм”, помислете за Неговия дар за вас, вашето физическо тяло. Много удивителни характеристики на вашето тяло свидетелстват за вашето “божественото естество”¹⁶.

Всеки орган в тялото ви е чуден Божий дар. Всяко око има самофокусираща леща. Нерви и мускули

контролират двете очи да произведат един триизмерен образ. Очите са свързани с мозъка, който записва видените гледки.

Сърцето ви е една невероятна помпа¹⁷. То има четири деликатни клапана, които контролират посоката на кръвният поток. Те се отварят и затварят над 100 000 пъти на ден – 36 милиона пъти годишно. Освен ако не бъдат засегнати от болест, те могат да понесат този стрес почти безкрайно.

Помислете за защитната система на тялото. За да се предпази от увреждане, тялото усеща болка. В отговор на инфекцията то произвежда антитела. Кожата осигурява защита. Тя предупреждава за наранявания, които могат да бъдат причинени от прекомерна жегата или студ.

Тялото подновява своите остарели клетки и регулира нивата на основните жизнени съставки. Тялото лекува порязвания, рани и счупени кости. Възможността му за възпроизвеждане е друг Божий дар.

Но на нас ни е напомнено, че не е нужно съвършено тяло, за да постигнем божествената си съдба. Въсъщност, някои от най-милите духове са подслонени в слаби или несъвършени тела. Хората с физически проблеми често развиват велика духовна сила точно заради това, че имат тези недъзи.

Всеки, който е изучавал функциите на човешкото тяло, със сигурност “е видял Бог да се движи във величието и силата Си”¹⁸. Понеже тялото е управлявано от божествен закон, всяко изцеление идва чрез подчинение на закона, на който се основава тази благословия¹⁹.

При все това хората погрешно мислят, че тези чудни физически качества са плод на случайност или резултат от големия взрив там някъде. Запитайте се, “Може ли експлозия в печатницата да произведе речник?” Вероятността е *много* малка. Но дори това да стане, той никога няма да може изцели разкъсаните си страници или да възпроизведе нови издания!

Ако способността на тялото за нормално функциониране, защита, възстановяване, регулация и възобновяване можеше да успява без ограничения, то животът тук би продължил вечно. Да, щяхме да останем заседнали тук на земята! В Своята милост към нас, нашият Творец е дал остаряването и други процеси, които в крайна сметка водят до нашата физическа смърт. Смъртта, подобно на раждането, е част от живота. Писанията ни учат че, “не беше необходимо човекът да

бъде избавен от тази телесна смърт, защото това би унищожило великия план на щастието²⁰. Завръщането при Бог през портата, която наричаме смърт, представлява радост за тези, които Го обичат и са готови да се срещнат с Него²¹. В крайна сметка ще дойде времето, в което всички духове и тела “ще бъдат обединени отново в свършената им форма; и крайник, и става ще бъдат възстановени на съответната им снага”,²² за да не се разделят никога повече. Изказвам благодарност на Бог за тези физически дарове!

Духовни дарове

Те са важни, колкото и тялото, което служи като храм за вечния дух на човека. Нашите духове са съществували в доземното царство²³ и ще продължават да живеят след като тялото умре²⁴. Духът осигурява на тялото движение и личност²⁵. През този и следващия живот, когато духът и тялото се съберат заедно, те ще станат жива душа с божествена стойност.

Тъй като всеки дух е толкова важен, неговото развитие има вечни последици. Той е подсилен, когато общуваме в смирена молитва с нашия любящ Небесен Отец²⁶.

Всички качества, според които един ден ще бъдем съдени, са духовни²⁷. Те включват обич, добродетел, почтеност, състрадание и служба на другите²⁸. Вашият дух, обединен с тялото ви и помещавайки се в него, може да развие и прояви тези качества по начини, които са жизнено важни за вашето вечно развитие²⁹. Духовният напредък се постига чрез стъпките вяра, покаяние, кръщение, дарът на Светия Дух и устояване до края, включително надаряването и запечатващите обреди в светия храм³⁰.

Точно както тялото се нуждае всекидневно от храна, за да оцелее, така и духът се нуждае от подхранване. Духът се храни с вечната истина. Миналата година чествяхме 400-та годишнина от превода на Крал Джеймз на Светата Библия. И вече имаме Книгата на Мормон от почти 200 години. Сега тя вече е преведена изцяло или в подбрани извадки на 107 езика. Заради тези и други ценни Писания ние знаем, че Бог е нашия Вечен Отец, и че Неговия Син Исус Христос е наш Спасител и Изкупител. Изказвам благодарност на Бог за тези духовни дарове!

Евангелски дарове

Ние знаем, че пророците от много диспенсации, като Адам, Ной, Моисей и Авраам, всички са учили за божествеността на нашия Небесен Отец и Исус Христос. Нашата съвременна диспенсация започнала, когато Небесния Отец и Исус Христос се явили на Пророка Джозеф Смит през 1820 г. Църквата била организирана през 1830 г. Сега, 182 години по-късно, ние оставаме под завета да отнесем Евангелието на “всеки народ, племе, език и люде”³¹. Като правим това, едновременно и даващите, и получаващите Евангелието ще бъдат благословени.

Наша е отговорността да учим Неговите деца и да събудим в тях знанието за Бог. Много отдавна, цар Вениамин казва:

“Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е и че Той сътвори всички неща и в небесата, и на земята; вярвайте, че Той е всемъдър и всемогъщ както на небето, тъй и на земята; ...

... вярвайте, че трябва да се покаете за греховете си, да ги изоставите и да се смирите пред Бога; да Го помолите с искреност в сърцето да ви прости; и сега, ако вярвате във всички тези неща, гледайте да ги вършите”³².

Бог е същият вчера, днес и навек, но ние не сме. Всеки ден за нас е предизвикателство да достигнем до силата на Единението, така че да можем наистина да се променим, да станем по-подобни на Христос и да имаме право на дара на възвисяването, и да живеем вечно с Бог, Исус Христос и нашите семейства³³. За тези сили, привилегии и евангелски дарове изказвам благодарност на Бог!

Свидетелствам, че Той е жив, че Исус е Христос, и че това е Неговата Църква, която е възстановена в тези последни дни, за да изпълни своята божествена съдба. Днес ние сме водени от президент Томас С. Монсън, когото обичаме и подкрепяме от все сърце, и също така подкрепяме неговите съветници и дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители. За това свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Иоана 6:35, 48; вж. също стих 51.
2. Алма 26:8; вж. също Алма 7:23.
3. Вж. Деянията 17:27–29.
4. Вж. Учение и Завети 130:22.
5. Вж. Моисей 6:51; Римляните 8:16; Евреите 12:9; Еремия 1:4–5.
6. Вж. Битие 2:7; 1 Коринтяните 15:44; Моисей 3:7.
7. Вж. 1 Нефи 17:36.
8. Моисей 1:39.
9. Иоана 3:16.
10. Иоана 3:17.
11. Неговите цели са накратко обобщени в 3 Нефи 27:13–22.
12. Вж. Алма 11:40.
13. Вж. 2 Нефи 9:6–7, 20–22.
14. Иоана 11:25–26.
15. Вж. 1 Нефи 17:40; 1 Иоана 4:10.
16. 2 Петрово 1:4.
17. Сърцето изпомпва около 2 000 галона (7 570 л) на ден.
18. Учение и Завети 88:47.
19. Вж. Учение и Завети 130:21. Наистина, този божествен закон е необратим.
20. Алма 42:8.
21. Псалмистът изразил своето мнение за Божеството: “Скъпоценна е пред Господа Смъртта на светиите Му”(Псалми 116:15); вж. също Еклизиаст 12:7.
22. Алма 11:43; вж. също Еклизиаст 12:7; Алма 40:23; Учение и Завети 138:17.
23. Вж. Учение и Завети 93:38.
24. Вж. Алма 40:11; Авраам 3:18.
25. Духът е по подобие на човека (вж. Учение и Завети 77:2).
26. Вж. 3 Нефи 14:9–11.
27. Духът, а не тялото е активната, отговорна съставна част на душата. Без дух тялото е мъртво (вж. Яковово 2:26). Ето защо, Духът избира доброто или лошото, и ще бъде отговорен за положителните и отрицателните качества, които притежава по време на Страшният съд (вж. Алма 41:3–7).
28. Духовните свойства също включват “вяра, добродетел, знание, въздържаност, търпение, братска благодат, благочестие, милосърдие, смирение, усърдие” (Учение и Завети 4:6).
29. Вж. 2 Нефи 2:11–16, 21–26; Мороний 10:33–34.
30. Това е учението на Христа (вж. 2 Нефи 31:11–21).
31. Мосия 15:28; вж. също 1 Нефи 19:17; 2 Нефи 26:13; Мосия 3:20; 15:28; 16:1; Алма 37:4; Учение и Завети 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Моисей 4:9–10.
33. “Вечн(ия) живот, ... (е) най-великият (дар) от всички Божии дарове”(Учение и Завети 14:7).

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Президентството на Седемдесетте

Специални уроци

Моята надежда и молитва е да продължаваме да носим благородно своето бреме и да протягаме ръка на онези сред нас, които страдат.

През последните 20 месеца семейството ни бе благословено с привилегията да имаме едно много специално бебе.

Малкият Пакстън, нашият внук, бе роден с едно много рядко хромозомно смущение, генетично разстройство, което се среща буквално веднъж на стотици милиони пъти. За дъщеря ни и нейният съпруг това непредвидено, променящо живота пътуване започна, когато Пакстън се роди. Това се превърна в едно трудно изпитание за научаване на специални уроци, свързани с вечността.

Скъпият старейшина Ръсел М. Нелсън, който току-що ни говори, учи:

“По причини, обикновено неизвестни, някои хора се раждат с физически недъзи. Конкретни части от тялото могат да са абнормални. Биологичните системи може да не функционират правилно. А целите ни тела се подчиняват на болести и на смъртта. При все това, дарът на физическото тяло е безценен ...

Свършеното тяло не е условие за постигане на божествена съдба. Същност, някои от най-свършените духове биват помествани в крехки телесни рамки ...

В крайна сметка ще дойде време, когато “Духът и тялото ще бъдат обединени отново в свършената им форма; и крайник, и става ще бъдат възстановени отново на съответната им снага” (Алма 11:43). Тогава, благодарение на Единението на Исус Христос, ние можем да станем свършени в Него”¹.

Всички вие, които имате предизвикателства, грижи, разочарования или душевна болка с някой обичан човек, знайте следното: Бог, нашият Небесен Отец обича с безкрайна любов и вечно състрадание вашите страдалци; Той обича и вас!

Някои могат да попитат, когато се сблъскат с подобно страдание, защо Бог Всемогъщи позволява да се случи това? И после идва сякаш неизбежният въпрос, защо това се случва на мен? Защо трябва да преживяваме болести и събития, които инвалидизират скъпи членове на семейството или ги призовават преждевременно в небесния дом, или ги оставят да страдат години наред? Защо са тези душевни болки?

В тези мигове можем да се обърнем към великия план на щастие, чиито автор е нашият Небесен Отец. Когато бил представен в доземния живот, този план накарал всички ни

да възкликаваме от радост². Простичко казано, този живот е обучение за вечното възвисяване, а процесът означава проверки и изпитания.

Упованието в Божията воля заема централно място в нашия земен живот. С вяра в Него ние получаваме силата на Единението на Христос в моментите, когато въпросите изобилстват, а отговорите са малко.

След възкресението Си, когато посещавал американския континент, нашият Спасител Исус Христос протегнал ръка към всички със следната покана:

“Имате ли болни сред вас? Доведете ги тук. Имате ли някои, които са куци или слепи, или хроми, или сакати, или прокажени, или изсъхнали, глухи, или страдащи по някакъв друг начин? Доведете ги тук и аз ще ги изцеля, защото аз ви съчувствам и сърцето ми е изпълнено с милост...

И стана така, че след като Той каза това, цялото множество едновременно излезе напред с болните и страдащите си, с куците и със слепите си, и с немите си, и с всички, които страдаха по някакъв начин; и Той изцели всеки един от тези, които му бяха доведени”³.

Голяма сила се крие в думите “цялото множество ... излезе напред” – *цялото*, братя и сестри. Ние *всички* се сблъскваме с предизвикателства. И после фразата: “които страдаха по някакъв начин”. Всеки от нас може да разпознае тази фраза, нали?

Скоро след като скъпият Пакстън бе роден, ние знаехме, че Небесният Отец ще ни благослови и ще ни преподаде специални уроци. Когато баща му и аз докоснахме с пръсти малката му главичка за първата от многото свещенически благословии, в ума ми дойдоха словата от девета глава на Иоана: “за да се явят в него Божиите дела”⁴.

Божии дела определено се явяваха чрез Пакстън.

Ние се учим на търпение, вяра и благодарност чрез балсама на служба, безкрайни часове на силни чувства, съзидание на съпричастие, молитви и прояви на обич към скъпи хора в нужда, особено Пакстън и неговите родители.

Президент Джеймс Е. Фауст, президентът на кол от времето, когато бях момче, казва: “Изпитвам голяма признателност и разбиране към онези родители, които стоически понасят и преодоляват мъката и душевната си болка заради дете, родено или развило сериозен умствен или физически недъг. Тази болка често продължава всеки ден, без почивка, през целия живот на родителя или детето. Често от родителите се изисква да полагат свръхчовешка грижа, която не престава ден и нощ. Много майки се трудят духовно и физически години наред, давайки утеха и облекчавайки страданията на тяхното специално дете”⁵.

Както е описано в Мосия, ние бяхме свидетели на чистата любов

Христовата, дадена на семейството на Пакстън, любов, която е на разположение за всички: “И сега стана така, че тегобите, които бяха наложени върху Алма и братята му, станаха леки; да, Господ ги усили, за да могат да понесат тегобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна”⁶.

Една нощ в началото на живота на Пакстън ние бяхме в отделение за интензивна неонатална грижа в чудесната болница Праймъри Чилдренз Медикъл в Солт Лейк Сити, Юта, удивявайки се на отдаденото, безспирно внимание от страна на лекари, сестри и гледачки. Попитах дъщеря си как изобщо някога ще платим за всичко това и изказах предположение каква би била цената. Един лекар, който стоеше наблизо, каза, че съм посочил много по-ниска сума и че грижата за малкия Пакстън ще струва далеч повече от моето предположение. Разбрахме, че голяма част от разходите по полаганите грижи в болницата е покрита от щедри дарения във време и пари от други хора. Неговите

думи ме смириха, докато си мислех за ценността на тази млада душица в очите на онези, които така внимателно се грижеха и бдяха над нея.

Напомнен ми бе познатият мисионерски стих, който доби ново значение: “Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи”⁷.

Плаках, докато размишлявах за безграничната обич на нашия Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син Исус Христос към всеки един от нас, докато по един могъщ начин научавах какво представлява ценността на една душа за Бог, както физически, така и духовно.

Семейството на Пакстън научи, че са заобиколени от безброй земни и небесни служещи ангели. Едни тихичко се появяваха при нужда и мълчаливо си отиваха. Други бяха на вратата с храна, перейки прането, прибирайки братя и сестри, обаждайки се с насърчения, и особено молейки се за Пакстън. Така бе научен друг специален урок: ако се натъкнете на човек, който се дави, ще го питате ли дали има нужда от помощ – или по-добре ще бъде да скочите и да го спасите от дълбоките води? Макар и добронамерено и често отпращаемо, предложението “Кажете ми, ако мога да помогна” всъщност не е никаква помощ.

Ние продължаваме да учим за важната ценност да си даваме сметка и да се интересуваме от живота на хората около нас, като научаваме не само колко важно е да оказваме помощ, но и колко всепоглъщаща е радостта да помагаме на другите.

Скъпият президент Томас С. Монсън, който е такъв забележителен пример за възвисяване на угнетените, казва: “Бог благославя всички, които са пазачи на братя си, които даряват, за да облекчат страданието, които се стремят с всичко добро у

тях да направят света по-добър. Забелязали ли сте, че такива хора имат по-лъчезарна усмивка? Крачките им са по-уверени. Те имат около себе си едно сияние на задоволство и удовлетворение, ... защото човек не може да участва в това да помага на другите, без сам да изживее богати благословии”⁸.

Макар че ще се сблъскаме с изпитания, несгоди, недъзи, душевна болка и всякакви видове страдания, нашият грижовен, любящ Спасител винаги ще бъде тук заради нас. Той обещава:

“Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас ...

Моя мир ви давам: аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои”⁹.

Колко благодарни сме на нашия Отец в Небесата за чудесния ни Пакстън. Чрез него Господ изявява Своето дело и продължава да ни преподава тези ценни, свещени и специални уроци.

Бих искал да завърша с думите на един обичан химн:

Призовани сме от Бог за битка с врага

*С радост напред! С радост напред!
Короновани ще бъдем в тази борба.
Ние победители ще сме!*¹⁰

Братя и сестри, моята надежда и молитва е да продължаваме да носим благородно своето бреме и да протягаме ръка на онези сред нас, които страдат и се нуждаят да бъдат вдигнати и насърчени. Нека всеки от благодари на Бог за Неговите благословии и поднови отдадеността си към нашия Отец в Небесата за смирена служба на Неговите чедра. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръсел М. Нелсън, „Ние сме чедра на Бог“, *Лиакхона*, ян. 1999 г., стр. 103 .
2. Вж. Иов 38:7.
3. 3 Нефи 17:7, 9.
4. Иоана 9:3.
5. James E. Faust, “The Works of God”, *Ensign*, ноем. 1984 г., стр. 54.
6. Мосия 24:15.
7. Учение и Завети.
8. Thomas S. Monson, “Our Brothers’ Keepers”, *Ensign*, юни 1998 г., стр. 39.
9. Иоана 14:18, 27.
10. “Призовани сме от Бог”, *Химни*, № 157.

От Джули Б. Бек

Наскоро освободена обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Визията на пророците за Обществото за взаимопомощ: вяра, семейство, взаимопомощ

Вяра, семейство и взаимопомощ – тези три прости думи изразяват визията на пророците за сестрите в Църквата.

През последните години бях подтиквана да говоря често за Обществото за взаимопомощ – неговите цели и качества¹, стойността на неговата история², неговото дело и партньорство с епископите и кворумите на Мелхиседековото свещеничество³. Сега ми се струва важно да съсредоточа известно внимание върху визията на пророците за Обществото за взаимопомощ⁴.

Точно както Господните пророци непрекъснато са учили старейшините и висшите свещеници на техните цели и задължения, те споделят своята визия за сестрите от Обществото за взаимопомощ. От техния съвет става ясно, че целите на Обществото за взаимопомощ са да увеличава

вярата и личната праведност, да укрепва семейства и домове и да издирва и помага на изпадналите в нужда. *Вяра, семейство и взаимопомощ* – тези три прости думи изразяват визията на пророците за сестрите в Църквата.

От началото на Възстановяването пророците са споделяли своята визия за силни, верни и целеустремени жени, които разбират своята вечна ценност и цел. Когато Джозеф Смит организира Обществото за взаимопомощ, той напътства първата му президентка да “ръководи това общество, като се грижи за бедните – да облекчава техните нужди и да се грижи за различните дела на тази институция”⁵. Той цели тази организация да бъде “едно

отбрано общество, отделено от всички злини на света”⁶.

Бригъм Йънг, вторият президент на Църквата, напътства своите съветници и Кворума на дванадесетте апостоли, да насочват епископите да “позволяват на (сестрите) да организират Общества за взаимопомощ за жените в различните райони”. Той добавя, “Някои могат да сметнат този въпрос за незначителен, но това не е така”⁷.

По-късно президент Джозеф Ф. Смит казва, че за разлика от светските организации, “създадени от мъже или жени”, Обществото за взаимопомощ “е създадено, упълномощено, организирано и постановено от Бог”⁸. Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва на сестрите, че на тях “им е била дадена силата и властта да реализират цяло множество дела”⁹. Той казва, “Вие сте членки на най-великата женска организация на света, която е важна част от царството Божие на земята и която е така създадена, че да помага на верните си членове да получат вечен живот в царството на нашия Отец”¹⁰.

Разрастваща се сфера на влияние

Всяка година стотици хиляди млади сестри се включват в този постоянно разширяващ се “кръг от сестри”¹¹. От този момент нататък, независимо къде дадена жена живее и служи, тя запазва своето членство и общение с Обществото за взаимопомощ¹². И поради важноста на целите на Обществото за взаимопомощ от Първото Президентство са изразили желанието младите жени да започнат своята подготовка за Обществото за взаимопомощ много преди да навършат 18 години¹³.

Обществото за взаимопомощ не е програма. Това е официална част от Господната Църква, която е

Колката, Индия

“постановена от Бог” да учи, укрепва и вдъхновява сестрите в техните цели по отношение на вярата, семейството и взаимопомощта. Обществото за взаимопомощ е начин на живот за жените светии от последните дни и неговото влияние се разпростира далеч отвъд урока в неделя и социалното събиране. То следва модела, оставен от жените, които служили с Господ Исус Христос и апостолите Му в Неговата древна Църква¹⁴. Учени сме, че “за жената е задължително да приеме в живота си подхранваните от Обществото за взаимопомощ добродетели, точно както мъжете имат задължението да изграждат в живота си модела на характера, подхранван от свещеничеството”¹⁵.

Когато Пророкът Джозеф Смит организира Обществото за взаимопомощ, той учи сестрите, че те следва “да подпомагат бедните” и да “спасяват души”¹⁶. В задачата си да “спасяват души” сестрите са упълномощени да организират и участват в една разрастваща се сфера на влияние. Първата президентка на Обществото за взаимопомощ е отделена да разяснява Писанията, а Обществото за взаимопомощ все още има важната отговорност да преподава в Господната Църква. Когато Джозеф Смит казва на сестрите, че организирането на Обществото за взаимопомощ ще ги подготви за “привилегиите, благословиите и

даровете на свещеничеството”¹⁷, Господното дело на спасението им се разкрива. Спасяването на души включва споделянето на Евангелието и участието в мисионерската работа. То включва участие в храмовата работа и работата по семейна история. То включва правенето на всичко възможно да бъдем духовно и материално самостоятелни.

Старейшина Джон А. Уидсоу заявява, че Обществото за взаимопомощ предлага “спасение от бедност, спасение от болест, спасение от невежество, спасение от всичко, което помрачава радостта и развитието на жената. Каква величествена задача!”¹⁸

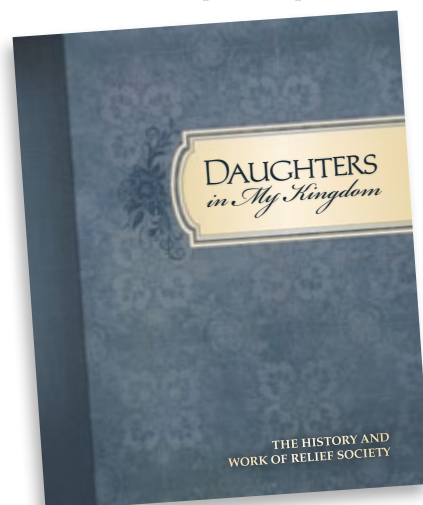
Президент Бойд К. Пакър сравнява Обществото за взаимопомощ с “една защитна стена”¹⁹. Отговорността да се защитават сестрите и техните семейства затвърждава значението на грижите и служението на посещаващите учителки, като те са израз на желанието ни да помним своите завети с Господ. Като “служещи на нуждаещите се и страдащите” ние работим в синхрон с епископите в нашата грижа за материалните и духовните нужди на светиите²⁰.

Президент Спенсър У. Кимбъл казва: “Много сестри живеят в дрипи – духовни дрипи. На тях им се полагат едни прекрасни одежди, духовни одежди. ... Ваша е привилегията да посещавате домовете и да замените тези дрипи с одежди”²¹. Президент Харолд Б. Лий споделя

следната визия. Той казва: “Не виждате ли защо Господ е дал задачата на ... Обществото за взаимопомощ да посещава тези домове? Защото освен Самия Спасител, няма хора в Църквата, които да могат с такъв усет да достигнат до пълното разбиране на сърцата и живота на тези хора”²².

Президент Джозеф Ф. Смит предупреждава Обществото за взаимопомощ и техните ръководителки, че не желае “да стане свидетел на положение, при което нашите общества за взаимопомощ биха последвали, биха се смесили или изгубили идентичността си с ... женските организации”. Той очаква сестрите “да поведат света и ... особено жените на света във всяко достойно за похвала нещо, всяко божествено начинание, всяко въздигащо и пречистващо чедата човешки действие”²³. Неговият съвет набляга върху задачата да се изчистят всякакви теми, практики, уклони и прищевки, и да се приемат практики, които са в съзвучие с целите на Обществото за взаимопомощ.

Ръководителите, които търсят откровение, могат да се погрижат всяко събрание, урок, учебен час, дейност и усилие на Обществото за взаимопомощ да реализира целите,

заради които то е организирано. Общуването, приятелството и единството, които желаем, ще бъдат сладкия плод на нашата служба заедно с Господ в Неговото дело.

Реализиране на пророческата визия

Президент Томас С. Монсън и неговите съветници неотдавна свидетелстваха, “че Господ е възстановил пълнотата на Евангелието чрез Пророка Джозеф Смит и че Обществото за взаимопомощ е важна част от това възстановяване”. Като доказателство за тяхното желание “славното наследство” на Обществото за взаимопомощ да бъде запазено, Първото Президентство наскоро публикува и разпространи по света *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. На страниците на тази книга можем да открием как сестри и братя са работили заедно като партньори в семействата на Църквата и можем да осъзнаем по-задълбочено кои сме ние, в какво вярваме и какво следва да защитаваме. Първото Президентство ни е насърчило да изучаваме тази книга и да “позволим на вечните истини и вдъхновяващите примери, дадени в нея, да имат влияние в живота (ни)”²⁴.

Когато сестрите успеят по-добре да действат в хармония с целите на Обществото за взаимопомощ, визията на пророците ще бъде изпълнена. Президент Кимбъл казва, “В тази организация (Обществото за взаимопомощ) има сила, която все още не е била напълно усвоена в укрепване на домовете на Сион и изграждане на царството Божие – нито пък това ще стане, докато и сестрите, и свещеничеството не възприемат визията за Обществото за взаимопомощ”²⁵. Той пророкува, че “повечето от големия растеж на Църквата в последните дни ще се дължи на това,

че много от добрите жени от света (в които често има такова вътрешно чувство за духовност) ще бъдат привлечени в Църквата. Това ще се случи в степената, в която жените на Църквата ... са забелязвани от страна на жените в света като различни по отношение на тяхното щастие”²⁶.

Благодарна съм за визията на пророците за Обществото за взаимопомощ. Подобно на президент Гордън Б. Хинкли, “убеден(а) съм, че не съществува никаква друга организация, която да се сравни с Обществото за взаимопомощ на тази Църква”²⁷. Наша е отговорността сега да съгласуваме действията си с визията на пророците за Обществото за взаимопомощ, като увеличаваме вярата, укрепваме семействата и помагаме на хората.

Завършвам с думите на президент Лоренцо Сноу: “Бъдещето на Обществото (за взаимопомощ) е многообещаващо. С разрастването на Църквата неговият принос ще се разширява и то ще бъде сила за добро дори повече, отколкото досега”²⁸. На сестрите, които помагат в напредъка на царството Божие, той казва, “Когато се включвате в тези усилия, вие със сигурност ще участвате в триумфа на делото и във възвисяването и славата, които Господ ще даде на своите верни чедра”²⁹. За тази визия аз също давам свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Джули Б. Бек, “Изпълнение целта на Обществото за взаимопомощ,” *Лиахона*, ноем. 2008 г., стр. 108–111.
2. Вж. Джули Б. Бек, конференция на жените в УБЙ (29 апр. 2011 г.), http://se.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; “Това, което се надявам моите внучки (и внуци) да разберат за Обществото за взаимопомощ,” *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 109–113; “Обществото за взаимопомощ: едно свято дело,” *Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 110–114.
3. Вж. Джули Б. Бек, “Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies” (обръщения в Университета Бригъм Йънг, 17 ян. 2012 г.), speeches.byu.edu.
4. Това послание не е всеобхватен преглед на всички изявления за Обществото за взаимопомощ. Това са само примери на тяхната визия и напълствие. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, речи от конференцията и други църковни публикации съдържат повече учения по тази тема.
5. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 13.
6. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 15.
7. Бригъм Йънг, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 41.
8. Джозеф Ф. Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 65–66.
9. Джозеф Фийлдинг Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 142.
10. Джозеф Фийлдинг Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 97.
11. Бойд К. Пакър, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 85.
12. Вж. Бойд К. Пакър, “The Circle of Sisters,” *Ensign*, ноем. 1980 г., стр. 110.
13. Писмо на Първото Президентство, 19 март март 2003 г. и 23 фев. 2007 г.
14. Вж. *Daughters in My Kingdom*, стр. 3..6.
15. Бойд К. Пакър, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 16.
16. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 17.
17. Джозеф Смит, в *History of the Church*, 4:602.
18. Джон А. Уидсоу, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 25.
19. Бойд К. Пакър, *Ensign*, ноем. 1980 г., стр. 110.
20. Джозеф Фийлдинг Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 142.
21. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 117.
22. Харолд Б. Лий, “The Place of Relief Society in the Welfare Plan,” *Relief Society Magazine*, дек. 1946 г., стр. 842.
23. Джозеф Ф. Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 66.
24. Първото Президентство, в *Daughters in My Kingdom*, стр. ix.
25. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 142.
26. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 95.
27. Гордън Б. Хинкли, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 160.
28. Лоренцо Сноу, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 19.
29. Лоренцо Сноу, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 7.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Христовото учение

В Църквата днес, както било и в древността, установяването на Христовото учение или поправянето на отклоненията от него, е въпрос на божествено откровение.

Изразяваме своята най-дълбока благодарност и обич към сестрите Бек, Олред и Томпсън, както и сестрите в Общия съвет на Обществото за взаимопомощ.

Напоследък наблюдаваме растящ обществен интерес към вярванията на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това е нещо, което приветстваме, защото, в края на краищата, нашата основна задача е да проповядваме на целия свят Евангелието на Исус Христос, Неговото учение (вж. Матей 28:19–20; У. и З. 112:28). Но трябва да признаем, че се е наблюдавало доста объркване относно нашето учение и начина на установяването му и то все още съществува. Това е темата, която желая да засегна днес.

Спасителят проповядвал Своего учение в средата на времето и Неговите апостоли срещнали големи трудности да го запазят под постоянния напор на лъжливите традиции и философии. Посланията в Новия завет цитират редица случаи, които показват, че задълбоченото и широко разпространено вероотстъпничество вече било започнало по време на служението на апостолите¹.

Последвалите векове били просветлявани от откъслечни лъчи на евангелска светлина до началото на XIX век, когато ярката зора на Възстановяването изгряла на света и Христовото Евангелие, пълно и цялостно, отново било на земята. Този славен ден започнал, когато, в стълб от светлина “по-ярък от слънцето” (Джозеф Смит–История 1:16), Бог Отец и Неговият Възлюбен Син, Исус Христос, посетили младия Джозеф и дали началото на цял потоп от откровение, обвързан с божествената сила и власт.

В тези откровения от последните дни откриваме това, което бихме могли да наречем основополагащото учение на отново установената на земята Църква на Исус Христос. Исус Христос сам определя това учение със следните думи, записани в Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос:

“И това е Моето учение, и това е учението, което Отец Ми е дал; и аз свидетелствам за Отца, и Отец свидетелства за Мене, и Светият Дух свидетелства за Отца и за Мене; и аз свидетелствам, че Отец заповяда на всички човеци, навсякъде, да се покаят и да повярват в Мене.

И който повярва в Мене и е кръстен, същият ще бъде спасен; и това са тези, които ще наследят царството Божие.

А всеки, който не повярва в Мене и не е кръстен, ще бъде прокълнат.

... и който вярва в Мене, вярва също и в Отца; и на него Отец ще му засвидетелства за Мене, защото Той ще го посети с огън и със Светият Дух. ...

Истина, истина ви казвам, че това е Моето учение и всеки, който гради върху това, той гради върху Моята кана, и портите на пъкълта не ще надвият над него” (3 Нефи 11:32–35, 39).

Това е нашето послание, канарата, върху която строим, основата на всичко останало в Църквата. Подобно на всичко, което произлиза от Бог, това учение е чисто, ясно и лесно за разбиране – дори за едно дете. С радостни сърца ние каним всички да го приемат.

В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни “ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие” (Символът на вярата 1:9). Това означава, че макар все още да има много неща, които не знаем, приетите от нас истини и учения са ни дадени и ще продължават да ни бъдат давани чрез божествено откровение. При някои вероизповедания теолозите претендират, че редом с религиозната йерархия, те имат властта да преподават, като точки на учението могат да се превърнат в надпревара на мнения между тях. Някои разчитат на вселенските събори от Средните векове и сформиранията от тях верую. Други поставят ударението върху

разсъжденията на теолозите, непосредствено наследили апостолите, или на библейската херменевтика и тълкувание. Ние ценим ерудицията, която подпомага разбирането, но в Църквата днес, както било и в древността, установяването на Христовото учение или поправянето на отклоненията от него е въпрос на божествено откровение, отправено към хората, на които Господ е дал апостолската власт².

През 1954 г. президент Дж. Рубен Кларк-младши, тогава съветник в Първото Президентство, обяснява как се разпространява учението в Църквата и водещата роля на президента на Църквата. Говорейки за членовете на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, той казва: “Следва да помним, че на някои от висшите ръководители им е дадено специално призвание; те имат специален дар; подкрепени са за пророци, гледачи и откровители, което им дава специалния духовен дар, с който да учат хората. Те разполагат с правото, силата и властта да прогласяват намерението и волята Божии на Неговите люде, като действат под всеобщата власт на президента на Църквата. На останалите висши ръководители не е даден този специален духовен дар и властта относно тяхното проповядване; така те са ограничени и това ограничение в силата и властта при проповядването се отнася за всеки друг служител и член на Църквата, защото никой от тях не е духовно надарен като пророк, гледач и откровител. Освен това, както казах преди малко, в това отношение на президента на Църквата е даден един допълнителен и специален дар, защото той е пророк, гледач и откровител за цялата Църква”³.

Как Спасителят разкрива Своята воля и учение на пророците, гледачите и откровителите? Той може да действа чрез пратеник или лично. Може да говори чрез Собствения Си глас или чрез гласа на Светия Дух, едно общуване от дух на дух, което може да бъде изразено чрез думи или чувства, които дават разбиране, неподлежащо на описание (вж. 1 Нефи 17:45; У. и З. 9:8). Той може да упътва Своите служители поотделно или когато действат в съвет (вж. 3 Нефи 27:1–8).

Цитирам два примера от Новия завет. Първият е откровение, отправено към ръководителя на Църквата. В началото на книгата Деяния виждаме как Христовите апостоли провъзгласяват евангелското послание само на юдеите, следвайки примера на Христовото служение (вж. Матей 15:24), но сега в Господната програма идва момент за промяна. В Иопия Петър вижда сън, в който множество животни “в голяма плащаница ... слиза(т), спуснат(и) чрез четирите ъгъла към земята” (Деяния 10:11)

и му е заповядано “заколи и яж” (Деяния 10:13). Петър се колебае, защото поне част от животните са “нечисти” според моисеевия закон, и той никога не бил нарушавал заповедта да не яде такива животни. При все това, в съня гласът казва на Петър, “Което Бог е очистил, ти за мръсно го не считай” (Деяния 10:15).

Значението на този сън се изяснява, когато скоро след това няколко мъже, изпратени от римския стотник Корнилий, пристигат в дома на Петър с молба той да отиде и да проповядва на техния господар. Корнилий е събрал голяма група роднини и приятели и, като открива с какво желание те очакват да чуят посланието му, Петър казва:

“Бог, обаче, ми показа, че не бива да наричам никого мръсен или нечист. ...

... Наистина виждам, че Бог не гледа на лице;

но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е” (Деяния 10:28, 34–35; вж. и ст. 17–24).

“Докато Петър още говореше тия думи, Светият Дух слезе на всички, които слушаха словото.

И (придружаващите Петър) ... се смаяха загдето дарът на Светия Дух се изля и на езичниците.

... Тогава Петър проговори:

“Може ли някой да забрани водата, да се не кръстят тия, които приеха Светия Дух, както и ние?” (Деянията 10:44–47).

Чрез това преживяване и откровение на Петър Господ променя приетата от Църквата практика и дава на Своите ученици по-разширено разбиране на учението. И така проповядването на Евангелието се разпространило из цялото човечество.

По-нататък в Деянията откриваме още един донякъде свързан пример, този път показващ как може да се получи откровение по отношение на учението в условията на съвет. Възниква въпросът дали обрязването, което се изисква според закона на Моисей, следва да се счита за заповед на Евангелието в Христовата Църква (вж. Деянията 15:1, 5). “Тогава апостолите и презвитерите се събраха да разискват тоя въпрос” (Деянията 15:6). Дадените ни сведения за този съвет са със сигурност непълни, като ни се казва, че след “много разпитване” (Деянията 15:7), Петър, старшият апостол, се изправя и заявява какво му потвърждава Светият Дух. Той напомня на съвета, че когато

Евангелието започва да се проповядва на необрязаните езичници в дома на Корнилий, те приемат Светия Дух точно както обрязаните обърнати във вярата юдеи. Бог, казва той, “не направи никаква разлика между нас и тях, като очисти сърцата им чрез вяра.

Сега, прочее, защо изпитвате Бога, та да налагате на шията на учениците хомот, който нито бащите ни, нито ние можем да носим?

Но вярваме, че ще се спасим чрез благодатта на Господа Исуса, също както и те” (Деянията 15:9–11; вж. и ст. 8).

След като Павел, Варнава и вероятно други се изказват в подкрепа на казаното от Петър, Яков предлага решението да бъде оповестено на цялата Църква чрез послание, като целият съвет действа с “единодушие” (Деянията 15:25; вж. и ст. 12–23). Когато в писмото те оповестяват своето решение, апостолите казват, “Защото се видя добре на Светия Дух и на нас” (Деянията 15:28) или казано иначе, това решение е взето чрез божествено откровение от Светия Дух.

Същите тези принципи се следват и днес във възстановената Църква на Исус Христос. Президентът на Църквата може да обявява или интерпретира учения въз основа на откровение, дадено лично на него (вж. например, У. и З. 138). Изявление, засягащи учението, могат да се правят от общ съвет на Първото

Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли (вж. например, Официално изявление 2). Обсъжданията на съвета често включват разглеждането на пасажите от канонизираните Писания, ученията на църковните ръководители и практики в миналото. Но накрая, точно както в новозаветната Църква, целта не е просто съгласие сред членовете на съвета, а откровение от Бог. Този процес включва както разума, така и вярата, за да могат да бъдат разбрани намерението и волята Господни⁴.

В същото време следва да не се забравя, че не всяко изявление, направено от ръководител на Църквата, в миналото или настоящето, може да се приема за учение на Църквата. В Църквата е всеобщо прието, че казаното от някой ръководител в даден случай често представлява лично, макар и добре обмислено мнение, което няма за цел да бъде официално и обвързващо за цялата Църква. Пророкът Джозеф Смит учи, че “пророкът (е) пророк само когато действа като такъв”⁵. Президент Кларк, цитиран по-рано, отбелязва:

“В потвърждение на това искам да споделя една история, която моят баща ми разказа като момче; нямам достоверен източник, но илюстрира казаното. Според тази история, сред възлението, предизвикано от пристигането на армията на (генерал Джонстън), брат Бригъм, в едно сутрешно събрание, изнася проповед, изпълнена с риторика срещу приближаващата армия, и заявява намерението си да ѝ се противопостави и войниците да бъдат изгонени. През следобед обаче той се изправя и казва, че сутринта е говорил Бригъм Йънг, а сега ще говори Господ. След това той изнася обръщение, чието съдържание е противоположно на

изложено на сутринта. ...

... Членовете на Църквата ще знаят чрез свидетелството на Светия Дух дали, при излагането на своето мнение, ръководителите са били подтиквани от Светия Дух, и с течение на времето това знание ще бъде изявено⁶.

Пророкът Джозеф Смит потвърждава съществената роля на Спасителя в излагането на нашето учение с едно неопровержимо изречение: "Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолиите и пророците за Исус Христос, за това, че Той умря, бе погребан и се вдигнат отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнение към това"⁷. Свидетелството на Джозеф Смит за Исус е, че Той е жив, защото Го е видал, "тъкмо от дясната страна на Бога и (е чул) гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца" (У. и З. 76:23; вж. и стих 22). Призовавам всички, които чуват или четат това послание, да потърсят чрез молитва и изучаване на Писанията същото свидетелство за божествеността, Единението и Възкресението на

Исус Христос. Приемете Неговото учение, като се покаете, бъдете кръстени, получите дара на Светия Дух и после през целия си живот следвайте законите и заветите на Евангелието на Исус Христос.

С приближаване празнуването на Великден, аз изразявам моето собствено свидетелство, че Исус от Назарет е бил и е Сина Божий, именно Месията на древните пророчества. Той е Христос, Който страдал в Гетсиманската градина, умрял на кръста, бил погребан, и Който наистина бил вдигнат на третия ден. Той е възкресеният Господ, чрез Когото всички ние ще бъдем възкресени, чрез Когото всички, които желаят това, могат да бъдат изкупени и възвисени в Неговото небесно царство. Това е нашето учение, потвърждаващо всички предишни свидетелства за Исус Христос, изявено наново в наши дни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Нийл А. Максвел, "From the Beginning", *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 18-19:
"Яков оплаква наличието на "боеве и ... крамоли" в Църквата (Яковово 4:1). Павел е натъжен от "разделения"

и начина, по който "свирепи вълци, които няма да жаят стадото" (1 Кор. 11:18; Деяния 20:29-31). Той знае за предстоящото вероотстъпничество и пише на солунците, че второто пришествие на Исус няма да настъпи, "докато първо не дойде отстъплението", като по-нататък отбелязва, че беззаконието вече действа" (2 Сол. 2:3, 7).

Към края Павел казва колко обхватно е това отстъпление: "всички, които са в Азия, се отвърнаха от мене" (2 Тим. 1:15). ...

Широко разпространеното блудство и идолопоклонничество тревожи апостолите (вж. 1 Кор. 5:9; Еф. 5:3; Юдово 1:7). Както Иоан, така и Павел, оплакват издигането на лъжливи апостоли (вж. 2 Кор. 5:9; Откр. 2:2). Съвсем явно Църквата била обсадена. Някои не само отпадат, но открито се противопоставят. В един от случаите Павел остава сами и казва, "всичките ме оставиха" (2 Тим. 4:16). Той също така оплаква онези, "които извършават цели домове" (Тит 1:11).

Някои местни ръководители се разбунтуват, като например един, обичащ да гървенствува, отказал да приеме братята (вж. 3 Иоаново 1:9-10).

Не е изненадващо следното наблюдение на президент Бригъм Йънг: "Казано е, че свещеничеството било взето от Църквата, но това не е така; по-скоро Църквата изоставила свещеничеството (в *Journal of Discourses*, 12:69)."

Според думите на старейшина Максвел, "разумът, гръцката философска традиция първо започнали да надделяват, след което изцяло заменили упованията на откровението, един резултат, който вероятно бил ускорен от добронамерените християни, опитали се да внедрят своите вярвания в основния културен поток на своето време. ...

... Нека и ние (също така) да внимаваме да не приспобяваме дадената чрез откровение теология към общоприетата мъдрост" (*Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 19-20).

2. Апостолите и пророците, като Джозеф Смит, изявяват Божие слово, но също така, ние вярваме, че като цяло мъжете и жените, дори и децата, могат да бъдат учени и да бъдат водени от божествено вдъхновение в резултат на молитва и изучаване на Писанията. Точно както в дните на древните апостоли, на членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е даден

дара на Светия Дух, който осигурява продължаващо общуване с техния Небесен Отец, или казано иначе, лично откровение (вж. Деянията 2:37–38). Така Църквата се превръща в група отдадени и духовно зрели хора, чиято вяра не е съпяла, а виждаща – информирана и потвърдена от Светия Дух. Това не означава, че всеки член може да говори за цялата Църква или да определя ученията ѝ, а че всеки може да получи божествено напътствие, когато се сблъсква с проблемите и възможностите на своя живот.

3. Дж. Рубен Клаарк-младши, “When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, 31 юли 1954 г., стр. 9–10; вж. и Учение и Завети 28:1–2, 6–7, 11–13.

4. Необходимите изисквания и подготовка за участниците в съвета са “праведност, ... святост и смирение на сърцето, кротост и дълготърпение, ... вяра и добродетел, и познание, въздържаност, търпение, благочестие, братска благодост и милосърдие;

Защото обещанието е, че ако тези неща изобилстват в тях, те не ще бъдат безплодни в познанието Господне” (Учение и Завети 107:30–31).

5. Джозеф Смит, в *History of the Church*, 5:265.

6. Дж. Рубен Клаарк-младши, “Church Leaders’ Words,” стр. 10. Относно разказа на неговия баща за Бригъм Йънг, президент Клаарк по-късно пише:

“Не знам дали това наистина се е случило, но то илюстрира следния принцип—че не е задължително дори за самия президент на Църквата винаги да бъде воден от Светия Дух, когато се обръща към хората. Това се е случвало с учения (обикновено от много спекулативен характер), при които последвалите президенти на Църквата и членовете като цяло са чувствали, че при излагането на учението, излагащият не е бил воден от Светия Дух.

Как Църквата ще знае кога авантюристичните твърдения на братята по отношение на тези твърде спекулативни принципи и учения, са дадени според изискванията на водачеството на Светия Дух? Членовете на Църквата ще знаят чрез свидетелството на Светия Дух дали, при излагането на своето мнение, ръководителите са били подтиквани от Светия Дух, и с течение на времето това знание ще бъде проявено” (“Church Leaders’ Words,” стр. 10).

7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 53.

От президент Томас С. Монсън

Състезанието на ЖИВОТА

Откъде сме дошли? Защо сме тук? Къде ще отидем след този живот? Не е нужно тези въпроси на битието да остават без отговор.

Мои обични братя и сестри, тази сутрин бих желал да ви говоря за вечните истини – истините, които ще обогатят живота ни и ще ни помогнат да стигнем безопасно у дома.

Навсякъде хората бързат. Реактивни самолети превозват хората над обширни континенти и огромни океани, така че те да отидат на бизнес срещи, да изпълнят своите задължения, да се насладят на своите ваканции или да посетят роднини. По шосетата навсякъде – магистрала и всякакви пътища – се движат милиони автомобили, в които седят още милиони хора, които в сякаш неспиращ поток и по много причини са се впуснали да изпълняват всекидневната си работа.

В този забързан живот дали някога спираме, за да размислим – именно върху вечните истини?

Когато бъдат сравнени с вечните реалности, повечето от въпросите и грижите на всекидневния живот са доста незначителни. Какво ще ядем за вечеря? В какъв цвят да боядисаме всекидневната? Да запишем ли Джони в отбора по футбол? Тези

и безброй други подобни на тях въпроси изгубват своето значение, когато настъпят моменти на трудности, когато обичан човек пострада, когато болестта порази дом на здрави хора, когато светлината на живота започне да гасне и тъмнината заплашва да ни обгърне. Мислите ни се съсредоточават и лесно успяваме да определим кое е наистина важно и кое просто незначително.

Неотдавна се срещнах с една жена, която се е борила с животозастрашаващо заболяване вече над две години. Тя разказа как преди нейното заболяване дните ѝ били изпълнени с дейности като чистене на дома ѝ до съвършенство и обзавеждането му с красиви мебели. Тя посещавала фризьора си два пъти седмично и всеки месец отделяла пари и време, за да добавя дрехи към гардероба си. Внуците ѝ не били често канени на гости, защото все била загрижена считаните за скъпоценни притежания да не бъдат счупени или по друг начин повредени от малки невнимателни ръце.

И после тя разбрала шокиращата новина, че земният ѝ живот е в

опасност и че може да ѝ е останало много малко време тук. Тя каза, че в момента, в който чула диагнозата на лекаря, незабавно разбрала, че щяла да прекара оставащото ѝ време със своето семейство и приятели, като сложи Евангелието в центъра на живота си, защото тези неща били най-ценни за нея.

Такива моменти на яснота рано или късно сполетяват всички ни, макар може би не винаги при такива драматични обстоятелства. Тогава можем ясно да видим онова, което наистина е от значение в живота ни, и как следва да живеем.

Спасителят казва:

“Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат;

Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат;

защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти”¹.

В моменти на задълбочено размишление или най-голяма нужда човешката душа се обръща към небесата в търсене на отговор на най-големите житейски въпроси: *Откъде сме дошли? Защо сме тук? Къде ще отидем, след като напуснем този живот?*

Отговорите на тези въпроси не могат да бъдат открити между кориците на университетските учебници или чрез търсене в Интернет. Тези въпроси намират отговор отвъд земния живот. Те звучат във вечността.

Откъде сме дошли? Този въпрос, дори да не се изказва гласно, е в мислите на всяко човешко същество.

Апостол Павел казва на атиняните в Ареопага, че ние сме “Божий

род”². Тъй като знаем, че нашите физически тела са поколение на нашите земни родители, ние трябва да проучим значението на казаното от Павел. Господ е заявил, че “духът и тялото съставляват душата на човека”³. Именно духът е “Божий род”. Авторът на Евреите го нарича “Отца на духовете”⁴. Духовете на всички хора са буквално Негови “родни синове и дъщери”⁵.

Отбелязваме, че вдъхновени поети са записали въздействащи послания и надхвърлящи нашите смъртни възприятия мисли, за да можем да размишляваме на тази тема. Уилям Уърдсуърт е изложил в стихове следната истина:

*Раждането ни е сън и забравя:
Душата, която в нас обитава,
Залягла на друго място звезда е,
И идва далеч от безкрая.*

*Не сме съвсем забравили,
Нито пък сме изоставени
А слава носейки пристигаме
От дома ни с Бог останала
И небесата с нас довеждаме!*⁶

Родителите размишляват над своята отговорност да обучават, вдъхновяват и да осигуряват напътствие и пример. И докато родителите умуват, децата – особено младежите – задават пронизващия въпрос, “Защо сме тук?” Той обикновено се задава тихо в душата под формата, “Аз защо съм тук?”

Колко благодарни следва да бъдем затова, че нашият мъдър Творец е създал земя и ни е изпратил тук, с булото на забравата върху предишното ни съществуване, за да можем да преминем през период на изпитание, да докажем себе си, да можем да се подготвим за всичко, което Бог е подготвил да получим.

Ясно е, че една от основните цели на съществуването ни на земята е да получим тела от плът и кости. Също така ни е бил даден дара, наречен свобода на избор. По хиляди начини ние имаме привилегията да избираме сами за себе си. Тук се учим от взискателния учител, наречен опит. Правим разлика между добро и зло. Правим разлика между горчивото и сладкото. Откриваме, че нашите действия имат последици.

Чрез подчинение на Божиите заповеди ние можем да се подготвим за “дома”, за който говори Исус, когато заявява: “В дома на Отца Ми има много обиталища; ... отивам да ви приготвя място ... тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие”⁷.

Макар да идваме в земния живот, “слава носейки”, животът продължава неуморно напред. Детството е последвано от юношество и

зрелостта идва още по-незабележимо. От опит ние научаваме за нуждата да се обръщаме към небесата за помощ, докато крачим по житейската пътека.

Бог, нашият Отец, и Исус Христос, нашият Господ, са отбелязали пътя към съвършенството. Те ни приканват да следваме вечните реалности и да станем съвършени, така както Те са съвършени⁸.

Апостол Павел сравнява живота със състезание. Той увещава евреите, “нека отхвърлим ... греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще”⁹.

Следвайки целта си, нека не пренебрегваме мъдрия съвет в Еклесиаст: “Надтичането не е на леките, нито боят на силните”¹⁰. Всъщност наградата принадлежи на този, който устои до края.

Когато размишлявам върху състезанието на живота, си спомням едно друго състезание от дните на моето детство. Моите приятели и аз си вземахме джобните ножчета и от меко върбово дърво изработвахме малки лодки. С поставено триъгълно платно от памучен плат, всеки от нас пускаше грубо изработения плавателен съд по относително буйните води на р. Прово в Юта. Тичахме по брега на реката и гледахме как малките лодки понякога се клатеха ожесточено по бързото течение, а друг път плаваха спокойно в дълбоките води.

По време на едно такова състезание ние видяхме как една лодка поведе останалите към определената финиш линия. Изведнъж течението я отнесе прекалено близо до един голям водовъртеж, в който лодката се наклони и обърна. Обикаляше и обикаляше в кръг, без да може да се върне към основното течение.

Накрая застана неспокойно, заобиколена от плавеи и боклуци, заплетена в пипалата на зеления мъх.

Тези лодки играчки нямаха кил за стабилност, нито рул, който да ги насочва, нито източник на сила. Те неизбежно се носеха надолу по течението – по пътя на най-малко съпротивление.

За разлика от лодките играчки, на нас са ни дадени божествени качества, които да ни насочват в нашето пътуване. Навлизаме в земния живот не за да се носим по теченията на живота, а със силата да мислим, да разсъждаваме и да постигаме.

Нашият Небесен Отец не ни е изпратил на вечно пътуване без да е осигурил средствата, чрез които можем да получаваме Неговото напътствие и така да се завърнем безопасно. Говоря за молитвата. Също така говоря за нашепванията на онзи тих и тънък глас, като не забравям Светите писания, които съдържат словото Господно и словата на пророците – всичко това ни е дадено, за да ни помогне успешно да пресечем финиш линията.

В някой период от земната ни мисия идва момент, в който се преглеждаме, когато усмивката повяхва, идва болката от болестта, именно края на лятото, приближаването на есента, полъхът на зимата и преживяването, наречено смърт.

Всеки сериозен човек си е задавал въпроса, най-добре поставен от Иов в древността: “Ако умре човек, ще оживее ли?”¹¹ Колкото и да се опитваме да изгоним този въпрос от мислите си, той винаги се връща. Смъртта споделя всички хора. Тя идва при възрастните, докато вървят с треперещи нозе. Нейният призив се чува от онези, които едва са достигнали средата на житейското

пътуване. Понякога заглушава смеха на малките деца.

Но има ли съществуване отвъд смъртта? Тя на всичко ли слага край? В своята книга *God and My Neighbor* Робърт Блетчфорд с ярост атакува общоприетите християнски вявания, като Бог, Христос, молитвата и особено безсмъртието. Той смело заявява, че смъртта е края на нашето съществуване и че никой не можел да докаже противното. После се случило нещо изненадващо. Неговата стена от скептицизъм изведнъж станала на прах. Той се оказал открит и незащитен. Бавно започнал слепешката да се връща към вярата, която бил презрял и осмял. Какво предизвикало тази толкова дълбока промяна в светогледа му? Съпругата му починала. С разбито сърце той отишъл в стаята, където лежали тленните ѝ останки. Отново погледнал лицето, което толкова обичал. Когато излизал, той казал на свой приятел: “Това е тя, и

Салвадор, Бразилия

все пак не е тя. Всичко е различно. Нещо, което беше там преди, го няма. Тя не е същата. Какво може да си е отишло освен душата?”

По-късно той пише: “Смъртта не е това, което някои хора си представят. Тя е просто като отиване в друга стая. В онази друга стая ще намерим ... скъпите ни жени, мъже и очарователните деца, които сме обичали и загубили”¹².

Мои братя и сестри, ние знаем, че смъртта не е краят. Истината е била проповядвана от живите пророци през вековете. Тя се намира също така в нашите Свети писания. В Книгата на Мормон ние четем конкретните и утешителни слова:

“Сега, относно състоянието на душата между смъртта и възкресението: Ето, беше ми сторено знайно от един ангел, че духовете на всички човеци, след като напуснат смъртното тяло, да, духовете на всички човеци, били те добри или зли, се връщат при този Бог, Който им даде живот.

И тогава ще стане така, че духовете на онези, които са праведни, ще бъдат приети в състояние на щастие, което се нарича рай, състояние на покой, състояние на мир, където те ще почиват от безпокойствата си и от всякакви грижи и скръб”¹³.

След като Спасителят бил разпънат и свящото Му тяло лежало в гроба в продължение на три дни, Неговият дух отново влязъл в Него. Камъкът бил отместен и възкресеният Изкупител възлязъл, получил безсмъртно тяло от плът и кости.

Отговорът на въпроса на Иов, “Ако умре човек, ще оживее ли?” бил даден, когато Мария и останалите доближили гробницата и видели два ангела, които им казали: “Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна”¹⁴.

В резултат на Христовата победа над гроба ние всички ще бъдем възкресени. В това се състои изкуплението на душата. Павел пише: “Има и небесни тела, и земни тела, друга е, обаче, славата на небесните, а друга на земните”¹⁵.

Ние се стремим именно към селестиялна слава. Именно в присъствието Божие желаем да пребиваваме. Именно на вечно семейство желаем да сме членове. Тези благословии биват спечелени чрез живот на търсене, стремление, покаяние и накрая успех.

Откъде сме дошли? Защо сме тук? Къде ще отидем след този живот? Не е нужно повече тези всеобщи въпроси да остават без отговор. От дълбините на душата ми, с всичкото ми смирение аз свидетелствам, че тези неща, за които говорих, са истинни.

Нашият Небесен Отец се радва за хората, които спазват Неговите заповеди. Той е все така загрижен за изгубеното дете, за нерешителния тийнейджър, за отклонилия се младеж, за неизпълнилия своя дълг родител. Внимателно Учителят се обръща към тези хора, именно към

всички ни: “Върнете се. Станете. Влезте. Приберете се у дома. Елате при Мен”.

След една седмица ние ще отпразнуваме Великден. Мислите ни ще се обърнат към живота на Спасителя, Неговата смърт и Възкресението Му. Като Негов специален свидетел аз ви давам свидетелство, че Той е жив и че очаква нашето триумфално завръщане. Да може това завръщане да се осъществи, се моля смирено в Неговото свято име – тъкмо Исус Христос, нашия Спасител и Изкупител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 6:19 – 21.
2. Деяния 17:29.
3. Учение и Завети 88:15.
4. Евреите 12:9.
5. Учение и Завети 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood*, 1884 г., стр. 23 – 24.
7. Иоана 14:2 – 3.
8. Вж. Матей 5:48; 3 Нефи 12:48.
9. Евреите 12:1.
10. Еклисиаст 9:11.
11. Иов 14:14.
12. Вж. Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul*, 1925 г., стр. 11.
13. Ала 40:11 – 12.
14. Лука 24:5 – 6.
15. 1 Коринтяните 15:40.

От старейшина Л. Том Пери
От Кворума на дванадесетте апостоли

Силата на избавлението

Ние можем да бъдем избавени от пътищата на злото и нечестията, като се обърнем към ученията на Светите Писания.

Имам един много добър приятел, който ми изпраща нова вратовръзка, която да си сложа на сесията, в която ще говоря на всяка обща конференция. Той има отличен вкус, нали?

Моят млад приятел има някои трудни предизвикателства. Те го ограничават в някои отношения, но в други той е изключителен. Например, неговата смелост като мисионер е сравнима с тази на синовете на Мосия. Простотата на неговата вяра я прави изключително силна и непоклатима. Вярвам, че в съзнанието на Скот е невъобразимо да има хора, които не са членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и такива, които не са прочели Книгата на Мормон и нямат свидетелство за нейната истинност.

Нека ви разкажа за едно събитие в живота на Скот, когато той летял със самолет за първи път, за да посети брат си. Един съсед, който седял наблизо, чул разговора на Скот с човека до него:

“Здравейте, казвам се Скот. А вие как се казвате?”

Неговия съсед по седалка казал името си.

“Какво работите?”

“Аз съм инженер.”

“Хубаво. Къде живеете?”

“В Лас Вегас.”

“Ние имаме храм там. Знаете ли къде е храмът на мормоните?”

“Да. Това е прекрасна сграда.”

“Вие мормон ли сте?”

“Не.”

“Ами, трябва да бъдете. Това е страхотна религия. Чели ли сте Книгата на Мормон?”

“Не.”

“Ами, трябва да я прочетете. Страхотна книга е.”

Съгласен съм от все сърце със Скот – Книгата на Мормон е страхотна книга. Думите на Пророка Джозеф Смит, цитирани на уводната страница на Книгата на Мормон, винаги са отеквали в мен: “Казах на братята, че Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък на

религията ни и че човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга”.

Тази година в класовете на нашето Неделно училище ние изучаваме Книгата на Мормон. Като се подготвяме и участваме, нека бъдем мотивирани да следваме смелия пример на Скот, да споделяме това специално Писание с други хора, които не са от нашата вяра.

Една от основните теми в Книгата на Мормон е изразена в последния стих на първата глава в 1 Нефи. Нефи пише, “Но ето аз, Нефи, ще ви покажа, че нежните милости Господни са над всички тези, които Той е избрал заради вярата им, за да ги направи могъщи, тъкмо със сила за избавление” (1 Нефи1:20).

Бих искал да споделя как Книгата на Мормон, която е една от нежните милости Господни, запазени за тези последни дни, ни избавя, като ни учи на учението на Христос по чист и “най-верен” начин.

Много от разказите в Книгата на Мормон са разкази за избавление. Заминаването на Лехий в пустошта с неговото семейство се случило, за да се избавят от унищожението на Ерусалим. Разказът за яредитите е разказ за избавление, както и разказа за муликитите. Алма-младши бил избавен от греха. Младите воители на Еламан били избавени в битка. Нефи и Лехий били избавени от затвора. Темата за избавлението е очевидна навсякъде в Книгата на Мормон.

Има два разказа в Книгата на Мормон, които са много подобни и ни дават важен урок. Първият се намира в книгата на Мосия, като започва в глава 19. Тук ние научаваме за цар Лимхий, живял в земята Нефи. Ламанитите водили война срещу народа на Лимхий. В резултат

на войната ламанитите позволили на цар Лимхий да управлява своя народ, но те щели да бъдат под тяхно робство. Това бил един много несигурен мир. (Вж. Мосия 19–20.)

Когато на народа на Лимхий му дотегнало от оскърбленията и неправдите на ламанитите, те убедили царя да поведе битка срещу тях. Три пъти те били побеждавани. Тегобите им били големи. Накрая те се смирили и извикали силно към Господа, за да ги избави. (Вж. Мосия 21:1–14.) Стих 15 от глава 21 описва какъв

отговор дава Господ: “И сега, Господ беше бавен да чуе призива им поради техните беззакония; при все това Господ ги чу и започна да смекчава сърцата на ламанитите, тъй че те започнаха да облекчават тегобите им; все пак Господ не намери за уместно да ги избави от робство.”

Скоро след като Амон и неговата малка група мъже от Зарахемла пристигнали, заедно с Гедеон – един от водачите на народа на Лимхий – те изготвили успешен план, и се освободили от оскърбленията и

неправдите на ламанитите. Господ бил бавен да чуе техните призови. Защо? Поради техните беззакония.

Вторият разказ е подобен в много отношения, но също така различен. Разказът е даден в Мосия 24.

Алма и неговият народ се заселили в земята Елам, когато армията на ламанитите дошла на границата на земята. Те се срещнали и достигнали до мирно решение. (Вж. Мосия 23:25–29.) Скоро водачите на ламанитите започнали да налагат своята воля върху народа на Алма и ги натоварили с тежко бреме (вж. Мосия 24:8). В стих 13 четем, “И стана така, че гласът Господен дойде до тях сред страданията им, казвайки: Вдигнете главите си и се успокойте, защото знам завета, който сте сключили с Мене, и Аз ще сключа завет с Моя народ и ще ги избавя от робство.”

Народът на Алма бил избавен от ръцете на ламанитите и те безопасно се върнали обратно, за бъдат обединени с народа на Зарахемла.

Каква е разликата между народа на Алма и народа на цар Лимхий? Очевидно, има няколко различия: Народът на Алма бил миролюбив и по-праведен, те вече били кръстени и встъпили в завет с Господ, смирили се пред Господ, тъкмо преди да започнат страданията. Всички тези различия направили уместно и честно Господ да ги избави бързо по чуден начин от ръцете, които ги държали в робство. Тези Писания ни учат относно Господната сила за избавление.

Пророчествата, предсказващи живота и мисията на Исус Христос, ни обещават избавлението, което Той ще ни осигури. Неговото Единение и Възкресение осигуряват за всички нас спасение от физическата смърт и ако се покаем, спасение от духовната

смърт, като към това се прибавят благословиите на вечния живот. Обещанията за Единението и Възкресението, обещанията за избавление от физическа и духовна смърт били заявени от Бог на Моисей, когато Той казал, “Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39).

За разлика от прекрасно описаните за нас вярвания в Светите писания, ние откриваме противоположните сили на света, които се изправят срещу вековните вярвания в Писанията – Писанията, които са ни давали напътствие през тези толкова много векове в определянето на вечните ценности и стандарти за нашето поведение в живота. Те заявяват, че ученията в Библията са лъжливи, а ученията на Учителя остарели. Техните гласове зоват, че всеки човек трябва да има свобода да си определи свои стандарти, те се опитват да променят правата на вярващите, противоположно на това, което пише в Писанията и словата на пророците.

Каква благословия е да имаме разказа за мисията на нашия Господ и Спасител, даден в Книгата на Мормон, който добавя още едно свидетелство към учението, дадено в Библията. Защо е важно за света да има както Библията, така и Книгата на Мормон? Вярвам, че отговорът се намира в 13-та глава на 1 Нефи. Нефи пише: “И тогава ангелът рече, казвайки: Тези последни летописи, които ти си видял сред езичниците, ще установят истината за първите (Библията), които са на дванадесетте апостоли на Агнеца, и ще сторят знайни ясни и ценни неща, които са били премахнати от тях; и ще възвестят на всички народи, езици и люде, че Агнецът Божий е Синът

на Вечния Отец и е Спасителят на света; и че всички люде трябва да дойдат при Него или те не могат да бъдат спасени” (стих 40).

Нито Библията, нито Книгата на Мормон са достатъчни поотделно. И двете са ни необходими, за да преподаваме и изучаваме пълното учение на Христос. Нуждата от другата книга не омаловажава нито една от тях. И Библията и Книгата на Мормон са необходими за нашето спасение и възвисяване. Президент Езра Тафт Бенсън учи с такава сила, “използвани заедно, Библията и Книгата на Мормон опровергават лъжливите учения” (“A New Witness for Christ,” *Ensign*, ноем. 1984 г., стр. 8).

Искам да приключа, като обърна внимание на два разказа – един от Старият завет, другия от Книгата на Мормон – за да покажа как книгите действат заедно в хармония.

Историята за Авраам започва с неговото избавление от идолопоклонниците халдейци (вж. Битие 11:27–31, Авраам 2:1–4). Той и неговата съпруга Сара по-късно били избавени от тяхната тъга и получили обещание, че чрез тяхното потомство всички народи по земята ще бъдат благословени (вж. Битие 18:18).

Старият завет съдържа разказа за Авраам, който взема със себе си от Египет своя племенник Лот. При предоставения му избор на земя, Лот избрал долината на река Йордан и разгънал шатрата си срещу Содом, град изгълан с голямо нечестие. (Вж. Битие 13:1–12.) Повечето проблеми, с които по-късно Лот щял да се сблъска в живота, а те не били малко, може да бъдат свързани с неговото прибързано решение да разположи вратата на шатрата си да гледа към Содом.

Авраам, бащата на верните, живеел различен живот. Със сигурност имал много предизвикателства, но се радвал на благословен живот. Не знаем вратата на шатрата на Авраам накъде е гледала, но има силен намек за това в последния стих на 13-та глава на Битие. Там е написано, “Тогава Аврам (или Авраам) премести шатрата си, дойде и се засели при Мамриевите дъбове, които са в Хеврон; и там издигна олтар на Господа” (Битие 31:18).

Макар че не знам, аз лично вярвам, че вратата на шатрата на Авраам гледала към олтара, който той построил за Господ. Защо прави това заключение? Понеже познавам разказа от Книгата на Мормон за напътствията на цар Вениамин към неговия народ, когато той ги събрал да чуят неговата последна реч. Цар Вениамин ги упътил вратите им да гледат към храма (вж. Мосия 2:1–6).

Ние можем да бъдем избавени от пътищата на злото и нечестията, като се обърнем към ученията на Светите Писания. Спасителят е великият Избавител, защото Той ни избавя от смъртта и от греха (вж. Римляните 11:26; 2 Нефи 9:12).

Заявявам, че Исус е Христос и че ние можем да се доближим повече до Него, като четем Книгата на Мормон. Книгата на Мормон е още едно свидетелство за Исус Христос. Първите свидетелства за Исус Христос са Стария и Новия завет – или Библията.

Отново нека си спомним описанието за Книгата на Мормон на моя приятел Скот: “Страхотна книга е.” И аз ви свидетелствам, че голяма част от величието на Книгата на Мормон произлиза от нейната хармония със Светата Библия, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

За да може загубените да бъдат намерени

Като се стремите да живеете според Евангелието и ученията на Христос, Светият Дух ще води вас и вашето семейство.

Братя и сестри, според Писанията, Liaхоната била “една валчеста топка с изкусна изработка” с две вретена, едното от които сочело пътя, по който семейството на татко Лехий да пътува в пустошта (1 Нефи 16:10).

Мисля, че знам защо Лехий е бил много учуден, когато за първи път я видял, понеже помня моята реакция, когато за пръв път видях GPS устройство в действие. В съзнанието ми това беше съвременно устройство “с изкусна изработка”. Някак си, по някакъв начин, който не мога дори да си представя, това малко устройство вътре в телефона ми може да определи точно къде съм и да ми каже точно как да стигна там, където искам.

И за мен, и за моята съпруга Барбара GPS устройството е благословия. За Барбара това означава, че тя не трябва да ми казва да спра и да питам за посоката, а за мен означава, че мога да бъда прав, когато

кажа, “Няма нужда да питам никого. Знам точно къде отивам”.

Братя и сестри, ние имаме на разположение един инструмент, който е дори по-забележителен от най-доброто GPS устройство. В даден момент всеки се губи по пътя в някаква степен. Чрез подтиците на Светият Дух ние можем да се върнем безопасно на правилната пътека, а чрез изкупителната жертва на Спасителя, можем да се върнем у дома.

Изгубването може да се отнася за цели общества и за отделни личности. Днес ние живеем във време, когато голяма част от света е изгубила своя път, особено по отношение на ценностите и приоритетите в домовете ни.

Преди 100 години президент Джозеф Ф. Смит свързва щастието директно със семейството и ни увещава да съсредоточим своите усилия там. Той казва: “Не може да има истинско щастие отделно или далеч от дома. ... Няма щастие без служба,

и няма по-голяма служба от тази, която превръща дома в божествена институция и която съдейства на семейния живот и го предпазва. ... Домът е това, което се нуждае от промяна (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* 1998 г., стр. 382, 384).

Нашите домове и семейства имат нужда от промяна в този все поматериалистичен и ориентиран към светското свят. Един поразителен пример е нарастващото неуважение към брака тук в Съединените щати. По-рано тази година *New York Times* съобщи, че “делът на децата, родени от неомъжени жени е преминал една важна граница: повече от половината от ражданията на американски жени под 30 годишна възраст са извънбрачни” (Jason DeParle and Sabrina Tavernise, “Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30”, *New York Times*, 18 фев. 2012 г., стр. A1).

А знаем също, че сред двойките в Съединените щати, които се решават да сключат брак, почти половината се развеждат. Дори онези, които останат женени, често се изгубват по пътя, като позволяват на други неща да се наместват в техните семейни взаимоотношения.

Еднакво притеснително е постоянно нарастващата пропаст между богати и бедни, и между онези, които се стремят да запазят семейните

задължения и ценности, и онези които са се отказали да го правят. Статистиката показва, че за хората, които имат по-малко образование и вследствие на това по-нисък доход, е по-малко вероятно да се оженят и да ходят на църква и е по-вероятно да бъдат замесени в престъпления и да имат извънбрачни деца. Тези тенденции са също така притеснителни в много от останалите страни по света. (Вж. W. Bradford Wilcox and others, “No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class,” на адрес www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Противоположно на това, което много хора са мислели, проспериетът и образованието изглежда са свързани с по-висока вероятност за създаване на традиционни семейства и ценности.

Истинският въпрос, разбира се, касае *причини и последици*. Дали някои групи от обществото имат по-силни ценности и семейства, *защото* са по-образовани и успяващи, или те са по-образовани и успяващи, *защото* имат ценности и силни семейства? В тази световна Църква, ние знаем, че е второто. Когато хората поемат семейните и религиозни задължения на евангелските принципи, те започват да се справят по-добре духовно, а често и материално.

И разбира се, обществата като цяло са укрепени, когато семействата станат по-силни. Семейните задължения и ценностите са основната *причина*. Почти всичко останало е *следствие*. Когато двойките сключват брак и поемат задължения един към друг, те значително увеличават своите шансове за икономическо благосъстояние. Когато децата се родят в рамките на брака и имат майка и баща, техните възможности и вероятността им за успех в професията многократно се увеличават. А когато семействата работят и играят заедно, кварталите и общностите разцъфтяват, икономиката се подобрява и има по-малка нужда от намеса на правителството и въвеждането на по-малко скъпо струващи програми за помощ на бедните.

Затова лошата новина е, че разпадането на семейството причинява множество проблеми на обществото и икономиката. Но добрата новина е, че подобно на всяка причина и следствие, тези проблеми могат да бъдат обърнати, ако бъде променено това, което ги причинява. Неравенството се преодолява, когато живеем според правилни принципи и ценности. Братя и сестри, най-важната *причина* в нашия живот са нашите семейства. Ако посветим себе си на тази кауза, ние ще подобрим всеки друг аспект на своя живот и ще станем, както хора и като църква, пример и маяк за всички хора по земята.

Но това не е лесно в свят, в който сърцата се обръщат в толкова различни посоки, в който изглежда всяко нещо постоянно се движи и променя със скорост, която никога досега не сме си представяли. Нищо не остава същото за дълго време. Мода, тенденции, увлечения, политическа коректност и дори възприятията за добро и зло

се променят и разместват. Както е предсказал пророк Исаия, злото се представя за добро, а доброто за зло (вж. Исаия 5:20).

Духовното разделение става дори по-голямо, докато злото става по-измамно и хитро, привличайки хората към себе си, подобно на тъмен магнит – докато Евангелието на истината и светлината привлича честните по сърце и почтените хора по земята, които търсят нравствеността и доброто.

Може да сме малко на брой, но като членове на тази Църква ние можем да преодолеем тези разширяващи се пропасти. Знаем, че службата, съсредоточена върху силата на Христос, събира Божиите чеда, без оглед на техния духовен или икономически статут. Преди една година Първото Президентство ни покани да участваме в ден за служба, който отбелязваше 75-годишнината от създаването на програмата за благосъстояние, която помага на хората да бъдат по-самостоятелни. Милиони часове са били отделени от нашите членове по целият свят.

Църквата е безопасно място в това бурно море, котва в неспокойните води на промяна и разделение, и маяк за онези, които ценят и търсят праведността. Господ използва тази Църква като инструмент, за да привлече Своите чеда от целия свят към убежището на Своето Евангелие.

Духът на Илия, който няма граници, е също така велика сила в Господните цели за вечната съдба на Неговите чеда. Според думите на Малахия, Светият Дух ще “обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им” (Малахия 4:6).

Църквата стои като пример за сърцеобръщач и като катализатор за добро в света. Сред членовете на Църквата, които са сключили брак

в храма и които редовно посещават неделните събрания, делът на разводите е значително по-малък от този по света и семействата остават по-близки и общуват по-добре помежду си. Здравето в нашите семейства е по-добро и ние статистически живеем по няколко години повече. Ние допринасяме повече финансови ресурси и повече служба на глава от населението на изпадналите в нужда, и има по-голяма вероятност да положим усилията да получим висше образование. Отбелязвам тези неща не за да се хваля, а за да свидетелствам, че животът е по-добър (и много по-щастлив), когато сърцата са обърнати към семейството и когато семействата живеят в светлината на Христовото Евангелие.

И така, какво можем да направим, за да не се изгубим? Първо,

нека предложат, че ние трябва да си поставяме *приоритети*. Поставете всичко, което правите извън дома, в подчинение на това, което се случва вътре в дома ви. Спомнете си съветът на президент Харолд Б. Лий, че “най-важното ... дело, което някога ще извършите, ще бъде между стените на вашите собствени домове” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 134) и вечният съвет на президент Дейвид О. Макей, “Никои успех не може да компенсира провала в семейството” (цитирано от J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* 1924 г., стр. 42; в Conference Report, апр. 1935 г., стр. 116).

Организирайте личният си живот, за да осигурите време за молитва, четене на Писанията и семейни дейности. Дайте отговорности на

И накрая, възползвайте се от *укрепващите семейството програми* на Църквата. При отглеждането на децата семействата могат да получат помощ от района. Подкрепяйте и работете в тандем със свещеничеството и ръководителите на помощните организации и се възползвайте изцяло от програмите на Църквата за младежите и семейството. Спомнете си друг проникателен израз на президент Лий – че Църквата е скеле, в което ние изграждаме вечни семейства (вж. *Teaching: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 148).

Сега, ако по някаква причина, индивидуално или като семейство сте се изгубили по пътя, трябва само да приложите ученията на Спасителя в Лука, глава 15, за да коригирате вашият курс. Тук Спасителят ни разказва за усилията на един пастир, който търсел изгубената овца, една жена, която търси една изгубена монета, и за посрещането, което очаквало блудният син, когато се завърнал у дома. Защо Исус ни е дал тези притчи? Той желае да знаем, че никой от нас никога няма да бъде изгубен до такава степен, че да не може да намери своя път чрез Неговото Единение и Неговите учения.

Като се стремите да живеете според Евангелието и ученията на Христос, Светият Дух ще води вас и вашето семейство. Вие ще имате едно духовно GPS устройство, което ще ви казва къде се намирате и накъде да вървите. Давам свидетелство, че възкресеният Изкупител на човечеството обича всички нас, и че Той ни е обещал, че ако Го следваме, ще ни отведе безопасно обратно в присъствието на нашият Небесен Отец, за което свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

децата у дома, които ще ги научат как да работят. Научете ги, че живеейки според Евангелието, те ще се отдалечат от мръсотията, сексуалната всепозволеност и насилието в Интернет, медиите и видео игрите. Те няма да се изгубят и ще бъдат подготвени да се справят с отговорностите, когато те им бъдат поверени.

Второ, ние трябва да вършим нещата в *правилния ред*! Първо брак, после семейство. Твърде много хора по света са забравили този естествен ред на нещата и мислят, че могат да го променят и обърнат. Отстранете всеки ваш страх с вяра. Доверете се на силата Божия, която да ви води.

Вие, които все още не сте сключили брак, обърнете максимално внимание на намирането на вечен спътник. Млади мъже, запомнете още нещо, което казва президент Джозеф Ф. Смит: “Ергенството ... дава на повърхностния ум идеята, че е желано, понеже носи със себе си минимални отговорности. ... Истинската грешка е при младите мъже. Липсата на ограничения през младостта им ги отдалечава от задълженията и отговорностите. ... Техните сестри са жертвите ... (и)

биха се оженили, стига да могат, и биха приели с радост отговорностите на семейния живот.” (*Gospel Doctrine*, 5-то изд. 1939 г., стр. 281).

А за вас млади жени, бих добавил, че вие също не трябва да губите от поглед тази отговорност. Никаква кариера не може да даде удовлетворение както отглеждането на семейство. И когато сте на моите години, ще осъзнаете това още по-добре.

Трето, съпрузи и съпруги, вие трябва да бъдете *равностойни партньори* във вашия брак. Често четете и размишлявайте върху прокламацията към семейството и я следвайте. Избягвайте несправедното господство под всякаква форма. Никой не притежава брачния партньор или децата. Бог е Отец на всички нас и ни е дал привилегията да имаме собствено семейство, което преди това е било само Негово, за да ни помогне да станем подобни на Него. Като Негови деца ние трябва да се научим вкъщи да обичаме Бог и да знаем, че можем да го помолим за помощта, от която се нуждаем. Всеки от вас, сключил брак или не, може да бъде щастлив и подкрепящ в рамките на семейството, което имате.

От старейшина О. Винсът Халек
От Седемдесетте

Да имаме виждане и да действаме според него

Ако трябва да преуспяваме, вместо да се разюздаваме и да погинем, ние трябва да имаме виждане за нас самите, такива, каквито ни вижда Спасителят.

Като всички добри родители, и моите собствени желяха светло бъдеще за децата си. Баща ми не беше член и поради необичайните обстоятелства, които съществуваха по онова време, родителите ми решиха, че моите братя, сестри и аз следва да напуснем дома ни на островите Американски Самоа в южната част на Тихия океан и да отидем в САЩ, за да ходим на училище.

Решението да бъдат разделени с нас бе трудно за родителите ни, особено за моята майка. Те знаели, че като се озовем в нова среда, ще се сблъскаме с неизвестни предизвикателства. Обаче с вяра и решимост те продължили напред с плана си.

Поради своето възпитание като светия от последните дни майка ми била запозната с принципите на поста и молитвата, и двамата ни родители чувствали, че се нуждаят от небесна благословия, за да помогнат на децата си. В този дух те започнали всяка седмица да отделят по един

ден да постят и да се молят за нас. Виждането им било да подготвят децата си за едно светло бъдеще. Те работели по това виждане и упражнявали вяра, търсейки Господните благословии. Чрез пост и молитва те получили увереност, утеха и мир, че всичко ще бъде наред.

Как ние, посред предизвикателствата на живота ни, придобиваме виждането, нужно за да вършим нещата, които ни приближават до Спасителя? Като говорим за виждане, книгата Притчи ни учи на следната истина: “Дето няма пророческо видение, хората се разюздават” (Притчи 29:18). Ако трябва да преуспяваме, вместо да се разюздаваме и да погинем, ние трябва да имаме виждане за нас самите, такива, каквито ни вижда Спасителят.

Спасителят видял нещо повече в онези смирени рибари, които призовавал да Го следват, отколкото те първоначално виждали у себе си; Той имал виждане за това кои могат

да станат те. Той знаел за тяхната доброта и потенциал и ги призовавал. В началото те не били свършени, но следвайки Го, те виждали Неговия пример, чувствали ученията Му и станали Негови ученици и следовници. Имало моменти, когато някои от Неговите ученици си тръгвали от Него, защото нещата, които чували, били твърде тежки за тях. Давайки си сметка, че и други може да си тръгнат, Исус пита Дванадесетте, “Да не искате и вие да си отидете?” (Иоана 6:67). Отговорът на Петър отразява как той се е променил и е добил виждане Кой е Спасителят. Той отвръща, “при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот” (Иоана 6:68).

С това виждане тези верни и отдадени ученици били в състояние да вършат трудни неща, докато пътували да проповядват Евангелието и да установяват Църквата след смъртта на Спасителя. В края на краищата някои от тях принесли върховна жертва заради своите свидетелства.

Има и други примери в Писанията за хора, получили виждане за Евангелието и после предприели действия поради това виждане. Пророк Алма получил своето виждане, когато чул Авинадий смело да проповядва и да свидетелства пред цар Ной. Той действал според ученията на Авинадий и тръгнал да проповядва наученото, като кръстил много хора, повярвали в думите му (вж. Мосия 17:1–4; 18:1–16). Макар да преследвал ранните светии, апостол Павел бил обърнат във вратата на пътя за Дамаск и после действал, проповядвайки и давайки свидетелство за Христос (вж. Деянията 9:1–6, 20–22, 29).

В наши дни много млади мъже и жени и възрастни двойки откликват на призованието на Божия пророк да служат на мисии. С вяра и кураж

те напускат дом и всичко познато поради вярата си в голямото добро, което могат да извършат като мисионери. Докато действат според виждането си да служат, те благославят живота на мнозина и в хода на това променят и собствения си живот. На миналата обща конференция президент Томас С. Монсън ни благодари за службата, която извършвам един към друг и ни напомни за отговорността да бъдем Божии ръце в благославянето на Неговите чеда тук на земята (вж. “До следващата среща”, *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 108). Изпълнението на тази задача топлеше сърцата, докато членовете на Църквата действаха според неговото виждане.

Преди Спасителят да си тръгне от света, разбирайки, че ние ще имаме нужда от помощ, Той казва, “Няма да ви оставя сираци” (Иоана 14:18). Той учи учениците Си, “Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал” (Иоана 14:26). Това е същият Свет Дух, който може да ни овластява и мотивира да вършим нещата, които проповядват Спасителя и нашите съвременни пророци и апостоли от последните дни.

Като превръщаме в действие ученията на нашите ръководители, ние придобиваме по-дълбоко разбиране на виждането на нашия Спасител за нас. На тази конференция ние получаваме вдъхновен съвет от пророци и апостоли. Изучавайте техните учения и размишлявайте над тях в сърцата си, докато търсите Светия Дух да ви помогне да уловите виждане за тези учения в живота си. С това виждане упражнявайте вяра, докато действате според техния съвет.

Изследвайте и изучавайте

Писанията с разум, за да получите още светлина и знание от тяхното послание към вас. Размишлявайте над тях в сърцата си и позволете да ви вдъхновяват. После действайте според вдъхновението си.

Когато провеждаме семейно учение, ние действаме, когато постим и се молим. Алма говори за поста и молитвата като за начин да получим увереност, когато казва, “постих и се молих в продължение на много дни, за да мога аз самият да узная тези неща” (Алма 5:46). Ние също разбираме как да се справяме с предизвикателствата в нашия живот чрез пост и молитва.

През живота си ние преживяваме трудности, които понякога могат да смалят виждането и вярата ни да вършим нещата, които следва да вършим. Ставаме толкова заети, че често се чувстваме претоварени и неспособни да правим нищо повече. Макар всеки от нас да е различен, аз смирено предполагам, че ние трябва да съсредоточаваме своето виждане върху Спасителя и Неговите учения. Какво видял Той в Петър, Яков, Иоан и другите апостоли, което Го подтикнало да действа и да ги покани да Го последват? Също като Неговото виждане за тях, Спасителят имал голямото виждане какво

можем да станем ние. На нас ще са ни нужни същата вяра и кураж, както и на първите апостоли, да се префокусираме върху нещата с най-голямо значение, за да получим трайно щастие и голяма радост.

Когато изучаваме живота на нашия Спасител и Неговите учения, виждаме Го сред хората да проповядва, да се моли, да възвисява и изцелява. Когато следваме примера Му и вършим нещата, които сме видели да върши Той, започваме да придобиваме виждане какво можем да станем. Вие ще бъдете благословени с прозрение чрез помощта на Светия Дух да вършите повече добро. Ще започнат да стават промени и вие ще въведете различен ред в живота си, което ще благослови вас и семейството ви. По време на своето служение сред нефитите Спасителят пита, “Какви човеци трябва да бъдете вие?” И отговаря, “тъкмо какъвто съм аз” (3 Нефи 27:27). Ние се нуждаем от Неговата помощ, за да станем като Него, и Той ни е посочил пътя: “Ето защо, искайте, и ще ви се даде; хлопайте и ще ви се отвори; защото този, който иска, получава, и на този, който хлопа, ще се отвори” (3 Нефи 27:29).

Знам, че като придобиваме виждане за себе си, каквито ни вижда

Спасителят, и действате според него, животът ни ще бъде благословен по неочаквани начини. Поради виждането на моите родители животът ми не само бе благословен от образование, но аз бях поставен при обстоятелства, където открих и прегърнах Евангелието. Нещо по-важно, научих важността да имаш добри и верни родители. Простичко казано, животът ми се промени завинаги.

Тъкмо както виждането накара моите родители да постят и да се молят за благополучието на своите деца и както виждането на ранните апостоли ги повело да следват Спасителя, същото виждане е на разположение да ни вдъхновява и да ни помага да действате. Братя и сестри, ние сме люде с история във виждането и с вяра и кураж да действате. Погледнете откъде сме тръгнали и какви благословии сме получили! Вярвайте, че Той може да ви благослови с визия за вашия живот и с кураж да действате.

Давам ви своето свидетелство за Спасителя и за Неговото желание ние да се върнем при Него. За да направим това, трябва да имаме вяра – да Го следваме и да станем като Него. В различни моменти от живота ни Той протяга Своята ръка и ни кани:

“Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Матей 11:28–30).

Тъкмо както Спасителят видя голям потенциал в Своите ранни ученици и следовници, Той вижда същото и у нас. Нека гледаме на себе си така, както ни вижда Спасителят. Моля се да имате това виждане, с вяра и кураж да действате, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Лари Й. Уилсън
От Седемдесетте

Единствено върху принципите на праведността

Мъдрите родители подготвят децата си да се справят самостоятелно. Те дават възможности за израстване, докато децата придобиват духовна зрялост да упражняват правилно свободата си на избор.

Около месец или малко повече след като се оженихме, моята съпруга и аз предприехме дълго пътуване с кола. Тя шофираше, а аз се опитвах да се отпусна. Казвам *опитвах се*, защото магистралата, по която се движехме, бе известна с капаните за превишена скорост, а съпругата ми в онези дни имаше известна склонност да натиска повечко педала на газта. Казах, “Караш много бързо. Намали”.

Моята млада съпруга си помислила, “Аз шофирам от почти 10 години и освен преподавателят ми по шофиране никой друг никога преди не ми е казвал как да карам”. Тъй че тя отвърна, “Какво ти дава право да ми казваш как да карам?”

Искрено казано, този въпрос ме свари неподготвен. Тъй че, правейки най-доброто, на което бях способен, да встъпя в новите си отговорности на семеен мъж, казах,

“Не знам – защото съм твой съпруг и носител на свещеничеството”.

Братя, едно бързо пояснение: ако някога се озовете в подобна ситуация, това *не е* правилният отговор. И съм щастлив да кажа, че това бе първият и единствен път, когато допуснах тази грешка.

Учение и Завети обяснява, че правото да използваме свещеничеството у дома или където и да е другаде е пряко свързано с праведността в живота ни: “Небесните сили не могат да бъдат използвани, нито управлявани, освен чрез принципите на праведността”¹. Стихът продължава, че губим тази сила, когато “упражняваме контрол, господство или принуда върху душите на чедата човешки в *каквато и да е* степен на неправедност”².

Този стих ни казва, че трябва да се водим от “принципите на праведността”. Тези принципи се отнасят до всички ръководители в Църквата,

както и до всички бащи и майки в техните домове³. Ние губим правото си на Духа Господен и на всяка власт, която имаме от Бог, когато упражняваме контрол върху друг човек по несправеден начин⁴. Може да мислим, че подобни методи са за доброто на онзи, когото “контролираме”. Но всеки път, когато се опитваме да принуждаваме към праведност някой, който *може* и *следва* да упражнява свободата си на морален избор, ние постъпваме несправедно. Когато налагаме строги ограничения за друг човек *чрез* заповед, тези ограничения следва винаги да бъдат налагани с любящо търпение и по начин, който учи на вечни принципи.

Просто не можем да принуждаваме другите да вършат правилното нещо. Писанията ясно заявяват, че това не е Божият начин. Принудата ражда огорчение. Тя внася недоверие и кара хората да се чувстват некомпетентни. Възможностите за научаване биват изгубени, когато упражняващото контрола лице гордо решава, че има всичките правилни отговори за другите. Писанията

казват, че е “според природата и предразположението на почти всички човеци” да бъдат въввлечени в несправедно господство⁵, тъй че трябва да внимаваме за този капан, в който е лесно да паднем. Жените могат също да упражняват несправедно господство, макар че Писанията свързват проблема специално с мъжете.

Несправедното господство често е съпроводено от постоянна критика и отказ от одобрение или проява на обич. Човекът отсреща се чувства сякаш никога не може да угоди на подобен ръководител или родител и винаги нещо не му достига. Мъдрите родители трябва да преценят кога децата са готови да почнат да упражняват собствената си свобода на избор в дадена област на живота си. Но ако родителите държат *цялата* власт по вземане на решения и гледат на това като на свое “право”, те сериозно ограничават растежа и развитието на децата си.

Децата ни са в нашия дом за ограничено време. Ако чакаме да си тръгнат и заживеят отделно, за да им предадем юздите на техния морален избор, сме изчаквали твърде

дълго. Те не ще развият отведнъж способността да вземат мъдри решения, ако не са били свободни да вземат никакви важни решения, докато са били въщи. Подобни деца често или се бунтуват против тази принуда, или са осакатени от неспособността да вземат каквото и да е самостоятелно решение.

Мъдрите родители подготвят децата си да се справят самостоятелно. Те дават възможности за израстване, докато децата придобиват духовна зрялост да упражняват правилно свободата си на избор. И да, това понякога означава децата да правят грешки и да се учат от тях.

Семейството ни имаше подобно преживяване, което ни поучи как да помагаме децата да развият способност да правят избор. Дъщеря ни Мери, докато растеше, бе звезда в отбор по футбол. Един ден отборът им стигна до шампионските квалификации и, както се досещате, трябваше да играят в неделя. Като тийнейджърка Мери бе учена, че Господният ден е ден за почивка и духовно възстановяване, не за развлечение. Но въпреки това чувстваше натиск от треньора и съотборничките си, както и желание да не “предаде” отбора си.

Тя ни попита какво следва да прави. Съпругата ми и аз лесно можехме да решим вместо нея. Обаче след молитва ние решихме, че в този случай дъщеря ни бе готова да поеме духовна отговорност за собственото си решение. Четохме заедно някои стихове от Писанията и после насърчихме Мери да се моли и да помисли.

След няколко дни тя обяви решението си. Тя щеше да играе в неделя. Сега, какво можехме да направим? След още обмисляне и потвърждение от Духа постъпихме, както

бяхме обещали и ѝ позволихме да упражни избора си да играе. След като играта свърши, Мери бавно отиде при нейната очакваща я майка. “О, мамо”, каза тя, “чувствам се ужасно. Никога не искам да се чувствам така отново. Никога няма да играя отново в Господния ден”. И тя така и стори.

Сега Мери разбра вътрешно за себе си принципа за спазване на Господния ден. Ако я бяхме принудили да не играе, щяхме да я лишим от едно скъпоценно и силно поучително преживяване с Духа.

Както можете да видите, да помагаме на децата си да упражняват по подходящ начин свободата си на избор изисква да ги учим как да се молят и да получават отговори на молитвите си. Трябва също да има поучение относно ценността и целта на покорството, както и на всички други важни евангелски принципи⁶.

Отглеждайки нашето семейство, ние решихме, че най-важната ни цел ще бъде да помагаме децата ни да установят своя собствена връзка с небесата. Знаехме, че в крайна сметка те ще трябва да разчитат на Господ, не на нас. Бригъм Йънг казва, “Трябва да подчертая, че от всички задължения, изисквани ... от чедата човешки, ... бих поставил като първо и най-главно задължението да търсим Господа нашия Бог, докато открием пътя на общуването от небесата към земята – от Бог към собствените ни души”⁷.

Мери бе получавала отговори на своите молитви в други по-предидни ситуации и така ние вярвахме, че дъщеря ни развиваше този път на общуване с небесата в живота си. Така тя научи нещо положително от преживяването си и бе в състояние в бъдеще да прави по-добри избори. Без връзка с Духа деца, както и родители ще могат да търсят

благовидни оправдания за всякакви погрешни решения в името на това да упражняват свободата си на избор. Обещанието в Писанията е, че “тези, които са мъдри ... са взели Светия Дух за свой водач (и) не са били измамани”⁸.

Един допълнителен и трагичен ефект от несправедното господство може да бъде загуба на вярата в Божията обич. Познавам някои хора, които са били обект на вискателни и контролиращи ръководители или родители и им е било трудно да почувстват самата обич на техния Небесен Отец, която да ги подкрепя и мотивира по пътя към праведността.

Ако се каним да помогнем на хората под наше настояничество да осъществят най-важната връзка с небесата, трябва да бъдем такива родители и ръководители, каквито са описани в Учение и Завети 121. Ние трябва да действаме “само чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благод, кротост и чрез любов

нелицемерна”⁹. Президент Хенри Б. Айринг казва, “Най-голямата подкрепа, която можем да предложим на тези млади хора, е да ги накараме да почувстват нашата увереност, че те са на пътеката, водеща към техния небесен дом, и че могат да успеят”¹⁰.

Като обмисляме принципите, които следва да ни ръководят в Църквата и у дома, позволете ми за завърша с една илюстрация от биографията на президент Томас С. Монсън. Ан Диб, дъщерята на президент Монсън, казва, че и до ден днешен, когато влиза през входната врата на къщата, в която е била отгледана, баща ѝ казва, “О, я виж кой е тук. И не сме ли щастливи, и не е ли тя прекрасна?” След това тя продължава: “Родителите ми винаги ми отправяха по някой комплимент, без значение как изглеждам или какво правя. ... Когато отивам да посетя родителите си, знам, че съм обичана, хвалена, добре дошла, че съм у дома”¹¹.

Братя и сестри, това е Господният начин. Дори ако в миналото с вас са се отнасяли зле, знам, че Господ желае вие да дойдете при Него¹². Всички са обичани. Всички са добре дошли. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 121:36.
2. Учение и Завети 121:37; курсив добавен.
3. Вж. Neal A. Maxwell, “Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror,” *Tambuli*, Jan. 1991, 13–14; *Ensign*, Nov. 1990, 14–16.
4. Вж. Учение и Завети 121:37.
5. Учение и Завети 121:39.
6. See Учение и Завети 68:25–29.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 44.
8. Учение и Завети 45:57.
9. Учение и Завети 121:41.
10. Хенри Б. Айринг, “Да им помогнем да се завърнат у дома”, *Луахона*, май 2010 г., стр. 25.
11. Вж. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. Вж. Матей 11:28.

От старейшина Дейвид Ф. Еванс
От Седемдесетте

Струваше ли си?

Работата по естественото и непринудено споделяне на Евангелието с хората, които обичаме и за които ни е грижа, ще бъде делото и радостта на нашия живот.

По време на тази конференция и други скорошни събрания,¹ много от нас са си задавали въпроса, “Какво бих могъл да направя, за да помогна за изграждането на Господната Църква и да видя реален растеж там, където живея?”

В това и в други важни начинания нашето най-важно дело е винаги в рамките на собствения ни дом и семейство². Църквата се установява в семейството и реалният растеж става в него³. Ние трябва да учим децата си на принципите и ученията на Евангелието. Ние трябва да им помагаме да имат вяра в Исус Христос и да ги подготвим за кръщение, когато станат на 8 години⁴. Ние самите трябва да вярваме, така че те да виждат нашия пример за любов към Господ и Неговата Църква. Това помага на нашите деца да чувстват радостта от спазването на заповедите, щастието в семейството и службата към другите. В нашите домове, ние трябва да следваме модела, който ни е даден от Нефи, който казва:

“Защото ние се трудим усърдно ... да убеждаваме децата си ... да повярват в Христа и да се помирят с Бога ...

... Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за

Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си”⁵.

Ние работим усърдно, за да осъществим тези благословии за нашите деца, като ходим на църква с тях, провеждаме семейна домашна вечер и четем Писанията заедно. Ние се молим всекидневно със семейството си, приемаме призования, посещаваме болните и самотните и правим други неща, които помагат на децата ни да разберат, че ги обичаме, и че обичаме нашия Небесен Отец, Неговия Син и Тяхната Църква.

Ние говорим и пророкуваме за Христос, като изнасяме урок в семейната домашна вечер или седим с детето, като му казваме колко го обичаме, и споделяме нашето свидетелство за възстановеното Евангелие.

Ние можем да пишем за Христос, като пишем писма до онези, които са далеч от нас. Мисионери, които служат, синове или дъщери в армията или хора, които обичаме, всички са благословени от писмата, които пишем. Писмата от вкъщи не са просто бързи е-мейли. Истинските писма осигуряват нещо осезаемо, което може да бъде хванато, за

което може да се мисли и което да се пази грижливо.

Ние помагаме на децата си да разчитат на Единението на Спасителя и да знаят за опрощението на любящия Небесен Отец, като показваме любов и прошка като родители. Нашата любов и прошка не само доближават децата ни до нас, но също изграждат вяра чрез знанието, че техният Небесен Отец ги обича и че Той ще им прости, като се покайват и се стремят да вършат добро и да бъдат добри. Те се доверяват на тази истина, защото са изпитали същото от техните земни родители.

В допълнение на работата, която ще извършим в собственото си семейство, Нефи учи, че “ние се трудим усърдно ... да убеждаваме ... братята си да повярват в Христа и да се помирят с Бога”⁶. Като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни всеки един от нас има благословията и отговорността да споделя Евангелието. Някои от тези, които имат нужда от Евангелието в живота си, още не са членове на Църквата. Някои някога са били сред нас, но трябва да почувстват отново радостта, която са изпитали при приемането на Евангелието в по-ранен етап от живота им. Господ обича както човека, който никога не е приемал Евангелието, така и човека, който се връща при Него⁷. За Него и за нас това е без значение. Това е едно дело. Ценността на душите, каквото и да е състоянието им, е огромна за нашия Небесен Отец, Неговия Син и за нас⁸. Делото на нашия Небесен Отец и Неговия Син е “да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека”⁹ за всички Негови чеда, независимо от тяхното сегашно положение. Нашата благословия е да помагаме в това велико дело.

Президент Томас С. Монсън ни

е обяснил как можем да помагаме, когато казва: “Мисионерският опит трябва да бъде в сегашно време. Не е достатъчно да седим и да размишляваме за минали преживявания. За да чувствате удовлетворение, вие трябва да продължавате по един естествен и непринуден начин да споделяте Евангелието”¹⁰.

Работата по естественото и непринудено споделяне на Евангелието с хората, които обичаме и за които ни е грижа, ще бъде делото и радостта на нашия живот. Нека ви разкажа за две подобни преживявания.

Дейв Орчард израснал в Солт Лейк Сити, където повечето от неговите приятели били членове на Църквата. Те оказвали голямо влияние върху него. Също така, църковните ръководители в неговия квартал постоянно го канели на дейностите. Приятелите му правели същото. Макар че той не се присъединил към Църквата по онова време, детските му години били благословени от влиянието на добри приятели светии от последните дни и спонсорираните от Църквата дейности. След като бил приет в университет, той напуснал дома си, а повечето от неговите приятели отишли на мисия. Тяхното влияние липсвало в живота му.

Един от приятелите на Дейв от гимназията все още бил вкъщи. Този приятел се срещал всяка седмица със своя епископ, с цел да сложи живота си в ред и да може да служи като мисионер. Той и Дейв станали съквартиранти, и както било естествено и нормално, говорили за това защо той не отишъл на мисия и защо се срещал често с епископа. Приятелят изразил своята благодарност и уважение към своя епископ и възможността да се покае и служи. После той попитал Дейв дали би искал да дойде на следващото интервю. Каква покана! Но в контекста на тяхното приятелство и обстоятелства, това било естествено и нормално.

Дейв се съгласил и скоро се срещал с епископа. Това довело до решението на Дейв да се срещне с мисионерите. Той получил свидетелство, че Евангелието е истинно и била определена дата за неговото кръщение. Дейв бил кръстен от своя епископ, и една година по-късно Дейв Орчард и Катрин Еванс се оженили в храма. Те имат пет прекрасни деца. Катрин е моята малка сестра. Винаги ще бъда благодарен на този добър приятел, който заедно с добрия епископ довел Дейв в Църквата.

Когато Дейв говорил за своето обръщане във вярата и споделил

своето свидетелство относно тези събития, той задал въпроса, “Струваше ли си? Заслужавах ли си всички усилия на приятелите и ръководителите на младежите, и на моя епископ, за да може да бъде кръстено едно момче?” Посочвайки към Катрин и неговите пет деца, той каза, “Поне заради моята съпруга и петте ни деца, отговорът е да”.

Когато се споделя Евангелието, никога не става въпрос “само за едно момче”. Когато се случи обръщането във вярата или някой се завърне при Господ, тогава цяло семейство е спасено. Когато децата на Дейв и Катрин пораснаха, те всички приеха Евангелието. Една дъщеря и двама сина служиха като мисионери, а друг току-що получи призованието си да служи в Алпийската немскоговореща мисия. Двамата най-големи се ожениха в храма, а най-малкият е в гимназията, верни във всяко отношение. Струваше ли си? О да, струваше си.

Сестра Айлийн Уейт присъствала на същата колова конференция, на която Дейв Орчард разказал своята история за обръщане във вярата. По време на конференцията всичко, за което мислела, било нейното семейство и особено нейната сестра Мишел, която дълго време била неактивна в Църквата. Мишел била разведена и се опитвала да отгледа четири деца. Айлийн била вдъхновена да й изпрати копие на книгата на старейшина М. Ръсел Балард *Our Search for Happiness (В търсене на щастие)*, заедно с нейното свидетелство, и го направила. Още следващата седмица друга приятелка казала на Айлийн, че и тя почувствала, че трябва да се свърже с Мишел. Тази приятелка също написала бележка на Мишел, в която споделила своето свидетелство и изразила своята обич. Не е ли интересно колко

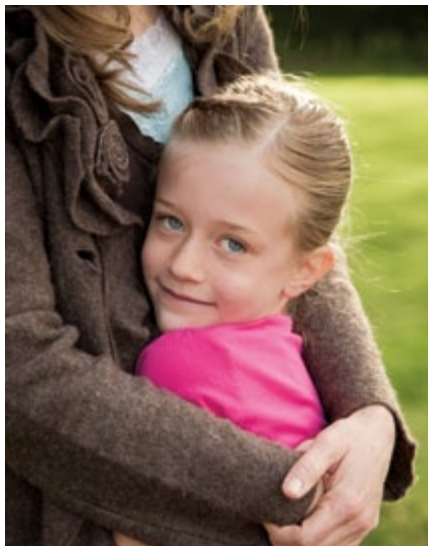
често Духът работи с няколко души, за да помогне на един човек в нужда?

Времето минавало. Мишел се обадила на Айлийн и ѝ благодарила за книгата. Тя казала, че започнала да осъзнава духовната празнина в своя живот. Айлийн ѝ казала, че знае, че търсеният от нея мир се намира в Евангелието. Тя ѝ казала, че я обича и че иска да е щастлива. Мишел започнала да прави промени в своя живот. Скоро тя се запознала с прекрасен мъж, който бил активен в Църквата. Те се оженили и една година по-късно били запечатани в храма Огдън Юта. Наскоро нейният 24-годишен син бил кръстен.

За останалите в семейството на Мишел и всички други, които все още не знаят, че тази Църква е истинна, аз ви приканвам с молитва да обмислите дали Църквата е истинна. Позволете на вашето семейство, приятели и мисионери да помогнат. Когато узнаете, че е истинна (и тя е), елате и се присъединете към нас, като направите същата стъпка в живота си.

Крайт на този разказ все още не е написан, но благословиите са били дадени на тази прекрасна жена и нейното семейство, след като онези, които я обичали, действали според подтика и по един естествен и непринуден начин споделили свидетелство-то си и я поканили да се върне.

Много съм мислил за тези два случая. Един млад мъж, който се опитвал да сложи своя живот в ред, помогнал на друг млад мъж, който търсил истината. Една жена споделила своето свидетелство и вяра със своята сестра, която била неактивна в Църквата от 20 години. Ако ние се молим и питаме Небесния Отец на кого можем да помогнем, и обещаем да действаме според подтиците, които Той ни дава, като ни казва как можем да помогнем, Той ще отговори

на нашите молитви и ние ще станем оръдия в Неговите ръце да вършим Неговото дело. Действието с любов спрямо подтиците, дадени от Духа, се превръща в катализатор¹¹.

Докато слушахте тези преживявания, описващи естествено и непринудено споделяне на Евангелието с тези, които обичате, много от вас са имали същите преживявания, каквито имала Айлийн Уейт. Вие сте се сетили за някой, с когото да се свържете и да го поканите да се върне или да споделите с него своите чувства за Евангелието на Исус Христос. Моята покана е да действате според този подтик, без да отлагате. Говорете с вашия приятел или роднина. Направете го по естествен и непринуден начин. Нека те осъзнаят вашата обич към тях и към Господ. Мисионерите могат да помогнат. Моят съвет е същия, който е давал президент Монсън толкова много пъти от същата тази трибуна: “Никога не отлагайте да действате според подтиците”¹². Като действате според подтиците и го правите с любов, ще станете свидетели как нашия Небесен Отец използва вашата готовност да действате, за да осъществи чудо във вашият живот и в живота на човека, за когото се интересувате¹³.

Мои скъпи братя и сестри, ние можем да изградим Неговата Църква и да станем свидетели на реален растеж, като работим за осъществяването на благословиите

на Евангелието в нашето семейство, и сред онези, които обичаме. Това е делото на нашия Небесен Отец и Неговия Син. Аз знам, че Те са живи и че отговарят на молитвите. Като действате според тези подтици, вярвайки в Неговата способност да върши чудеса, тези чудеса ще се случват и животът на хората ще бъде променен. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Събрание за обучение на ръководители по света, 11 февруари 2012 г., LDS.org
2. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 134.
3. Вж. Бойд К. Пакър, “Priesthood Power in the Home,” Събрание за обучение на ръководители по света, 11 февруари 2012 г., LDS.org
4. Вж. Учение и Завети 68:25–28.
5. 2 Нефи 25:23, 26.
6. 2 Нефи 25:23.
7. Вж. Лука 15:4–7.
8. Вж. Учение и Завети 18:10.
9. Моисей 1:39.
10. “Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve,” *Ensign*, окт. 1977 г., стр. 14.
11. Вж. Томас С. Монсън, “Anxiously Engaged,” *Лиахона*, ноем. 2004 г., стр. 56–59; “Избавлението,” *Лиахона*, юли 2001 г., стр. 57–60; “The Doorway of Love,” *Лиахона*, окт. 1996 г., стр. 2–7.
12. Вж. Ан М. Диб, “My Father Is a Prophet” (Brigham Young University–Idaho devotional, фев. 19, 2008 г.), byui.edu/devotionalsandspeeches; Томас С. Монсън, “Застанете на своето определено място,” *Лиахона* май 2003 г., стр. 54–57; “Замълчи! Утихни!,” *Лиахона*, ноем. 2002 г., стр. 53–56; “Силата на свещеничеството,” *Лиахона*, яну. 2000 г., стр. 58–61; “The Spirit Giveth Life,” *Ensign*, май 1985 г., стр. 68–70.
13. В допълнение към президент Томас С. Монсън, другите пророци са учили същия принцип. Например, президент Спенсър У. Кимбъл учи колко е важно да действате според даденото от Духа вдъхновение, когато казва: “Бог наистина е заинтересован от нас и ни обръща внимание. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек. Затова е важно да служим един на друг в Царството” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 82).

От старейшина Пол Б. Пайпър
От Седемдесетте

Да се пази свещено

Към свещените неща трябва да се отнасяме с повече грижа, да им отдаваме по-голяма почит и уважение.

Около 1 500 години преди Христа един пастир бил привлечен към горящ храст на склона на планината Хорив. Божествената среща дала началото на преобразяването на Моисей от пастир в пророк и на неговото дело от водене на стада в събирането на Израил. 1 300 години по-късно един млад привилегирован свещеник в царския двор бил запленил от свидетелството на осъден пророк. С тази среща започнала еволюцията на Алма, който от чиновник се превърнал в Божий служител. Почти 2 000 години по-късно едно 14-годишно момче влязло в гората, за да търси отговор на искрен въпрос. Срещата на Джозеф Смит в горичката го поставила на пътеката на пророчеството и възстановяването.

Животът на Моисей, Алма и Джозеф Смит се променил от тези срещи с божественото. Тези преживявания ги укрепили, за да останат верни на Господ и Неговото дело през живота си, въпреки съкрушителното противопоставяне и последвалите тежки изпитания.

Нашите божествени преживявания може да не са толкова директни или драматични, нито пък предизвикателствата ни да са толкова обезсърчаващи. Както при пророците

обаче нашата сила да издържим с вяра зависи от това да разпознаваме, да помним и да пазим свещено полученото свише.

Днес властта, ключовете и обредите са били възстановени на земята. Има също Свети писания и специални свидетели. Онези, които търсят Бог, могат да бъдат кръстени за опрощение на греховете и потвърдени “чрез полагане на ръце за кръщаване с огън и Светия Дух” (У. и З. 20:41). След като получим тези възстановени дарове, нашите срещи с божественото най-вече ще включват третия член на Божество-то, Светия Дух.

*Чрез тънък тих глас ми говори
Духът,
за да ме води, за да ме спасява.
("The Still Small Voice," Children's
Songbook, 106)*

*"Дух Свети води ни днес,
що е правда ни учи
Благ свидетел за Христос,
Ти душите озари.
("Дух Свети, води ни!" Химни,
No. 143)*

Като търсим светлина и истина, ние чувстваме тихият, мек глас да шепне на нашите духове. Чувствата

– впечатленията – са толкова естествени и неувидими, че можем да ги пренебрегнем или да ги отдадем на разума или интуицията. Тези индивидуални послания свидетелстват за личната обич на Бог към всяко едно от Неговите чеда и техните лични мисии в земния живот. Всекидневното размишление и записване на впечатленията, които получаваме от Духа имат двойната цел да ни помогнат (1) да разпознаем своите лични срещи с божественото и (2) да запазим разказа за тях за себе си и за нашето потомство. Като ги записваме, ние признаваме своята благодарност към Бог, тъй като “в нищо човек не наскърбява Бога и срещу никоой не е разпадена яростта Му, освен срещу онези, които не признават Неговата ръка във всичко” (У. и З. 59:21).

Относно това, което получаваме от Светият Дух, Господ ни казва, “Помнете, че онова, което идва свише, е свещено” (У. и З. 63:64). Неговото изявление е повече от напомняне, това е и определение, и обяснение. Светлината и знанието от небесата са свещени. Свещени са, тъй като небесата са техния източник.

Свещен означава достоен за благоговение и уважение. Като класифицира нещо като свещено, Господ ни сигнализира, че това има по-голяма стойност и приоритет от другите неща. Към свещените неща трябва да се отнасяме с повече грижа, да им отдаваме по-голяма почит и уважение. Свещеното заема най-високо място в йерархията на небесните ценности.

Това, което е свещено за Бог, става свещено за нас само чрез упражняване на правото на избор; всеки човек трябва да приеме и пази свещено това, което Бог определя като свещено. Той изпраща светлина и

знания от небесата. Той ни кани да ги приемем и пазим свещени.

Но “има противопоставяне във всички неща” (2 Нефи 2:11). Противоположното на свещеното е пошлото или светското – това, което е преходно или материално. Светското постоянно се конкурира със свещеното за нашето внимание и приоритети. Светските знания са необходими за нашия всекидневен материален живот. Нещо повече, Господ ни заповядва да търсим знания и мъдрост, да изучаваме и да намираме поука в най-добрите книги, и да се запознаем с наречия, езици и хора (вж. У. и З. 88:118; 90:15). По този начин изборите, свързани със свещеното и светското, са избори на относителен приоритет, а не на изключителност, “да си учен е добре, ако (ние) се вслушва(ме) в съветите Божии” (2 Нефи 9:29; курсив добавен).

Битката за приоритети между свещеното и светското в сърцето на

всеки човек може да бъде илюстрирана от преживяването на Моисей при горящия храст. Там Моисей получил своето свещено призвание от Йехова да избави чедата на Израил от робство. Обаче в началото светското му познание за властта в Египет и фараона го накарали да се съмнява. В крайна сметка, Моисей упражнил вяра в Господното слово, като подчинил светското си знание и се доверил на свещеното. Това довело му осигурило силата на преодолее светските изпитания и да изведе Израил от Египет.

След като избягал от армията на Ной, само за да попадне в робство в ръцете на Амулон, Алма би могъл да се усъмни в божественото свидетелство, което бил получил, докато слушал Авинадий. Обаче той се доверил на свещеното и получил сила да устои и накрая избегнал временните си изпитания.

Джозеф Смит се сблъскал с подобна дилема в първите дни

при превеждането на Книгата на Мормон. Той знаел за свещеното естество на плочите и работата по превода. При все това, той бил убеден от Мартин Харис да даде приоритет на светските грижи под формата на приятелство и финанси, противно на свещените инструкции. В резултат ръкописът с превода бил изгубен. Господ порицал Джозеф за предаването на “това, което (е) свещено – на нечестие”(У. и З. 10:9) и го лишил за известно време от плочите и дара да превежда. Когато приоритетите на Джозеф били правилно възстановени, свещените неща били върнати и работата продължила.

Книгата на Мормон дава други примери за борбата да дадем приоритет на свещени неща. Тя говори за вярващите, чиято вяра ги отвела до дървото на живота, за да вкусят от неговия свещен плод, любовта Божия. Тогава подигравките на хората във величественото и обширно здание ги накарали да прехвърлят вниманието си от свещеното към светското. (вж. 1 Нефи 8:11, 24–28.) По-късно нефитите избрали гордостта и отхвърлили духа на пророчеството и откровението, “подиграваха се с това, което беше свято”(Еламан 4:12). Дори някои свидетели на знаменията и чудесата, свързани с раждането на Господ, избрали да отхвърлят тези свещени проявления от Небесата за сметка на светските обяснения (вж. 3 Нефи 2:1–3).

Днес битката продължава. Светските гласове се увеличават по обем и интензивност. Те все повече настояват вярващите да изоставят вярванията, които светът счита за нерационални и неразумни. Понеже “сега виждаме нещата неясно, като в огледало”(1 Коринтяните 13:12 и “не разбирам(е) значението на всички неща” (1 Нефи 11:17), може

понякога да се чувстваме уязвими и да имаме нужда от повече духовни проявления. Господ казва на Оливър Каудъри:

“Ако желаеш допълнително доказателство, насочи мислите си към нощта, когато Ме призова в сърцето си, та да можеш да узнаеш истината за тези неща.

Не говорех ли мир на ума ти относно този въпрос? Какво по-велико доказателство можеш да имаш от това на Бога?” (У. и З. 6:22–23).

Господ напомня на Оливър и на нас да разчитаме на вече получените свещени лични свидетелства, когато нашата вяра е изправена пред предизвикателства. Подобно на Моисей, Алма и Джозеф преди нас, тези срещи с божественото служат за духовни устои, които да ни защитават и в моменти на изпитание да ни водят в правилна посока.

Свещеното не може да бъде отхвърляно избирателно. На онези, които избера да изоставят свещените неща, умът им ще бъде помрачен (вж. У. и З. 84:54) и, освен ако не се покаят, светлината ще им бъде отнета (вж. У. и З. 1:33). Без котвата на свещеното, те ще бъдат без морална посока в светското море. От друга страна, онези които пазят свещените неща, получават обещания: “Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден”(У. и З. 50:24).

Нека Господ ни благославя винаги и постоянно да признаваме, помним и пазим свещено полученото свише. Свидетелствам, че като правим това, ние ще имаме силата да издържим изпитанията и да преодолеем предизвикателствата на съвременното. В името на Исус Христос, амин. ■

Старейшина Нийл Л. Андерсън

От Кворума на дванадесетте апостоли

Какво мисли Христос за мен?

Като Го обичате, като Му се доверявате, като Му вярвате и Го следвате, вие ще чувствате Неговата любов и одобрение.

Един репортер от водещо бразилско списание проучил Църквата като част от подготовката за водеща новинарска статия¹. Той изучил нашето учение и посетил центъра за обучение на мисионери и хуманитарните центрове. Той говорил с приятели на Църквата и с други хора, които не били толкова приятелски настроени. В своето интервю с мен репортерът изглеждаше искрено учуден, като ме попита, “Как някой би могъл да не ви счита за християни?” Знам, че той имаше предвид Църквата, но съзнанието ми възприе въпроса лично и аз усетих как тихо си задавам въпроса, “Моят живот отразява ли любовта и отдадеността, които чувствам към Спасителя?”

Исус пита фарисеите, “Какво мислите за Христа?”² При последната оценка на нашето лично ученичество ние няма да бъдем съдени от приятели или врагове. По-скоро, както казва Павел, “ние всички ще застанем пред Божието съдилище”³. В този ден важните въпроси за всеки от нас ще бъдат: “Какво мисли Христос за мен?”

Въпреки Своята любов към цялото човечество Исус укорително се обръща към някои хора около Него като лицемери,⁴ безумци⁵ и беззаконници⁶. Той одобрително нарича други чада на царството⁷ и виделината на света⁸. С неодобрение се обръща към някои като ослепели⁹, безплодни,¹⁰ хвали други като чисти по сърце¹¹ и такива, които гладуват и жадуват за правдата¹². Тъгува, че има хора невярващи¹³ и от света,¹⁴ а други цени като избрани¹⁵ ученици,¹⁶ приятели¹⁷. И така всеки от нас пита, “Какво мисли Христос за мен?”

Президент Монсън е описал нашите дни като отдалечаващи се “от духовното ... (с) ветровете на промяната, (които) вилнеят край нас и моралните устои на обществото (които продължават) да се разпадат пред очите ни”¹⁸. Това е време с нарастващо неверие и неуважение към Христос и Неговите учения.

В тази бурна среда ние се радваме да бъдем ученици на Исус Христос. Ние виждаме Господната ръка навсякъде около нас. Нашето местоназначение е ясно показано пред нас. “А това е вечен живот,” се

моли Исус, “да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото Си изпратил”¹⁹. Да бъдем ученици в тези съдбовни последни дни ще има голямо значение за вечността.

Посланията, които чухме по време на тази конференция, са пътепоказатели от Господ в нашето пътуване на ученичеството. Докато слушахме през тези два дни, молейки се за духовно напътствие, и докато изучаваме и се молим за тези послания в предстоящите дни, Господ ни благославя със специално напътствие чрез дара на Светия Дух. Тези чувства ни обръщат още повече към Бог, покаяващи се, вярващи и доверяващи се. Спасителят отвърща на нашите постъпки на вяра. “Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него”²⁰.

Призивът на Исус “дойди и Ме следвай”²¹ не е само за онези, които са подготвени да се състезават в духовната Олимпиада. Всъщност, ученичеството въобще не е

състезание, а покана към всички. Нашето пътуване в ученичеството не е спринт по пистата, нито пък е сравнимо с дълъг маратон. Това е траещо цял живот пътуване към един по-сестиаелен свят.

Тази покана е призив за всекидневни задължения. Исус казва: “Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди”²². “Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва”²³. Ние може да не сме във форма всеки ден, но ако се опитваме, следното предложение на Исус е изпълнено с насърчение и надежда: “Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя”²⁴.

Където и да се намирате по пътя на ученичеството, вие сте на правилния път, пътя към вечен живот. Заедно ние можем да си помагаме и да се подкрепяме един друг във великите и важни бъдещи дни. Каквито и да са трудностите, които ни се изпречват, слабостите, които ни ограничават, или невъзможните ситуации, които

ни заобикалят, нека имаме вяра в Сина Божий, Който заявява, “Всичко е възможно за този, който вярва”²⁵.

Нека да споделя два примера за ученичество в действие. Първият е от живота на президент Томас С. Монсън и дава израз на силата на обикновената доброта и учението на Исус, “А по-големият между вас нека ви бъде служител”²⁶.

Преди почти 20 години президент Монсън говори на обща конференция за една 12-годишна млада жена, която страдала от рак. Той разказа за нейната смелост и за добротата на нейните приятели, които я носили до планината Тимпаногос в централна Юта.

Преди няколко години аз се запознах с Джейми Палмър Бринтън, и чух историята от различна перспектива – перспективата на това, което президент Монсън направил за нея.

Джейми се запознала с президент Монсън през март 1993 г., ден след като ѝ казали, че образуването на коляното ѝ било скоротечен рак на костите. С баща ѝ, който се включил, президент Монсън отслужил свещеническа благословия, обещавайки, “Исус ще бъде от дясната ти страна, и от лявата ти страна, за да те насърчава”.

“Като си тръгнах от неговия офис в този ден”, казва Джейми, “аз отвързах един балон, който беше завързан за моята инвалидна количка, и му го дадох. “Ти си най-добрият!”, пишело на балона в ярки букви”.

По време на лечението с химиотерапия и операцията за спасяване на крайниците президент Монсън не я забравил. Джейми казва, “Президент Монсън беше пример за това какъв трябва да бъде истинският ученик на Христос. (Той) ме издигна от тъгата към велика и постоянна надежда”. Три години след първата

им среща Джейми отново стояла в кабинета на президент Монсън. Когато срещата свършила, той направил нещо, което Джейми никога няма да забрави. Типично за грижовността на президент Монсън, той я изненадал със съвсем същият балон, който тя му била дала преди три години. "Ти си най-добрата!", заявявал балона. Той го запазил, знаейки че тя ще се върне в неговия кабинет, когато се излекува от рака. Четиринадесет години след първата

им среща, президент Монсън бракосъчетал Джейми Палмър и Джейсън Бринтън в храма Солт Лейк²⁷.

Ние можем да научим толкова много от ученичеството на президент Монсън. Той често подсеща висшите ръководители да помнят следния простичък въпрос: "Какво би направил Исус?"

Исус казал на началника на синагогата, "Не бой се, само вярвай"²⁸. Ученичеството е да Му вярваме по време на мир, както и да Му

вярваме по време на трудности, когато нашата болка и страх са успокоени от убеждението, че Той ни обича и спазва Своите обещания.

Наскоро се запознах с едно семейство, което е прекрасен пример за това как да вярваме в Него. Олган и Солин Сейнтелус от Порт-о-Пренс, Хаити ми разказаха своята история.

На 12 януари 2010 г., Олган бил на работа, а Солин била на църква, когато унищожителното земетресение разтърсило Хаити. Трите им деца, Ганси, на 5 г., Анджи, на 3 г. и Гансли на 1 г., били вкъщи в апартамента им с техен приятел.

Навсякъде имало огромни поражения. Както си спомняте, десетки хиляди души загубиха живота си през този януари в Хаити. Олган и Солин изтичали по най-бързия начин до техния апартамент, за да намерят децата. Триетажният блок, където живеели семейство Сейнтелус, се бил срутил.

Децата не успели да избягат. За една напълно разрушена сграда не се очаквало да има спасителна акция.

Олган и Солин били служили като пълновременни мисионери и били женени в храма. Те вярвали в Спасителят и в Неговите обещания за тях. При все това сърцата им били съкрушени. Те плакали неудържимо.

Олган ми каза, че в най-черния си час започнал да се моли. "Небесни Отче, ако е волята Ти, да може поне едно от децата ми да е живо. Моля Те, моля Те да ни помогнеш". Отново и отново той обикалял около сградата, молейки се за вдъхновение. Съседите се опитвали да го утешат и да му помогнат да приеме загубата на своите деца. Олган продължавал да обикаля около развалините на срутената сграда, с надежда и с молитва. Тогава се случило истинско чудо. Олган чул

почти неуловим бебешки плач. Това бил плачът на неговото бебе.

В продължение на часове съседите като обезумели разкопавали отломките, рискувайки собствения си живот. В нощната тъмнина, през пронизващите звуци на чуковете и длетата, спасителите чули друг звук. Те спрели чуването и се заслушали. Не могли да повярват какво чуват. Било малко дете, което пее. Петгодишният Ганси по-късно казал, че знаел, че баща му ще го чуе, ако пее. Под тежестта на смазващият бетон, който по-късно причинил ампутация на ръката му, Ганси пее неговата любима песен, “Чедо на Бога съм”²⁹.

С напредването на часовете, сред тъмнината, смъртта и отчаянието за толкова много други скъпоценни синове и дъщери Божии в Хаити, семейство Сейнтелус получили чудо. Ганси, Анджи и Гансли били открити живи под изравнената със земята сграда³⁰.

Чудесата не винаги са толкова незабавни. И понякога ние сме угрижени защо чудото, за което се молим тъй искрено, не се случва тук и сега. Но като се доверяваме на Спасителя, обещаните чудеса ще се случат. Било в този живот или в следващия, всичко ще бъде оправено. Спасителят заявява: “Да

се не смущава сърцето ви, нито да се бои”³¹. “В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света”³².

Свидетелствам, че като Го обичате, като Му се доверявате, като Му вярвате и Го следвате, вие ще чувствате Неговата любов и одобрение. Когато питате, “Какво мисли Христос за мен?”, вие ще знаете, че сте Негови ученици, че сте Негови приятели. Чрез Неговата благодат Той ще направи за вас това, което вие не можете да направите за себе си.

С нетърпение очакваме заключителните бележки на нашия обичан пророк. Президент Томас С. Монсън беше ръкоположен за апостол на Господ Исус Христос, когато бях на 12 г. В продължение на повече от 48 г. ние бяхме благославяни да го слушаме да свидетелства за Исус Христос. Свидетелствам, че сега той е старшият апостол на Спасителя на земята.

С огромна обич и възхищение към многобройните ученици на Исус Христос, които не са членове на тази Църква, ние смирено заявяваме, че ангелите са се върнали на земята в наши дни. Църквата на Исус Христос, както Той я е установил в древността, е възстановена, със силата, обредите и благословиите от Небесата. Книгата на Мормон е още

едно свидетелство за Исус Христос.

Свидетелствам, че Исус Христос е Спасителят на света. Той страда и умря за нашите грехове и възкръсна на третият ден. Той е възкресен. В един бъдещ ден всяко коляно ще се преклони и всеки език ще признае, че Той е Христос³³. В този ден нашето притеснение няма да бъде, “Другите считат ли ме християнин?” По това време очите ще гледат в Него и душите ни ще бъдат приковани към въпроса, “Какво мисли Христос за мен?” Той е жив. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. André Petry, “Entre a Fé e a Urna”, *Veja*, 2 ноем. 2011 г., стр. 96.
2. Матей 22:42.
3. Римляните 14:10.
4. Вж. Матей 6:2.
5. Вж. Матей 23:17.
6. Вж. Матей 7:23.
7. Вж. Матей 13:38.
8. Вж. Матей 5:14.
9. Вж. Матей 15:14.
10. Вж. Матей 13:22.
11. Вж. Матей 5:8.
12. Вж. Матей 5:6.
13. Вж. Матей 17:17.
14. Вж. Иоана 8:23.
15. Вж. Иоана 6:70.
16. Вж. Иоана 13:35.
17. Вж. Иоана 15:13.
18. Томас С. Монсън, “Застанете на свети места”, *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 83, 86.
19. Иоана 17:3.
20. Иоана 14:23.
21. Лука 18; 22.
22. Иоана 14:15.
23. Лука 9:23.
24. Матей 11:28.
25. Марка 9:23.
26. Матей 23:11.
27. Jami Brinton, писмо до автора, 27 ян. 2012 г.
28. Марка 5:36.
29. “Чедо на Бога съм” *Химни*, стр. 186.
30. От разговор с Олган и Солин Сентелус на 10 фев. 2012 г., вж. също Дженифър Самюелс, “Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti,” *Church News*, 30 ян. 2010 г., стр. 6.
31. Иоана 14:27.
32. Иоана 16:33.
33. Вж. Римляните 14:11.

От президент Томас С. Монсън

Като закриваме тази конференция

Нека размишлявате над истините, които чухте, и нека те ви помогнат да станете още по-добри, отколкото преди два дни, когато започна конференцията.

Сърцето ми е преизпълнено, като стигаме на финала на тази великолепна конференция. Бяхме изобилно благословени, като слушахме съвета и свидетелствата на хората, които ни говориха. Мисля, че ще съгласите с мен, че почувствахме Духа Господен, докато сърцата ни бяха докоснати и свидетелствата ни укрепени.

Отново се наслаждавахме на прекрасна музика, която подчертаваше и обогатяваше всяка сесия на конференцията. Изразявам своята благодарност на всички, които споделиха своите таланти в това отношение.

Моите прочувствени благодарности на всички, които ни говориха, както и всички онези, които отправяха молитви на всяка от сесиите.

Има безброй хора, които работят или “зад кулисите”, или на по-малко забележими места по време на всяка конференция. Няма да ни е възможно да провеждаме тези сесии без тяхна помощ. Моите благодарности също така и на всички тях.

Знам, че се присъединявате към израза на дълбока благодарност към

онези братя и сестри, които бяха освободени по време на тази конференция. Те ще ни липсват. Приносът им към Господното дело бе огромен и ще се усеща поколения напред.

Ние също така подкрепихме с вдигане на ръце братя и сестри, които бяха призовани в нови

служения по време на тази конференция. Приветстваме ги и искаме да знаят, че очакваме да служим с тях в каузата на Учителя. Те бяха призовани чрез вдъхновение свише.

Имахме безпрецедентно покритие на тази конференция, която през континенти и океани достигна до хората навсякъде по света. Макар да се намираме далеч от много от вас, ние чувстваме вашия дух и отдаденост и, където и да сте, ви изпращаме своята обич и благодарност.

Колко благословени сме, мои братя и сестри, да имаме възстановеното Евангелие на Исус Христос в живота си и в сърцата си. То дава отговори на най-големите житейски въпроси. То придава смисъл, цел и надежда на нашия живот.

Живеем в усилни времена. Уверявам ви, че нашият Небесен Отец не забравя за предизвикателствата, с които се сблъскваме. Той обича всеки един от нас и желае да ни благослови и да ни помогне. Нека се

Университет “Бригъм Йънг”–Айдахо

обърнем към Него в молитва, както ни увещава и съветва Той, когато казва, “Моли се винаги и Аз ще излея Духа Си върху теб, и велика ще бъде благословията ти, да, даже повече от това ти да би получил съкровищата на земята”¹.

Мои братя и сестри, нека домовете ви бъдат пълни с обич, вежливост и с Духа Господен. Обичайте семействата си. Ако между вас има несъгласия или спор, настоятелно ви моля да ги уредите. Спасителят казва:

“И няма да има повече никакви спорове между вас ...

Защото истина, истина ви казвам, този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който е бащата на раздора и който подтиква сърцата на човеците да спорят гневно едни с други.

Ето, това не е Моето учение ...; а Моето учение е *това*, че такива неща трябва да бъдат премахнати.”²

Като ваш смирен служител повтарям думите на цар Вениамин от обръщението му към народа, когато той казва:

“аз не ви заповядах да влезете тука, за да ... мислите, че аз сам по себе си, съм нещо повече от един смъртен човек.

Но аз съм като вас самите, изложен на всякакъв вид телесни и духовни немощи; все пак аз бях избран ... (от) ръката Господна ... и

бях пазен и съхраняван от Неговата несравнима сила, за да ви служа с цялата си мощ, ум и сила, с които Господ ме е надарил”³.

Мои обични братя и сестри, желая с цялото си сърце да върша Божията воля и да служа на Него и на вас.

Сега, като напускаме тази конференция, призовавам небесните благословии върху всеки от вас. Нека вие, които сте далеч от домовете си, да се завърнете в тях безопасно. Нека размишлявате над истините, които чухте, и нека те ви помогнат да станете още по-добри, отколкото преди два дни, когато започна конференцията.

Докато се срещнем отново след шест месеца, моля Господните благослови да бъдат върху всички вас и всъщност върху всички нас, и правя това в Неговото свято име – тъкмо на Исус Христос, нашият Господ и Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 19:38.
2. 3 Нефи 11:28–30; курсив добавен.
3. Мосия 2:10–11.

От Ан М. Диб

Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Станете и заблестете

Един от най-добрите и успешни начини да станете и за заблестите е уверено да се подчинявате на Божиите заповеди.

Привилегия е за мен да споделя тази вечер с вас. Всеки януари аз нетърпеливо очаквам обявяването на новата тема на Обществото за взаимно усъвършенстване. Обаче винаги отделям един миг да преценя дали съм усвоила уроците от *миналогодишната* тема.

Нека за миг преговорим неотдавнашните теми: “Нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви”¹, “Останете постоянни и непоклатими, винаги изобилстващи на добри дела”², “Бъди на вярващите пример”³, “Бъди силен и смел”⁴ и тринадесета точка от Символа на вярата: “Вярваме в това да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на всички хора”⁵.

Изучаването и съсредоточаването над тези стихове за цяла една година позволява те да станат част от нашите сърца, нашите души и нашите свидетелства. Надяваме се да продължите да следвате напътствията в тях, като се съсредоточим върху темата на Обществото за взаимно усъвършенстване за 2012 г., намираща се в Учение и Завети.

Встъплението на раздел 115

обяснява, че годината била 1838, а мястото Фар Уест, Мисури. На Джозеф Смит е сторена знайна “волята Божия относно изграждането на това място и за Господния Дом”. Пророкът бил настроен оптимистично и насърчен. В стих 5, където откриваме темата за тази година, Господ му казва, “Наистина казвам на всички вас: Станете и заблестете, тъй че светлината ви да може да бъде знаме за народите”.

За какво мислите, когато чуете думата *станете*? Лично аз мисля за вас – благородните млади хора на Църквата. Представям си как усърдно ставате от леглата си за семинара рано сутрин. Виждам ви как с вяра се изправяте, след като сте казали всекидневните си молитви. Мисля си как ставате смело, за да споделите свидетелството си и да защитите своите стандарти. Вдъхновена съм от вашата отдаденост към Евангелието и добрия ви пример. Мнозина от вас вече са приели тази покана да станат и да заблестят, и вашата светлина насърчава други хора да сторят същото.

Един от най-добрите и успешни начини да станете и да заблестите

е уверено да се подчинявате на Божиите заповеди. Ние научаваме за тези заповеди в Писанията, от съвременните пророци и от страниците на брошурата *За укрепването на младежите*. Всяка от вас следва да има свой собствен екземпляр. В моя личен екземпляр съм оградил думите *за и ти*, както ме научи една уважавана приятелка. Тази простичка постъпка ми напомня, че тези стандарти не са просто общи напътствия – те са специално *за мен*. Надявам се да намерите време да оградите тези думи във вашата брошура, да я прочетете от кора до кора и да усетите как Духът ви свидетелства, че по същия начин стандартите са *за вас*.

Сред вас може да има хора, които се изкушават да пренебрегнат или да се откажат от стандартите в *За укрепването на младежите*. Те може да погледнат в брошурата и да кажа, “Виж, майко, книжката не говори за *(и тук попълнете текущия проблем)*.” Или могат да се оправдаят, “Това, което правя, не е толкова лошо. Със сигурност не съм толкова лоша като *(тук напишете името на приятелка или позната)*”.

Президент Харолд Б. Лий учи, “Най-важната от всички Божии заповеди е онази, спазването на която ви се струва най-трудно днес”⁶. Цар Вениамин обяснява, “аз не мога да ви кажа всички неща, с които можете да извършите грях; защото има различни пътища и способности, дори толкова много, че не мога да ги изброя”⁷. Ако се затруднявате да спазвате тези стандарти и заповеди, насърчавам ви да търсите подкрепа в Евангелието. Четете своите Писания. Отделяйте време за официалната уеб страница на Църквата, LDS.org, за да потърсите отговори на своите въпроси. Говорете с родителите си, с вашите църковни ръководители и с хора,

които блестят ярко, тъй като живеят според Евангелието. Молете се. Изливайте сърцето си пред своя Небесен Отец, Който ви обича. Използвайте всеки ден дара на покаянието. Служете на другите. И най-важното, вслушвайте се в подтиците на Светия Дух и им се подчинявайте.

Президент Томас С. Монсън насърчава всички ни със следните думи: “Мои млади приятели, бъдете силни. ... Вие знаете кое е правилно и кое погрешно и няма прикритие, колкото и запленяващо да е то, което да промени това. ... Ако така наречените ваши приятели ви карат да направите нещо, което знаете, че е неправилно, *вие* трябва да бъдете онези, които защитават правдата, дори ако бъдете сами”⁸.

Небесният Отец не желае ние да гледаме от света и да *следваме* неговите вечно променящи се

тенденции. Той желае да гледаме Него и да следваме Неговото неизменно напътствие. Той желае да живеем според Евангелието и *да водим* другите, като издигаме високо знамето.

Писанията дават много велики примери, които илюстрират тази идея. В книгата Съдии на Стария завет ние научаваме за Самсон. Самсон бил роден с голям потенциал. На майка му било обещано, “той ще почне да избавя Израила от ръката на филистимците”⁹. Но докато растял, Самсон гледал все повече към светските изкушения, отколкото към Божиите напътствия. Той правел избори, защото му били удобни¹⁰, а не защото били правилни. Многократно Писанията използват фразата “И той слезе”¹¹, докато разказват за Самсоновите пътувания, постъпки и избори. Вместо да стане и заблести,

за да реализира огромния си потенциал, Самсон бил надвит от света, загубил дадената му от Бог сила и умрял от трагична ранна смърт.

От друга страна, Писанията ни дават примера на Даниил. Даниил също бил роден с голям потенциал. В книгата на Даниил, глава 6, четем, “Даниил се отличаваше от другите князе и сатрапите, защото имаше в него превъзходен дух”¹². Когато светските изпитания дошли при Даниил, той не гледал към света – той станал и погледнал към небесата. Вместо да последва светската заповед на царя, че никой освен него не бива да се моли в продължение на 30 дни, Даниил “влезе у дома си, и, като държеше прозорците на стаята си отворени към Ерусалим, падаше на колената си три пъти на ден, молещ се и благодарещ пред своя Бог, както правеше по-напред”¹³.

Даниил не се побоял да стане и да заблести, следвайки Божиите заповеди. Въпреки че изкарал пълна с неудобства нощ в рова на лъвовете заради отстояване на правилното, той бил защитен и благословен за своето покорство. Когато цар Дарий на другия ден извадил Даниил от рова на лъвовете, издал указ всеки да се бои от Данииловия Бог и да следва примера на вярност на Даниил. Наистина Даниил ни показва какво значи да бъдеш знаме за народите и никога да не снижаваш стандарта си под влиянието на светските изкушения.

Аз бях благословена да чуя много съвременни примери за юноши като вас, които не се боят да станат и да заблестят, и да позволят светлината им да бъде знаме сред връстниците им. Джоана била един от само тримата члена на Църквата в нейната гимназия и единствена молада жена в своя район. Тя се зарекла пред себе си и пред Господ никога да не използва лош език. Когато за един училищен проект се оказала в екип с един млад мъж, който нямал същия ангажимент, тя не снижила стандартите си. Помолила го да уважава и зачита нейните ценности. С времето, с внимателни и някои не толкова внимателни подсещания нейният колега развил нови навици и използвал по-чист език. Много хора забелязали разликата, включително баща му, който благодарил на Джоана за доброто влияние в живота на сина му¹⁴.

При една неотдавнашна задача във Филипините срещнах Карен, която сподели едно преживяване, което имала като Лавров венец, докато учела за бакалавърска степен по хотелиерство и ресторантьорство. Един преподавател искал всеки студент да се научи да прави

и опитва различни питиета, които да бъдат сервирани в ресторантите им. Някои от напитките съдържали алкохол и Карен знаела, че да ги опитва е против Господните заповеди. Пред лицето на сериозни последици Карен намерила кураж да стане и да заблести, и не опитвала напитките.

Карен разказва: “Моят преподавател дойде и ме попита защо не пия. Той каза, “Госпожице Карен, как ще знаете вкуса и ще минете тази важна тема, ако поне не опитате напитките?” Казах му, че съм член на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни и като членове ние не прием неща, които са вредни за нас. Това, което той очакваше от мен, дори ако значеше да бъда скъсана на изпита, не би ме накарало да се откажа от личните си стандарти”.

Седмиците минавали и за този ден не било споменавано нищо повече. В края на семестъра Карен знаела, че окончателната ѝ оценка би трябвало да отрази отказа ѝ да вкуси напитките. Колебаела се да погледне оценките си, но когато го направила, открила, че е получила най-високата оценка в класа.

Тя казва: “Научих от опит, че Бог ... със сигурност ни благославя, когато Го следваме. Знам също, че дори да бях скъсана на онзи изпит, нямаше да съжалявам за стореното. Знам, че никога не бих паднала в очите на Господ, когато избирам да върша онова, за което знам, че е правилното нещо”¹⁵.

Скъпи млади жени, всяка от вас е била родена с голям потенциал. Вие сте обични дъщери на Небесния Отец. Той ви познава и обича. Той ви приканва, “станете и заблестете”, и ви обещава, че като постъпвате така, Той ще ви подкрепя и благославя. Моля се всяка от вас да намери куража да приеме Неговата покана и да получи Неговите обещания, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 121:45.
2. Мосия 5:15.
3. 1 Тимотея 4:12.
4. Исус Навиев 1:9.
5. Символът на вярата 1:13.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 30.
7. Мосия 4:29.
8. Томас С. Монсън, “Примери за праведност”, *Луахона*, май 2008 г., стр. 65.
9. Съдии 13:5.
10. Съдии 14:3.
11. Съдии 14:7.
12. Даниил 6:3.
13. Даниил 6:10.
14. За част от този разказ вж. Joanna Ehrisman, “The Thing about Being Mormon”, в Katilin Medlin and others, eds., *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), стр. 93–96.
15. Лична кореспонденция на автора, 2012 г.

От Мери Н. Кук

Първа съветничка в Общото президентство на Младите жени

Търсете познание: Вие имате една работа за вършене

*Благословете децата си и бъдещия си дом,
като сега учите колкото е възможно повече.*

Скъпи мои млади жени, толкова ви обичаме, всяка една от вас. Гледаме ви как смело се изправяте и блестите със светлина в един свят, където големите възможности са съпроводени с големи предизвикателства. Това може да ви кара да се питате, “Какво крие за мен бъдещето?” Уверявам ви, че ако сте добродетелни дъщери на Бог, чака ви светло бъдеще! Живеете във време, когато евангелските истини са възстановени и могат да бъдат намерени във вашите Свети писания. Получили сте дара на Светия Дух при кръщението си, и Светият Дух ще ви учи на истината и ще ви подготви за вашите житейски изпитания.

Бог ви е дал свободата на морален избор и възможността да учите, докато сте на земята, и Той има за вас една работа за вършене. За да изпълните тази работа, вие имате личната отговорност да търсите познание. Ключът към вашето бъдеще, вашият “светъл лъч на надежда”¹ може да бъде открит в

новата брошура *За укрепването на младежите* в стандарта за образование, и в ценността знание на Младите жени.

“Образованието ... отваря вратите на възможностите”². Като следвайте Господната заповед, “търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра”³, вие придобивате знание не само от обучението си, но и допълнителна светлина, като учите чрез вяра.

Търсете познание, като учите усърдно. Едва ли ще бъдете в състояние да отделите и посветите толкова време на учене, както можете сега. Президент Гордън Б. Хинкли мъдро съветва младежите на Църквата: “Моделът на учение, който установите по време на официалното си образование, в голяма степен ще повлияе на жаждата ви за знание през целия ви живот”⁴. “Вие трябва да придобиете всичкото образование, което можете. ... Жертвайте всичко, което е нужно, за да се подготвите да работите в света.

... обучете умовете и ръцете си, за да оказвате положително влияние за добро на другите през живота си”⁵.

Говорейки специално на жените, президент Томас С. Монсън казва: “Често бъдещето е неизвестно, затова наш дълг е да се подготвим за неизвестното. ... Приканвам ви да продължите образованието си и да научите необходимото, тъй че ако възникне такава ситуация, да сте подготвени да се грижите за себе си и за семействата си”⁶.

Млади жени, следвайте съвета на тези мъдри и вдъхновени пророци. Бъдете добри ученици. Станете и заблестете в училище с упорит труд, честност и почтеност. Ако се борите с трудности или сте обезсърчени от представянето ви в училище, търсете помощ от родители, учители и готови да помогнат членове на Църквата. Никога не се отказвайте!

Направете списък с нещата, които искате да научите, после “споделете образователните си цели с вашето семейство, приятели и ръководители, тъй че те да могат да ви подкрепят и насърчават”⁷. Този е моделът на Личния напредък.

С помощта на технологиите сте свидетели на една експлозия от знание. Вие сте постоянно бомбардирани от звук, видео и онлайн мрежи. Подбирайте внимателно и не позволявайте този прилив на информация да ви разсейва или да забавя напредъка ви. Станете, млади жени! *Вие* определяте целите си. *Вие* решавате какво да влезе в ума и сърцето ви.

Част от най-важното ви познание ще дойде извън класната стая. Заобиколете се с примерни жени, които могат да ви научат на умения в домакинството, изкуство, музика, семейна история, спорт, писане или маниер на говорене. Опознайте ги и

ги помолете да бъдат ваши наставнички. Когато научите нещо ново, преподайте го в Обществото за взаимно усъвършенстване или станете наставнички на други млади жени като част от изискванията за вашата Почетна пчела.

Освен моята чудесна майка аз имах много наставници през живота си. За пръв път се запознах с процеса на наставничеството, когато бях само на девет години. Моята учителка в Неделното училище за деца ме научи как да избродирам “Аз ще донеса светлината на Евангелието в моя дом”, едно изображение, което висеше в стаята ми през моите юношески години. Моята учителка ме напътстваше, поправяше и винаги ме насърчаваше през цялото време. Последваха я други наставници. Две отлични шивачки от моя район ме научиха да шия. С тяхното напътствие, търпение и насърчение уших една рокля на състезание по шев, когато бях на 14 г., и всъщност спечелих награда! Процесът засилваше жаждата ми за знание и усъвършенстване и в други области.

Придобиването на знание сега ще ви се изплати с големи дивиденди, когато станете майка. “Образователното ниво на една майка има дълбоко въздействие върху образователните избори на нейните (деца)”⁸. Образованието на една майка може да бъде “ключът, който да спреще цикъла на бедността”⁹. При образованите жени “има тенденция да раждат по-здрави бебета, да имат по-здрави деца, да са по-уверени, издръжливи и с по-добро мислене и преценка”¹⁰.

В “Семейството: прокламация към света” научаваме, че “Майките са отговорни предимно за отглеждането на децата си”¹¹. Осигуряването на образование за вашите деца е част

от това отглеждане и ваша свещена отговорност. Подобно на младите воители, които били учени от майките си¹², вие ще бъдете най-важният учител, който децата ви някога ще имат, тъй че избирайте внимателно своето познание. Благословете децата си и бъдещия си дом, като сега учите колкото е възможно повече.

Търсете познание чрез вяра. Ние учим чрез вяра, когато усърдно придобиваме духовно познание чрез молитва, изучаване на Писанията и подчинение, и докато търсим напътствието на Светия Дух, който свидетелства за всяка истина. Ако свършите своята част в придобиването на знание, Светият Дух ще озари ума ви. Като се стремите да се опазите достойни, Светият Дух ще ви дава напътствие и ще добавя светлина към вашето познание.

Когато бях млада жена, заех едни ски, които бяха твърде дълги, и обувки, които бяха твърде големи, и една приятелка ме научи да карам ски! Отидохме в един прекрасен пролетен ден, пълен с ярко слънце, отличен сняг и безоблачно синьо небе. Безпокойството от стръмните склонове отстъпи на насладата, докато се учех. И макар че доста пъти падах с тези дълги ски, се изправях и продължавах да се опитвам. Заобичах този спорт!

Скоро обаче научих, че не всички дни за ски и метеорологични

условия са така идеални. В дни с облачно небе ние се спускахме в условията на така наречената плоска светлинна дифузия. Тя се появява, когато светлината от слънцето се разпръсква от облаците. Гледайки напред към белия сняг, откривате, че възприятието за дълбочина изчезва и е трудно човек да прецени доколко един склон е стръмен или да види могилките и неравностите по хълма.

Млади жени, вие може да гледате към своето бъдеще така, както аз гледах към онзи стръмен ски склон. Понякога може да ви се струва, че живеете при светлинна дифузия, без възможност да различите лъжите пред вас. Познанието чрез вяра ще ви даде увереност и ще ви помогне да следвате пътя си във времена на несигурност.

В 25 глава на Матей притчата за 10-те девиси ни учи, че духовната подготовка е жизнено важна и трябва да бъде постигана индивидуално. Ще си спомните, че всичките десет девиси били поканени да придружат младоженеца на сватбеното празненство, но само петте разумни девиси били подготвени с масло в светилниците си.

“А неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват.

А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас, и за вас,

по-добре идете при продавачите и си купете.

А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори”¹³.

Може да си мислите, че било егостично петте разумни девиси да не споделят своето масло, но това било невъзможно. Духовната подготовка се придобива лично, капка по капка, и не може да бъде споделяна.

Сега е времето вие усърдно да увеличавате духовното си познание – капка по капка – чрез молитва, изучаване на Писанията и подчинение. Сега е времето да придобивате образованието си – капка по капка. Всяка добродетелна мисъл и постъпка също прибавя масло в светилниците ви, като ви прави достойни за напътствието на Светия Дух, нашият небесен учител.

Светият Дух ще ви води във вашето пътуване тук в смъртността, дори когато ви се струва, че сте в светлинна дифузия, несигурни какво ви очаква напред. Не бива да се боите. Докато стоите на пътеката,

водеща към вечен живот, Светият Дух ще ви води в решенията ви и във вашето познание.

Свидетелствам от личен опит, че ако търсите познание не само чрез учение, но и чрез вяра, *наистина ще* бъдете водени и напътствани в онова, което “Господ ... ще се нуждае да свършите вие и в каквото ще трябва да знаете”¹⁴.

Получих патриархалната си благословия като млада жена и бях посъветвана да се готвя с добро образование и отрано в живота да науча онези добродетели, свързани с домакинството и отглеждането на семейство. Така исках да бъда благословена със семейство; тази благословия обаче ме отбягваше, докато не навърших 37 години, когато най-после се омъжих. Съпругът ми бе овдовял и в деня, когато бяхме запечатани в храма, аз наведнъж бях благословена със съпруг и семейство от четири деца.

Дълго време преди това имаше много дни, в които се чувствах сякаш карам ски на бяла светлинна дифузия, задавайки си въпроса, “Какво крие за мен бъдещето?” Опитвах се да следвам увещанията в своята патриархална благословия. Учих усърдно, за да стана учителка и продължих образованието си, за да стана директор на начално училище. Молех се на моя Небесен Отец и търсех напътствие от Светия Дух. Ревностно се придържах към обещанието на пророците, което ме уверяваше, че ако остана предана и вярна, спазвам заветите си, служа на Бог, обичам моя Отец в Небесата и Господ Исус Христос, няма да бъда лишена от никоя от благословиите, които нашият Небесен Отец има за Своите чеда¹⁵.

Знам, че моето образование ме е подготвило за живота, който нямаше нищо общо с онова, което си бях

представяла като млада жена. Мислех си, че добивам образование, за да преподавам в училище и на бъдещите си деца, но не знаех, че Господ ме е подготвял също и да преподавам английски в Монголия по време на мисията си с моя съпруг и да уча младите жени от Църквата по цял свят, и да преподавам на внуците си ценността на познанието – все чудесни благословии, които никога не бих могла да си представя.

Свидетелствам, че нашият Отец в Небесата ви познава и обича. Той ви е гласувал голямо доверие и има една работа, която само *вие* можете да свършите. Искам да ви уверя, че вие *наистина ще* бъдете подготвени за това велико дело, ако търсите познание чрез учение, също и чрез вяра. За това свидетелствам, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Гордън Б. Хинкли, “Да протегнем ръка и за вдигнем някого”, *Лиакхона*, ян. 2002 г., стр. 67.
2. *За укрепването на младежите* (брошура, 2011 г.), стр. 9.
3. Учение и Завети 88:118.
4. Гордън Б. Хинкли, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002 г.), стр. 28.
5. Гордън Б. Хинкли, “Seek Learning”, *New Era*, септ. 2007 г., стр. 2, 4.
6. Томас С. Монсън, “Ако сте подготвени, няма да се боите”, *Лиакхона*, ноем. 2004, 113.
7. *За укрепването на младежите*, стр. 9.
8. Cheryl Hanewicz и Susan R. Madsen, “The Influence of a Mother on a Daughter’s College Decision”, *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, no. 3 (ян. 2011 г.): 1.
9. Marjorie Cortez, “Mom’s Education Key to Halt Poverty Cycle”, *Deseret News*, A1.
10. Olene Walker, “More Utah Women Need to Finish”, *Salt Lake*, O4.
11. “Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г, стр. 129.
12. Алма 56:47.
13. Матей 25:8–10.
14. Хенри Б. Айринг, “Education for Real Life”, *Ensign*, Окт. 2002, 18.
15. М. Ръсел Балара, “Preparing for the Future”, *Ensign*, Sept. 2011, 27.

От Илейн Ш. Долгън
Обща президентка на Младите жени

Сега е времето да станете и да заблестите!

Като дъщери Божии, вие сте родени да водите.

От моя прозорец в офиса на Младите жени се разкрива прекрасна гледка към храма Солт Лейк. Всеки ден виждам ангела Мороний, застанал на върха на храма като ярък символ не само на неговата вяра, но и на нашата. Обичам Мороний, защото той остава неопетнен и верен в едно много дегенериращо общество. Той е мой герой. Той бил сам. Някак чувствам, че днес той стои над храмовете и ни кани да бъдем смели, да помним кои сме и да бъдем достойни да влезем в храма – да “станем и заблестим”¹, да се издигнем над светската суматоха и, както пророкува Исаия, да “възлезем на хълама Господен”² – светия храм.

Събрани днес тук са Господните избрани дъщери. Няма по-влиятелна група хора, която да защитава истината и праведността по целия свят от младите жени и жените на Църквата на Исус Христос на светията от последните дни. Виждам вашето благородство и познавам вашата божествена идентичност и съдба. Вие сте постигнали много в доземния

живот. Вашият произход носи със себе си завети и благословии. Вие сте наследили духовните черти на верните патриарси Авраам, Исаак и Яков. Един Божий пророк веднъж нарече всяка от вас, събрани тук, “единствената ярка светла надежда”³ за бъдещето. И аз съм съгласна! В един много труден свят, вашата светлина свети ярко. Наистина, това са “незабравими дни”⁴. Това са *вашиите* дни и *сега* е времето младите жени навсякъде да “станете и заблестите, тъй че светлината ви да може да бъде знаме за народите”⁵.

“Стандартът е правило, по което човек определя точността или съвършенството”⁶. Ние трябва да бъдем стандарт за святост, който да бъде видян от целия свят! Новата преработена брошура *За укрепването на младежите* съдържа не само стандарти, по които да живеем с точност, но също и обещаните благословии, ако правите това. Словата, съдържащи се в тази важна книжка, са стандарти за света и животът според тези стандарти ще ви даде знанието как да постъпвате, за

да ставате по-подобни на Спасителя и да бъдете щастливи в един свят, който става все по-тъмен. Животът според стандартите в тази книжка ще ви направи достойни за постоянното спътничество на Светия Дух. И в света, в който живеете, ще имате нужда от това спътничество, за да вземате важни решения, които ще определят голяма част от вашия бъдещ успех и щастие. Животът според тези стандарти ще помогне на всяка от вас да се подготви да влезе в Господните свети храмове и там да получи очакваните я благословии и сила, като склучи и спазва светите завети⁷.

Когато дъщеря ни Еми беше малко момиче, тя обичаше да следи всяко мое действие при подготовката ми за църква. След като ме наблюдаваше така, тя сресваше косата си и се обличаше, след което винаги ме молеше да намажа лицето ѝ с “бляскавото”. Под “бляскавото” тя имаше предвид един пълтен мазен крем, който ползвах против бръчки. И според желанието ѝ, аз намазвах малко от него на бузите и устните на Еми, след което тя се усмихваше и казваше, “Сега сме готови да вървим!” Еми не осъзнаваше, че вече си беше сложила “бляскавото”. Лицето ѝ светеше, защото тя бе така чиста, невинна и добра. Духът бе с нея и това се виждаше.

Желая всяка млада жена тази вечер да разбере и осъзнае, че вашата красота – вашето “бляскаво”, не се състои в грима, някой мазен крем или най-последната мода облекло или прическа. Тя се състои във вашата лична чистота. Когато живеете според стандартите и сте достойни за постоянното спътничество на Светия Дух, вие можете да имате силно влияние в света. Вашият пример, тъкмо светлината

в очите ви, ще влияе на хората, които виждат вашия “блясък” и ще имат желанието да бъдат като вас. И откъде получавате тази светлина? Господ е светлината “и Духът просветлява всеки човек по света, който се вслушва в гласа на Духа”⁸. Една божествена светлина огрява вашите очи и лица, когато се доближавате до вашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос. Точно така получаваме своя “блясък”! И освен това, както всички вие можете да видите, “бляскавият крем” така и не успя да победи моите бръчки!

Призивът “станете и заблестете” е призив към всяка от вас да поведете света в една велика кауза – да издигнете знамето – и да поведете това поколение в добродетел, морална чистота и достойнство за храма. Ако желаете да дадете своя принос на света, *вие трябва да бъдете различни от него*. Повтарям думите на Джозеф Ф. Смит, който казва на жените по негово време: “Не вие сте тези, които трябва да бъдете водени от (младите) жени на света, а вие следва да водите ... (младите) жени на света във всичко, което ... пречиства чедата човешки”⁹. Тези думи звучат вярно и днес. Като дъщери Божии, вие сте родени да водите.

В света, в който живеем, вашата способност да водите ще изисква напътствие и постоянно спътничество на Светия Дух, който ще ви показва “всичко, което трябва да правите”¹⁰, когато осъзнавате и разчитате на Неговото напътствие и подтици. И тъй като Светият Дух не обитава в нечисти храмове, нужно е всяка от нас да направи преглед на своите навици и на сърцето си. Ще се наложи всяка от нас да направи нещо – да се покае. Точно както казва бащата на цар Ламоний в Книгата на Мормон, “Ще (се откажа от)

всичките си грехове ... (за) да ми се покажеш”¹¹. Вие и аз готови ли сме да направим същото?

Една група младежи в Куийн Крик, Аризона, решили да “станат и заблестят” и да поведат младежите в своята общност за живот според стандартите в *За укрепването на младежите*. Всеки написал в дневника си нещо, което му пречело, или нещо, което искал да промени в живота си, след което буквално изкопали една дупка. Събрали се, скъсали страниците, след което ги хвърлили в дупката точно както хората на Амон заровили своите оръжия за война¹². След това те заровили тези страници и през онзи ден всеки от тях взел твърдото решение да се промени. Покаяли се. Решили да станат!

Има ли нещо във вашия живот, което следва да се промени? Можете направите това. Можете да се покаете благодарение на безпределната единителна жертва на Спасителя. Той е направил възможно за вас и за

мен да се променим, отново да станем чисти и неопетнени и да станем като Него. И ни е обещал, че когато направим това, Той няма повече да помни нашите грехове и грешки¹³.

Понякога може да изглежда почти невъзможно да продължим да блестим. Изправяте се пред толкова много предизвикателства, които могат да затъмнят източника на цялата светлина, именно Спасителя. Понякога пътят е труден и дори може да ни се стори, че гъста мъгла затъмнява светлината. Така станало с една млада жена на име Флорънс Чадуик. На възраст 10 години Флорънс открива, че е талантива плувкиня. Тя преплувала Ламанша за рекордното време от 13 часа и 20 минути. На нея ѝ харесвали предизвикателствата и по-късно се опитала да преплува разстоянието от Калифорния до остров Каталина – близо 34 километра. При това плуване тя започнала да се изморява, след като плувала 15 часа. Паднала гъста мъгла, която скрила отсрещния бряг от погледа ѝ. Майка ѝ била до нея в една плаваща наблизко лодка, и Флорънс ѝ казала, че едва ли щяла да успее. Нейната майка и треньорът ѝ я насърчавали да продължи, но тя можела да види единствено мъглата. Тя прекъснала плуването и, когато се качила в лодката, разбрала, че се отказала само на километър и половина от брега. По-късно, когато в интервю била попитана защо се е отказала да продължи, тя признала, че причината не била в студената вода или разстоянието. Тя казала, “Мъглата ме победи”¹⁴.

По-късно тя направила втори опит и отново паднала гъста мъгла. Но този път тя продължила да плува, докато успешно достигнала отсрещния бряг. Попитана каква била разликата от първия опит, тя казала,

че този път през гъстата мъгла и по време на плуването по цялото трасе си представяла брега¹⁵.

За Флорънс Чадуик брегът бил целта. За всяка от нас целта е храмът. Млади жени, съсредоточете се. Не губете от поглед вашите цели. Не позволявайте гъстата мъгла на моралната нечистотия и приканващите гласове на света да ви попречат да постигнете своята цел, да живеете според стандартите, да се радвате на спътничеството на Светия Дух и да бъдете достойни да влезете в светите храмове. Завинаги пазете образа на храма – светия дом на Спасителя, във вашите сърца и умове.

Преди няколко седмици се намирах в селестриалната стая на храма Рино Невада. Струящата в тази стая светлина бе ярка и тя ставаше още по-ярка от кристалния полилей, който разпръскваше светлината навсякъде наоколо с многото си парченца кристал. Затаих дъх, когато осъзнах, че Спасителят е “светлината и животът на света”¹⁶, и именно *Неговата* светлина следва да издигаме и отразяваме ние. *Ние* сме малките кристалчета, които отразяват Неговата светлина, и, за да правим това, трябва да бъдем чисти и неопетнени от мръсотията на света. Докато

стоях в храма през онзи ден, отново чух призива на Мороний към всяка от нас – дъщерите на Сион: “Събуди се, стани от праха”¹⁷. “И да не докосвате злата дарба, нито нечистото нещо”¹⁸. “Събуди се и стани ... , и облечи хубавите си одежди, о дъще Сионова ... , та заветите, които Вечният Отец направи с тебе, о, доме Израилев, да може да бъдат изпълнени”¹⁹.

Обещаните храмови благословии не се дават само на вас, но на всички поколения. Когато превръщате храма във ваша цел, влиянието ви за добро ще надхвърли времето и пространството, и работата, която ще изпълните за дошлите преди вас, ще бъде изпълнение на пророчество!

На миналата обща конференция с удоволствие слушах как старейшина Дейвид А. Беднар кани всяка от вас усърдно да се включи в работата по вашата семейна история и в храмовата работа за хората, които са преминали отвъд без благословиите на възстановеното Евангелие на Исус Христос²⁰. Когато той отпрати тази покана към вас, сърцето ми подскочи. В Учение и Завети четем за “други избрани духове, които бяха запазени, за да излязат в пъланотата

на времената и да вземат участие в полагаането на основите на великото дело от последните дни, включително построяване на храмове и извършването на обреди в тях за изкуплението на мъртвите”²¹. Вашият ден е настъпил и вашето дело е започнало! Сега е времето да бъдете достойни да получите храмова препоръка. Когато изпълнявате това дело, вие ще станете избавите на хълма Сион²².

Старейшина Ръсел М. Нелсън казва за вас, “Влиянието на младите жени в Църквата, подобно на спящ великан, ще се пробуди, въздигне и вдъхнови жителите на земята с една могъща сила за праведност”²³. Млади жени, станете и заемете своето място в славните събития, които ще оформят вашето бъдеще и бъдещето на света. Сега е времето!

“Високо на върха пак знаме се развя. Народи, погледнете, вей се за света!”²⁴ Млади жени, вие сте това знаме! Бъдете добродетелни и чисти, търсете спътничеството на Светия Дух, погребете своите грехове и прегрешения, бъдете съсредоточени и не позволявайте на мъглата на моралната нечистота да закрива целите ви. Бъдете достойни сега да влезете в храма. Сложете

си “блясъка”! Свидетелствам ви с цялото си сърце, че Бог е жив и че Той ще освети живота ни, когато се доближаваме до Неговия Възлюбен Син, нашият Спасител Исус Христос. Моля се, подобно на Мороний, да “станете и заблест(и)те, така че светлината ви да може да бъде знаме за народите!”²⁵ В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 115:5.
2. Исаия 2:3; 2 Нефи 12:3.
3. Гордън Б. Hinkley, “Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10 ян. 2004 г., стр. 20.
4. Оливър Каудъри, в Джозеф Смит—История 1:71, бележка.
5. Учение и Завети 115:5.
6. Езра Тафт Бенсън, “Strengthen Thy Stakes”, *Tambuli*, авг. 1991 г., стр. 4; *Ensign*, ян. 1991 г., стр. 2.
7. Вж. Учение и Завети 109:22.
8. Учение и Завети 84:46.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 184.
10. 2 Нефи 32:5.
11. Алма 22:18; курсив добавен.
12. Вж. Алма 24:17.
13. Вж. Учение и Завети 58:42.
14. Вж. Sterling W. Sill, в Conference Report, апр. 1955 г., стр. 117.
15. Вж. Randy Alcom, “Florence Chadwick and the Fog”, erm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Вж. и “Florence Chadwick”, в *Encyclopedia of World Biography*, том 19, 2004 г., стр. 64–66; “Navigation Information” и “Swim Successes”, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, посетена 27 март 2012 г. Съществуват допълнителни и различаващи се разкази за Флорънс Чадуик.
16. 3 Нефи 9:18.
17. Мороний 10:31.
18. Мороний 10:30.
19. Мороний 10:31.
20. Вж. Дейвид А. Беднар, “Сърцата на децата ще се обърнат”, *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 24–27.
21. Учение и Завети 138:53–54.
22. Вж. Авдий 1:21; Учение и Завети 103:9; и *Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 505–507.
23. Ръсел М. Нелсън, “Daughters of Zion”, *New Era Young Women Special Issue*, ноем. 1985 г., стр. 9.
24. “Високо на върха”, *Химни*, по. 4.
25. Учение и Завети 115:5.

От президент Томас С. Монсън

Вярвайте, подчинявайте се и устоявайте

Вярвайте, че да останете силни и верни на истините на Евангелието е от най-голяма важност. Свидетелствам, че това е така.

Мои скъпи млади сестри, отговорността да се обърнете към вас е смиряваща. Моля се за божествена помощ, за да мога да се справя с дадената ми възможност.

Само преди 20 години вие все още не сте били започнали своето пътуване в земния живот. Все още сте се намирали във вашия небесен дом. Там сте били сред онези, които са ви обичали и са били загрижени за вашето вечно добруване. Накрая дошло времето земният живот да послужи на вашия напредък. Без съмнение е имало сбогуване и израз на увереност. Придобили сте тела и сте станали смъртни, отделени от присъствието на вашия Небесен Отец.

Обаче тук на земята ви е чакало радостно посрещане. Първите няколко години са били скъпоценни, специални. Сатана е нямал силата да ви изкушава, защото все още не сте били отговорни. Били сте невинни пред Бог.

Скоро сте навлезли в период, наричан от някои “ужасното юношество”. Предпочитам да го нарека “прекрасното юношество”. Какъв период на възможности, време за растеж и развитие – белязан от придобиването на знания и търсене на истината.

Никой не твърди, че юношеството е лесно. Това са години на несигурност, на чувство на неспособност и недостатъчност, на откриване на място сред вашите връстници, на търсене на одобрението на другите. Тогава вие ставате по-независими – и може би искате повече свобода от тази, която вашите родители желаят да ви дадат точно сега. Това също са и важни години, когато Сатана ще положи всички сили да ви примамва да се отклоните от пътеката, която ще ви отведе във вашия небесен дом, откъдето сте дошли, при хората, които обичате, и при вашия Небесен Отец.

Светът около вас не може да ви предостави помощта, необходима

ви да се справите с това често пъти опасно пътуване. Толкова много хора в нашето общество изглежда са отплавали от пристана на сигурността и са се отдалечили от убежището на мира.

Всепозволюването, неморалността, порнографията, наркотиците, влиянието на околните – всичко това, редом с други неща, карат много хора да се мятат в морето на греха и да се разбиват в острите рифове на изгубените възможности, отнетите благословии и разбитите мечти.

Съществува ли път към сигурността? Има ли спасение от заплашващото унищожение? Отговорът е решително *да!* Съветвам ви да гледате към Господния фар. Казвал съм това и преди, ще го кажа отново: няма мъгла толкова гъста, нито нощ толкова тъмна, нито буря толкова силна, нито моряк толкова изгубен, че светлината на Господния фар да не може да го спаси. Той свети през житейските бури. Призовава, *“Насам е безопасността. Насам е дома”*. Разпръсква сигнали от светлина, които се виждат лесно и не могат да се сбъркат. Ако бъдат следвани, тези сигнали ще ви ответят обратно във вашия небесен дом.

Тази вечер искам да ви говоря за три основни сигнала на Господния фар, които ще ви помогнат да се завърнете при Отца, Който с нетърпение очаква вашето

триумфално завръщане. Тези сигнали са *вярвайте, подчинявайте се и устоявайте*.

Първо ще говоря за един основнополагащ и съществен сигнал: *вярвайте*. Вярвайте, че сте дъщеря на Небесния Отец, че Той ви обича, че сте дошли тук със славна цел – да получите вечното си спасение. Вярвайте, че да останете силни и верни на истините на Евангелието е от най-голяма важност. Свидетелствам, че това е така!

Мои млади приятели, вярвайте в думите, които казвате всяка седмица, докато рецитирате темата на Младите жени. Мислете върху значението на тези думи. В тях има истина. Стремете се винаги да живеете според изложените с тях ценности. Вярвайте, както гласи темата, че като приемете тези ценности и живеете според тях, ще се подготвите да укрепвате вашия дом и семейство, да сключвате и спазвате свещени завети, да получите храмовите обреди и да се радвате на благословиите на възвисяването. Това са едни прекрасни евангелски истини и като ги следвате, вие ще бъдете по-щастливи през целия си живот тук и в отвъдното, отколкото ако ги пренебрегвате.

Повечето от вас са били учени на истините на Евангелието откакто сте проходили. Учени сте от любящи родители и грижовни учители. Споделените от тях истини са ви

помогнали да получите свидетелство; повярвали сте на преподаването. Макар че това свидетелство може продължи да бъде подхранвано духовно и да расте, когато изучавате Писанията, молите се за напътствие и всяка седмица посещавате вашите църковни събрания, от вас зависи да го поддържате живо. Сатана ще положи всички сили да го унищожи. През целия си живот ще трябва да го подхранвате. Подобно на пламъка на горящ огън, вашето свидетелство – ако не се подхранва постоянно – ще остави след себе си първо тлеещи въглини, а после ще изстине напълно. Не трябва да позволите това да се случи.

Освен да посещавате вашите неделни събрания и дейностите през седмицата, ако имате възможност да се включите в Семинара, било то рано сутрин или в свободни класове, възползвайте се от тази възможност. Мнозина от вас сега посещават Семинара. Както всяко нещо в живота, голяма част от ползата, която извличате от Семинара, зависи от вашето отношение и желанието ви да бъдете учени. Нека отношението ви показва смирение и желание да учите. Колко благодарен съм за възможността, която имах като юноша, рано сутрин да посещавам Семинара, защото това изигра важна роля в развитието на моето свидетелство. Семинарът може да променя живота ви.

Преди няколко години бях в един управителен съвет с един прекрасен човек, който беше наистина преуспял в живота. Бях впечатлен от неговата почтеност и лоялност към Църквата. Научих, че той бе получил свидетелство и се бе присъединил към Църквата поради Семинара. Съпругата му била родена в Църквата. Той не принадлежал към никоя църква. Въпреки нейните усилия, през годините той не показвал интерес да ходи на църква със съпругата и децата си. Дошло обаче времето да кара двете си дъщери на сутрешния семинар. Той оставал в колата, докато били в час, след което ги закарвал на училище. Една сутрин валяло и една от дъщерите му казала, "Влез вътре, татко. Можеш да чакаш в коридора". Той приел поканата. Вратата на стаята била отворена и той започнал да слуша. Сърцето му било докоснато. През остатъка от учебната година той посещавал Семинара със своите дъщери, което накрая го накарало да стане член на Църквата и цял живот да бъде активен в нея. Позволете на Семинара да изгради и укрепи вашето свидетелство.

Ще дойдат моменти, когато ще изпитвате трудности, които могат да застрашат вашето свидетелство, или пък бихте могли да започнете да го пренебрегвате, като преследвате други интереси. Умолявам ви да го поддържате силно. Да поддържате яркия му огън е ваша отговорност и единствено ваша. За това са нужни усилия, но никога няма да съжалявате за тези усилия. Спомням си думите на една песен, написани от Джули де Азеведо Ханкс. Говорейки за нейното свидетелство, тя пише:

*Сред ветрове на промяна
Сред облаци болка
Предпазвам го със живота си*

*Нуждая се от топлината,
светлината
Макар бурята да вилнее
Застанала съм срещу пороя
И все така
Пламъка опазвам¹.*

Вярвайте, и така поддържайте пламъка на вашето свидетелство да гори ярко, каквото и да се случи.

Също така, млади жени, *подчинявайте се*. Подчинявайте се на вашите родители. Подчинявайте се на Божиите закони. Те са ни даден от един любящ Небесен Отец. Ако бъдат следвани, животът ни ще бъде по-удовлетворяващ и не чак толкова сложен. Нашите предизвикателства и проблеми ще бъдат по-леки за преодоляване. Ще получаваме обещаните от Господ благословии. Той е казал, "Господ изисква сърцето и драговолен ум; и драговолните, и послушните ще ядат благото на земята Сион в тези последни дни"².

Вие имате да изживеете само един живот. Опазвайте го от проблемни ситуации, доколкото можете. Ще бъдете изкушавани, понякога от хора, които сте считали за приятели.

Преди години проведох разговор със съветничка в клас Мая, която ми разказа случилото се с една от младите жени в нейния клас. Тази млада жена многократно била изкушавана да се отклони от пътеката на истината, за да последва греха. След непрестанно убеждаване от страна на някои от нейните приятелки в училище, тя накрая се съгласила да тръгне по този път. Планът бил следния: тя щяла да каже на родителите си, че отива на дейност на Младите жени. Но планирала да остане там само докато нейните приятелки и момчетата, с които те се срещали, щели да я вземат.

След това щели да отидат на парти, където щяло да се пие алкохол и поведението на присъстващите щяло да бъде в пълен разрез с това, което младата жена знаела, че е правилно.

Учителката се била помолила за вдъхновение да помогне на всички нейни момичета, но особено на точно тази млада жена, която изглеждала толкова несигурна в отношението си към Евангелието. Същата вечер учителката била вдъхновена да остави настрана вече подготвената тема и да говори на момичетата за това да останат морално чисти. Докато тя споделяла своите мисли и чувства, въпросната млада жена често проверявала часовника си, за да не изпусне своята среща с приятелите си. Докато обаче обсъждането продължавало, сърцето ѝ било докоснато, съвестта ѝ пробудена и решителността ѝ подновена. Когато започнала да чува многократно призоваващият я да излезе автомобилен клаксон, тя го игнорира. През цялата вечер останала с учителката и останалите момичета. Изкушението да се отклони от одобрения от Бог път било победено. Сатана останал разочарован. Младата жена останала последна, за да може да благодари на своята учителка за урока и да ѝ разкаже как този урок ѝ помогнал да избегне едно трагично развитие на събитията. Молитвата на учителката получила отговор.

Впоследствие научих, че поради решението си да не се присъедини към приятелите си онази вечер – сред най-популярните ученици в нейното училище – младата жена била изоставена от тях и в продължение на много месеци тя нямала приятели в училище. Те не могли да приемат, че тя не желала да прави това, които правели те. За нея това бил изключително труден и

Минеаполис, Минесота, САЩ

самотен период, но тя не се разколебала и след време се сприятелила с хора, които споделяли нейните стандарти. Сега, няколко години по-късно, тя е сключила брак в храма и има четири прекрасни деца. Колко различен можеше да бъде сега животът ѝ. Решенията ни определят нашата съдба.

Скъпоценни млади жени, нека всяко ваше решение бъде подложено на следния тест: “Какво ми причинява това? Какви ще са последиците за мен?” И нека вашето поведение не се определят от въпроса “Какво ще си помислят другите?” а от следния, “Какво ще си помисля за себе си?” Търсете влиянието на тихия и тънък глас. Помнете, че овластен служител е поставил ръце на главата ви, когато сте били потвърдени, и е казал, “Приеми Светия Дух”. Разтворете сърцата си, тъкмо самите си души, за звука на неповторимия глас, който свидетелства за истината. Както обещава пророк Исаия, “И ушите ще слушат зад тебе слово, което ... ще казва: Тоя е пътят, ходете по него”³.

Лайтмотивът на нашето време е вседозволеността. Списания и телевизионни програми представят звездите на големия екран и спорта – на

които много млади хора с радост подражават – като хора, които пренебрегват Божиите закони с показни греховни дейности, като изглежда, че това никак не им вреди. Не вярвайте на това! Идва момент на равносметка – време да се тегли чертата. За всяка Пепеляшка часовникът ще удари полунощ – ако не в този живот, то в следващия. Съдният ден ще настъпи за всички ни. Подготвени ли сте? Доволни ли сте от начина, по който вършите нещата?

Ако някоя от вас се спъне по време на пътуването, винаги има път назад, уверявам ви. Той се нарича покаяние. Нашият Спасител умрял, за да даде този благословен дар на вас и на мен. Макар пътеката да е трудна, обещанието е истинско. Господ казва: “Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг”⁴. “И греха ... няма да помня вече”⁵.

Мои обични млади сестри, вие разполагате със скъпоценен дар – свободата на избор. Умолявам ви да изберете да се подчинявате.

И накрая, *устоявайте*. Какво означава да устоявате? Харесва ми следното определение: *да противостоите със смелост*. Смелостта може да ви бъде нужна, за да вярвате; понякога ще ви бъде нужна, за да

се подчинявате. И със сигурност ще бъде необходима, за да устоите до деня, в който напуснете този земен живот.

През годините съм говорил с много хора, които са ми казвали, “Имам толкова много проблеми, такива тежки грижи. Затрупан съм от житейските трудности. Какво да правя?” Давал съм им следното предложение, така както го давам на вас: търсете напътствието от небесата ден след ден. Тежко е да се тревожиш за живота, по-леко е за насъщното. Всеки от нас може да бъде верен само за един ден – след което за още един и още един, докато изживеем цял един живот водени от Духа, цял един живот близо до Господ, цял един живот на добри дела и праведност. Спасителят обещава, “Погледнете Ме, устоите до края и вие ще живеете; защото на този, който устои до края, ще дам вечен живот”⁶.

С тази цел сте дошли в земния живот, мои млади приятели. Няма нищо по-важно от целта, която се стремите да постигнете – именно вечния живот в царството на вашия Отец.

Вие сте най-скъпоценни дъщери на нашия Небесен Отец, изпратени на земята в тези дни с ясна цел. Били сте запазени точно за този момент. Прекрасни и славни благословии ви очакват, като трябва само да вярвате, да се подчинявате и да устоите. Да може това да бъде ваша благословия, се моля в името на Исус Христос, нашия Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Julie de Azevedo Hanks, “Keeper of the Flame,” *Treasure the Truth* (компакт диск, 1997 г.).
2. Учение и Завети 64:34.
3. Исаия 30:21.
4. Исаия 1:18.
5. Еремия 31:34.
6. 3 Нефи 15:9.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Обмислете да използвате някои от следните дейности и въпроси като отправна точка за дискусия или лично размишление.

Номерата на страниците, изредени по-долу, посочват първата страница на спомената реч.

За деца

- Президент Дитер Ф. Ухтдорф две важни думи, които желае да помним, когато се почувстваме изкушени да сме нелюбезни към някого (стр. 70). Помните ли кои са тези две думи? Говорете с родителите си относно някои видове поведение, които той предлага

да прекратим. Помислете как можете да бъдете по-подобни на Исус Христос в начина, по който се отнасяте към другите.

- Старейшина Ръсел М. Нелсън говори за многото удивителни възможности на физическите ни тела (стр. 77), а старейшина Роналд А. Расбанд учи, че нашият Небесен Отец ни обича дори когато телата ни не са съвършени (стр. 80). Как ви кара да се чувствате обстоятелството, че имате тяло?

Помислете за всички различни неща, които може да върши тялото ви. Когато казвате молитвите си, помислете какво може да кажете на небесния Отец, за да Му благодарите за този дар.

За младежи

- Познавате ли хора, които задават трите въпроса, изредени от пророка в тази реч на неделната сутрешна сесия (стр. 90): “Откъде сме дошли? Защо сме тук? Къде отиваме след този живот?” Прочетете отговорите му и помислете за начини, чрез които може да сте в състояние да споделяте тези истини с хора, които още ги нямат.
- Някои хора не разбират, че светиите от последните дни вярват в Исус Христос и Го следват. Прочетете речта на старейшина Далин Х. Оукс “Жертва” и помислете над следното заявление: “Животът ни на служба и жертва е най-подходящата проява на отдадеността ни да служим на Учителя и нашите ближни” (стр. 19). Какво казва начинът, по който живеете живота си за вашето

свидетелство за Спасителя?

- Старейшина Куентин Л. Кук учи, “когато човек е глух за мелодията на вярата, той е глух за Духа” (стр. 41). Помислете как звучи разстроен инструмент и кое може да е причина той да бъде разстроен. Какви конкретни неща можете да направите, за да не ставате глухи за музиката на вярата?
- Няколко говорители на тази конференция говориха за своите семейства – включително семейства, в които не всички са членове, самотни родители и семейства, които се сблъскват с несподи от всякакъв вид. Какво са научили тези говорители от семействата си и за какво са им признателни? Какво обичате в своите семейства и за какво сте им признателни? С какво можете да допринесете за своето семейство и да възвисите членовете му?

За възрастни

- Президент Бойд К. Пакър учи, “Едно от големите открития на родителството е, че научаваме за най-съществените неща много повече от децата си, отколкото от нашите родители” (стр. 6). Ако сте родител, помислете за някои от важните уроци, които сте получили от децата си, а ако не сте родител, помислете за уроци, които сте научили от познати деца. Обмислете да споделите тези уроци – и обстоятелствата, при които сте ги научили – с вашия брачен спътник, приятел, с децата си или с други хора.
- Ние можем да бъдем избавени от нечестиято и злото, когато се обърнем към ученията на Светите писания, учи старейшина Л. Том Пери (стр. 94). Как поученията от Писанията са помогнали за избавлението ви? Как те са ви помогнали да избирате правилното?
- Няколко от речите са

съсредоточени над заветите, особено храмовите завети. Помислете над казаното от старейшина Робърт Д. Хейлз: “Нека поговорим със себе си пред огледалото и попитаме, “Къде съм в спазването на заветите си?” (стр. 34).

- Помислете над отговора си и вероятно над това какво можете да направите, за да живеете по-пълно според заветите си и да поканите другите да сключат завети и да живеят според тях.
- Старейшина Джефри Р. Холанд (стр. 31), старейшина Нийл Л. Андерсън (стр. 111) и други говорят за ученичеството и процеса на идването в Христа. Какъв е бил процесът на вашето ученичество? Какво сте научили от тези или други речи относно идването при Спасителя?
  - Старейшина Д. Тод Кристоферсън учи, “нашата основна задача е да проповядваме на целия свят Евангелието на Исус Христос, Неговото учение” (стр. 86). Прегледайте речта на старейшина Кристоферсън, както и на старейшина Доналд Л. Халстром (стр. 13) и помислете какво е Евангелието на Исус Христос. Какви възможности да го проповядвате имате вие у дома, в своето призвание и в общуванията си? ■

ПИСАНИЯТА В ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Говорителите на общата конференция ни учат от Писанията. Обмислете да изучите Писанията, които се споменават и цитират най-често:

- Иоана 13:35
- 2 Нефи 2:11
- Учение и Завети 18:10*; 68:25–28*; 88:118; 115:5; 121:37
- Моисей 1:39*

* Стихове за овладяване от Семинара

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от речи на общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	МАТЕРИАЛ
Президент Бойд К. Пакър	(6) Мисионерите отправят послание на надежда към скърбящи родители. (6) Бойд К. Пакър е отгледан от верни родители, макар баща ми да не бил активен в Църквата.
Шерил А. Есплин	(10) Внучката на Шерил А. Есплин се моли брат ѝ да бъде любезен.
Старейшина Доналд Л. Халстром	(13) Младият Доналд Л. Халстром слуша президент Дейвид О. Макей в Табернакъла на Хонолулу.
Старейшина Пол Е. Коеликър	(16) Отхвърлени мисионери взаимно се насърчават, което вълнува сърцето на един човек.
Старейшина Далин Х. Оукс	(19) Президент Гордън Б. Хинкли пита нов член дали е склонен да направи такава голяма жертва за Евангелието. (19) Шестнадесетгодишният брат на бразилски мисионер работи, за да издържа семейството си.
Старейшина Дейвид А. Беднар	(48) Бащата на Дейвид А. Беднар пита защо носители на свещеничеството не вършат домашно-то си обучение.
Епископ Ричард С. Еджли	(52) Ричард С. Еджли, като член на президентство на кол призовава неактивна млада жена да бъде колов мисионер. (52) Спасители се молят за затворници, които ще освобождават по време на Втората световна война.
Адриан Очоа	(55) Млад свещеник в Африка насърчава друг свещеник да се върне обратно в Църквата. (55) Млад свещеник в Чили успява да кръсти свой приятел.
Президент Томас С. Монсън	(66) Морски пехотинец дава благословия на своя ранен другар по време на Втората световна война. (66) Като епископ Томас С. Монсън всеки месец пише лично писма на войници. (90) След като научава за здравните си проблеми, жена решава да промени живота си. (90) Смърт на съпругата променя скептичното отношение на един невярващ.
Старейшина Л. Том Пери	(94) Член на Църквата споделя Евангелието със съседа си по място в самолета.
Старейшина О. Винсънт Халек	(101) Родителите на О. Винсънт Халек постят и се молят за децата си.
Старейшина Лари Й. Уилсън	(103) Дъщерята на Лари Й. Уилсън се чувства зле, след като играе футбол в неделя.
Старейшина Дейвид Ф. Еванс	(106) Млад мъж се присъединява към Църквата, след като вижда примера на свои приятели и съквартиранта си.
Старейшина Нийл Л. Андерсън	(111) Президент Томас С. Монсън пази три години един балон, за да го даде на млада жена, излекувана от рак. (111) Трите деца на сем. Сейнтелус са спасени след земетресението в Хаити.
Ан М. Диб	(117) Млада жена насърчава съученик да спре да ругае. (117) Млада жена спазва Словото на мъдростта въпреки натиска.
Илейн Ш. Долтън	(123) Флорънс Чадуик завършва плуването си въпреки гъста мъгла.
Президент Томас С. Монсън	(126) Баща е обърнат в Евангелието, след като посещава Семинара с дъщеря си. (126) Млада жена преодолява изкушение благодарение на посещение на Обществото за взаимно усъвършенстване.

Учения за нашето време

Уроците на Мелхиседековото свещеничество и на Обществото за взаимопомощ в четвъртата неделя на месеца ще бъдат посветени на “Учения за нашето време”. Всеки урок може да бъде подготвен от една или няколко речи, изнесени по време на най-последната обща конференция (вж. таблицата по-долу). Президентите на кол и окръг могат да изберат коя реч следва да бъде използвана или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон. Ръководителите наблюдават на ценността братята от Мелхиседековото свещеничество и сестрите от Обществото за взаимопомощ да изучават едни и същи речи в едни и същи недели.

Членовете, посещаващи уроците от четвъртите недели, са насърчавани да изучават и носят в клас най-последния брой от списанието с конференцията.

Предложения за подготовка на урок от речи

Молете се Светият Дух да бъде с вас, като

изучавате и преподавате речта/речите. Може да бъдете изкушени да готвите урока с помощта на други материали, но речите от конференцията са одобрената програма. Задачата ви е да помагате на другите да учат и да живеят според Евангелието, както учи най-последната обща конференция на Църквата.

Прегледайте речта/речите, търсейки принципи и учения, които задоволяват потребностите на членовете на класа. Търсете също разкази, препратки към Писанията и изявления от речта/речите, които ще ви помогнат да преподавате тези истини.

Направете схема как искате да преподадете принципите и ученията. Схемата ви следва да включи въпроси, които помагат членовете на класа да:

- търсят принципите и ученията в речта/речите.
- мислят за значението им.
- споделят разбиране, идеи, изживявания и свидетелства.
- прилагат тези принципи и учения в живота си. ■

МЕСЕЦИ, В КОИТО СЕ ПРЕПОДАВАТ УРОЦИТЕ

април 2012–
октомври 2012 г.

октомври 2012–
април 2013 г.

МАТЕРИАЛИ ЗА УРОКА В ЧЕТВЪРТАТА НЕДЕЛЯ

Речи, изнесени на общата конференция април 2012 г.*

Речи, изнесени на общата конференция октомври 2012 г.*

* За уроците в четвъртите недели през април и октомври речите могат да бъдат избрани от предишни или от най-последната конференция. Речите са на разположение на много езици на conference.lds.org.

Общи президентства на помощните организации

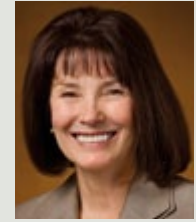
ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керъл М. Стивънз
Първи съветник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда С. Рийвз
Втори съветник

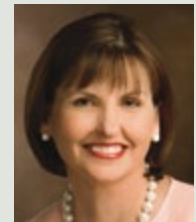
МЛАДИ ЖЕНИ

Мери Н. Кук
Първи съветник

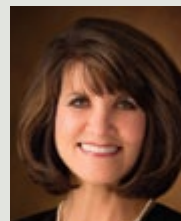

Илейн Ш. Долтън
Президент

Ан М. Диб
Втори съветник

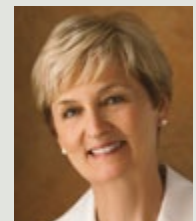
НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Джийн А. Стивънз
Първи съветник

Розмари М. Уикзъм
Президент

Шерил А. Есплин
Втори съветник

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибсън
Първи съветник

Дейвид Л. Бек
Президент

Адриан Очоа
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Дейвид М. Маконки
Първи съветник

Ръсел Т. Осгъорп
Президент

Матю О. Ричардсън
Втори съветник

182-та годишна обща конференция включва промени в ръководството на Седемдесетте, епископството и Обществото за взаимопомощ.

“Н е можем всички да се съберем под един покрив”, каза президент Томас С. Монсън, президент на Църквата, на откриващата сесия на 182-та годишна обща конференция на 31 март 2012 г., “но сега имаме възможността да вкусим и участваме в сесиите на тази конференция чрез чудесата на телевизията, радиото, кабелните и сателитни трансмисии и Интернет – дори чрез мобилни устройства. “Идваме заедно като един, говорейки различни езици, живеейки в различни страни, но всички с една вяра, едно учение и една цел.

Това заявление бе вярно за над 100 000 души, които присъстваха на сесиите на общата конференция в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ на 31 март и 1 април – и за милионите, които гледаха или слушаха чрез ТВ, радио, сателитни или Интернет излъчвания. С преките и допълнителни излъчвания членовете и други хора по цял свят имаха или ще имат възможност да участват на 94 езика.

Още преди общата конференция да започне, много членове на Църквата тракаха по клавиатурите на тези модерни технически средства, за да канят други хора да участват в конференцията. Новите аплети, банери и информационни графики, въведени през март на много езици, ще бъдат публикувани на conference.lds.org в седмиците преди началото на всяка конференция.

По време на съботната следобедна сесия бяха извършени няколко промени в ръководството на Църквата; сред освободените бяха членовете на Председателстващото Епископство и Общото

президентство на Обществото за взаимопомощ. Старейшина Стивън Е. Сноу бе освободен от Президентството на Седемдесетте; 37 областни седемдесетници също бяха освободени. За пълния списък на подкрепените и освободените вж. стр. 27.

В Председателстващото Епископство бяха призвани Гари Е. Стивънсън, председателстващ епископ; Жералд Косе, първи съветник, и Дийн М. Давиес, втори съветник. В новото общо президентство на Обществото за взаимопомощ бяха призвани Линда К. Бъртън, президент, Керъл М. Стивънз, първа съветничка и Линда Ш. Рийвз, втора съветничка.

Старейшина Ричард Дж. Мейнз от Първия кворум на Седемдесетте бе призван да служи в Президентството на Седемдесетте.

За членове на Първия кворум на Седемдесетте бяха призвани старейшини Лари Еко Хоук, Робърт К. Гай и Скот Д. Уайтинг. От Втория кворум на Седемдесетте в Първия кворум на Седемдесетте бяха призвани старейшини Крейг А. Кардън и Стенли Г. Елис.

Епископ Х. Дейвид Бъртън и съветниците му служиха заедно в Председателстващото Епископство повече от 16 години. Макар да е имало Председателстващи Епископства, които са служили по-дълго, никое Председателстващо Епископство не е служило заедно толкова време.

Прочетете биографиите на ново-призованите на стр. 135. ■

За текстови, аудио и видео архиви на общата конференция на много езици отидете на conference.lds.org.

По време на съботната следобедна сесия на конференцията бяха извършени няколко промени в ръководството на Църквата; сред освободените бяха членовете на Председателстващото Епископство и Общото президентство на Обществото за взаимопомощ. Старейшина Ричард Дж. Мейнз бе призван да служи в Президентството на Седемдесетте; бяха призвани също 40 областни седемдесетници.

Старейшина Ричард Дж. Мейнз

*От Президентството
на Седемдесетте*

“Всеки човек по света е чедо на Бог, и Той обича всички Свои чедо еднакво”, каза старейшина Ричард Джон Мейнз, нов призван в Президентството на Седемдесетте. Това, каза той, е първият евангелски принципи, който му дошъл наум, докато размишлявал за обширната си международна служба, включваща служения в Уругвай, Парагвай, Мексико, Еквадор, Перу и Филипините.

“Вечните благословии, произтичащи от приемането и живота според принципите, проповядвани от Исус Христос, в крайна сметка ще извисят всички чедо на Небесния Отец, независимо къде живеят или с какви предизвикателства се сблъскват в това състояние на изпитания”, добави той.

Старейшина Мейнз, роден през октомври 1950 г. в Бъркзли, Калифорния, в семейството на Стан и Бети Мейнз, започва международната си служба през 1969 г., когато служи пълновременна мисия в Парагвай и Уругвай до 1971 г.

Той сключва брак с Нанси Пърингтън, която среща, докато работи в един курорт в Айдахо, през август 1974 г. в храма Манти Юта. Те имат четири деца.

Старейшина Мейнз се дипломира същата година от университет “Бригъм Йънг” по бизнес управление и след това взема магистърска степен в “Тъндърбърд Скуул ъф Глобал Мениджмън”. Прекарва кариерата си като собственик и управител на компания за заводска автоматизация.

От 1989 до 1992 г. старейшина Мейнз служи като президент на мисия Мексико Монтерей. Призован е за висш ръководител през 1997 г. Оттогава е служил в президентствата на области Южна Америка Северозапад, Южна Америка Запад и Филипини. Служил е също в Изпълнителния съвет на свещеничеството в Църквата, като помощник изпълнителен директор на Мисионерски отдел и изпълнителен директор на Отдела по семейна история.

На 20 януари 2012 г. е призван да служи в Президентството на Седемдесетте като приемник на старейшина Стивън Е. Сноу, който е призван да служи като историк и архивар на Църквата. ■

Старейшина Крейг А. Кардън

От Седемдесетте

Старейшина Крейг Алън Кардън, наскоро призван в Първия кворум на Седемдесетте от Втория кворум, признава влиянието на Духа във всяко добро нещо в живота му.

“Моите майка и баща ми помогнаха като момче да започна да разпознавам гласа на Духа, за да знам какво чувствам”, спомня си той. “Това общуване с Господ е на разположение на всички, които усърдно го търсят и е съществено в това велико дело”.

След мисия в Италия старейшина Кардън сключва брак с Дебора Луиз Дана през ноември 1970 г. в храма Меса Аризона. Точно 13 години по-късно старейшина Кардън става президент на мисия Италия Рим. По това време 7 от техните 8 деца са родени и са на възраст от 9 месеца до 11 години.

“Само това ви казва много за сестра Кардън”, казва старейшина Кардън. “Нейната вяра, обич, търпение и доброта са били прекрасна благословия за мен, за нашето семейство и за всички, които я познават”.

От 2006 до 2011 г. старейшина Кардън служи в президентството на област Западна Африка, едно преживяване, което той описва като “забележителна благословия да работи сред хора, които ние много обичаме”.

През живота си старейшина Кардън посвещава много от времето си на филантропична дейност с национални и международни семейни и младежки организации.

Старейшина Кардън е роден в семейството на Уилфърд Прат и Вилате Алън Кардън в Меса, Аризона, САЩ, през декември 1948 г. След като получава бакалавърска степен по счетоводство от държавен университет на Аризона, той работи като самонает с разнообразни бизнес интереси. По-късно става и магистър по публична администрация в “Кенеди Скуул” на университет Харвард.

Преди призованието си като висш ръководител той служи като президент на кворум на старейшините, мисионер в кол, президент на мисия, епископ, президент на кол, учител по евангелско учение и преподавател в Института.

“Господ събира чедата Си по целия свят”, казва старейшина Кардън. “Без оглед на личните обстоятелства благодаратта на Исус Христос е достатъчна за всички, които дойдат при Него”. ■

Старейшина
Лари Еко Хоук
От Седемдесетте

От деня, в който чува тогава старейшина Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) да говори как си представя туземните американци като ръководители през 1972 г., старейшина Лари Еко Хоук посвещава живота си на това да “издига хората”.

Член на индианското племе пеони, старейшина Еко Хоук е роден в Коуди, Уайоминг, САЩ, през август 1948 г. в семейството на Ърнест и Джейн Еко Хоук. Той израства във Фармингтън, Ню Мексико, САЩ, където той и семейството му биват учени и кръстени от мисионерите през 1962 г.

На 17 г., след удар в окото при игра на бейзбол той обещава на Господ, че ако не загуби зрението си, ще прочете Книгата на Мормон. Окото му се възстановява и той почти 3 месеца чете всеки ден по 10 страници.

“Това бе най-силното духовно изживяване, което съм имал някога, като Светият Дух ми свидетелстваше, че Книгата на Мормон е истинна”, казва старейшина Еко Хоук. “То ми даде сила и ми помагаше през целия ми живот да се усъвършенствам”.

Той постъпва в университет “Бригъм Йънг” – Прово като стипендиант-футболист и се дипломира по физика и зоология. През 1970 г. почетно се уволнява от корпуса на морската пехота на САЩ след 2 години служба. Завършва университета на Юта с докторат по право през 1973 г.

Старейшина Еко Хоук работи като прокурор, щатски законодател, щатски генерален прокурор, професор по право в УБИ и помощник секретар по индианските въпроси в Департамента по вътрешни работи – един пост, който напуска, за да приеме призованието в Първия кворум на Седемдесетте.

През декември 1968 г. старейшина Кимбъл отслужва брака на старейшина Еко Хоук и съпругата му, Тери Прайс, в храма Солт Лейк. Тя стои до него, докато той служи като учител, епископ, висш съветник и президент на кол. Те са родители на шест деца. ■

Старейшина
Стенли Г. Елис
От Седемдесетте

Старейшина Стенли Гарелд Елис знае, че никой не може да докаже съществуването на Бог с научни методи, но в университета Харвард научава, че може да докаже Бог, като изпита обещанията Му. По средата на учебната си година като първокурсник той остава без пари и се наема на работа, за да си помогне с плащанията. Макар че се съмнява, че ще може да плаща десетък и въпреки това да покрива разходите си, той решава да “опита” Господа (вж. Малахия 3:10).

“Платих първо десетъка си и стана чудо”, казва старейшина Елис, наскоро призован от втория кворум на Седемдесетте в Първия кворум. “Справих се до следващия чек със заплата. И това се случваше всеки две седмици през целия семестър. Като изпитах Господ, аз укрепих свидетелството си, че Той е реален и че спазва обещанията Си”.

Старейшина Елис е роден в семейството на Стивън и Хейзъл Елис през януари 1947 г. в Бърли, Айдахо, САЩ, и расте там с доходи от земеделие и скотовъдство. След една година в Харвард той служи в Бразилска мисия от 1966 до 1968 г. След връщането си сключва брак с Катрин Клопфър през юни 1969 г. в храма Лон Анджелис Калифорния. Те са родители на 9 деца.

След като се дипломира в Харвард, където получава бакалавърска степен по управление, той взема и степен по право от университет “Бригъм Йънг”. Старейшина Елис работи в сферата на данъчното планиране и става главен изпълнителен служител в една консултантска финансова компания.

Преди призованието си в Първия кворум на Седемдесетте старейшина Елис служи в областните президентства на области Северна Америка Югозапад, Бразилия Север и в Комисията по промяна на граници и ръководство. От 1999 до 2002 г. служи като президент на мисия Бразилия Сао Пауло Север. Бил е също президент на кол, съветник в президентство на кол, висш съветник, съветник в епископство, президент на кворум на старейшините и районен и колов президент на Младите мъже. ■

Старейшина
Робърт К. Гай
От Седемдесетте

В своите църковни задачи старейшина Робърт Кристофър Гай често говори за посланието на Исус Христос като за “евангелие на избавлението”.

“Това е нещото, което сме виждали и изпитвали цял живот”, казва старейшина Гай, като има предвид себе си и съпругата си Линет Нилсън Гай. “Ние се покланяме на Бога на избавлението: духовно, физическо, умствено и емоционално. Чрез Единението на Христос всичките ни товари може да бъдат вдигнати. Чрез Него ние намираме силата, мирът и благодатта, нужни да устоим на изпитанията в този живот и да се завърнем при нашия Небесен Отец”.

Старейшина Гай извлича най-голямото си задоволство от хуманитарната служба, която той и сестра Гай са били благословени да вършат както зад граница, така и близо до дома. Например, преди и след като служи като президент на мисия Акра Гана от 2004 до 2007 г., той и сестра Гай работят в африкански селища и навсякъде строят училища и поликлиники и помагат за развитието на програми за ограмотяване и микро-заеми. Организациите, в които те са съчредители заедно с други сътрудници, са помогнали за въздигането на милиони бедни по цял свят.

Роден през септември 1951 г. в Лос Анджелис, Калифорния, САЩ, в семейството на Бил и Мери Гай, той се запознава с бъдещата си съпруга чрез общ приятел от гимназията, на когото по-късно те помагат в Църквата. Те сключват брак в храма Лос Анджелис Калифорния през април 1974 г. и имат 7 деца.

Старейшина Гай защитава бакалавърска степен в университета на Юта и докторат в Харвард, където също така преподава икономика.

Зает повече от 25 г. в частната борсова индустрия, старейшина Гай е работил по цял свят в инвестирането и разрастването на различни бизнес сектори.

Когато е призван в Първия кворум на Седемдесетте, служи като областен седемдесетник в президентството на област Северна Америка Югоизток. След пълновременната си мисия в Испания от 1971 до 1973 г., старейшина Гай служи като съветник на епископа, висш съветник, ръководител на група висши свещеници, учител по евангелско учение, ръководител на мисионерската работа в район и районен президент на Младите мъже. ■

Старейшина
Скот Д. Уайтинг
От Седемдесетте

Старейшина Скот Дуейн Уайтинг вярва, че неговите възможности в живота да бъде в служба на Бог се основават на няколко основни момента на решение.

Роден през април 1961 г. в семейството на Дуейн и Бевърли Уайтинг, старейшина Уайтинг израства в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ. Той смята, че първото му голямо решение било да отслужи мисия, следвано от решението колко дълго да служи. Поради обстоятелствата, навремето старейшина Уайтинг имал възможността да избира да служи 18 месеца или 2 години. “Решението ми да отслужи допълнителни 6 месеца бе дълбоко в подготовката ми за по-нататъшната служба в Църквата”, казва той.

След като завършва службата си в мисия Япония Токио Север, той среща бъдещата си съпруга Джери Олсън чрез един общ приятел. Изборът да се ожени за нея е друго важно решение. През април 1984 г. те са запечатани в храма Солт Лейк.

След като получава бакалавърска степен по японски в университет “Бригъм Йънг”, старейшина Уайтинг по-късно защитава и докторат по право в Тихоокеански университет, “Мақджордж Скуул ъф Лоу”.

Друго важно решение старейшина Уайтинг взема, когато приема призованието, отправено от старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, да служи като епископ. Старейшина Балард го пита дали ще може да изгълнява призованието си. Той дава дума на апостола и въпреки че му се отварят по-доходни предложения за работа, старейшина Уайтинг спазва обещанието си.

Неговата служба му помага да развие една страст към това да ходи по домовете на по-слабо активните членове и да им помага да подновят заветите си с Бог или да сключат нови такива.

Сем. Уайтинг имат 5 деца. Преди призованието си в Първия кворум на Седемдесетте той работи за една компания по инвестиции в недвижимости на Хаваите. Старейшина Уайтинг е служил като президент на кворум на старейшините, епископ, висш съветник, колов президент на Младите мъже, президент на кол и областен седемдесетник. ■

Епископ Гари Е. Стивънсън

Председателстващ епископ

Епископ Гари Е. Стивънсън казва, че е прекарал голяма част от живота си, наблюдавайки важната работа, която епископите изпълняват по цялото земно кълбо. Баща му, казва той, “беше епископът на моята младост и неговата служба ми повлия дълбоко”.

В много случаи бащата на епископ Стивънсън го кани при посещенията на някоя от над 60 вдовици, живеещи в техния район. От баща си епископ Стивънсън научава уроци по Христова служба и грижа за хората в нужда. Тези уроци, казва той, ще му служат добре в призованието като председателстващ епископ на Църквата.

“Епископите на Църквата наистина са моите герои”, казва той. “Всеки един ден те имат такова въздействие върху членовете на Църквата, особено върху децата, младите мъже и младите жени”.

Роден през август 1955 г. в семейството на Еван Н. и Вера Джийн Стивънсън, епископ Стивънсън израства в едно семейство, произлизащо от пионерски род от Каш Вали, Юта.

Като млад мъж той приема призование да служи на мисия в Япония. Тази задача изгъва старейшина Стивънсън с двойна любов към Азия и към споделяне на Евангелието, която ще трае цял живот.

След като се завръща от мисия, той се записва в държавния университет на Юта. Именно там той среща (и бива незабавно запленен) от Леса Джийн Хигли. Дватамата сключват брак в храма Айдахо Фолз Айдахо през април 1979 г. Сем. Стивънсън имат 4 сина.

Епископ Стивънсън защитава степен по бизнес администрация и по-късно е съосновател и президент на компания, произвеждаща оборудване за упражнения.

Той служи в ред църковни призования, включително съветник на президентство на кол, епископ и президент на мисия Япония Нагоя (2004–2007 г.) Призован е в Първия кворум на Седемдесетте през 2008 г. и служи като съветник и президент на област Северна Азия. ■

Епископ Жералд Косе

Първи съветник в Председателстващото Епископство

От детството си епископ Жералд Жан Косе, наскоро призован като първи съветник в Председателстващото Епископство, винаги намира радост в църковната служба. Това е хубаво нещо, казва той, защото в неговия малък клон в Бордо, Франция, е нужен всеки човек, за да могат нещата да вървят. Освен в кворумите на Аароновото свещеничество през младостта си, той служи като пианист в Неделното училище за деца на 12 г., като съветник в президентството на Неделното училище на 14 г. и като президент на Неделното училище на 16 г.

“Службата в Църквата ми помогна да придобия своето свидетелство”, казва той. Баща му, който няколко пъти е служил като президент на клон и епископ, особено способства епископ Косе да има позитивен опит.

“Когато бях юноша, той ме включи в домашното обучение и посещаването на нуждаещи се семейства”, казва епископ Косе. “Да го наблюдавам вероятно бе най-доброто преживяване, което ме подготвяше за свещеническото ръководство”.

По-късно епископ Косе служи като чиновник на район, президент на кворум на старейшините, ръководител на група висши свещеници, съветник на епископ, съветник на президент на кол, президент на кол, областен седемдесетник, и съвсем неотдавна като член на Първия кворум на Седемдесетте.

Епископ Косе е роден в Бордо, Франция, през май 1963 г. в семейството на Жан и Мари-Бланш Косе. Той служи 1 година във ВВС на Франция като млад мъж, където е зачислен към една агенция на НАТО.

През 1987 г. защитава степен по икономика в института ESSEC. Започва кариерата си в областта на стратегическото консултиране, където прекарва 6 години, работейки лондонския и парижкия офис на една консултантска фирма. По-късно работи за голяма европейска търговска верига на дребно и съвсем допреди призованието си в Първия кворум на Седемдесетте през 2008 г. е генерален мениджър и член на управителния съвет на най-големия френски дистрибутор на храни.

Той и Валери Люсиен Бабен сключват брак в храма Берн Швейцария през август 1986 г. Те имат 5 деца. ■

Епископ Дийн М. Давиес

*Втори съветник в
Председателстващото
Епископство*

Когато президентът на Църквата пита епископ Дийн Давиес за подробности относно предполагаем парцел за храм, като на колко време е той от най-близката автобусна спирка, брат Давиес не изрежда обикновени факти. Той знае от личен опит нещата като посетител, тъй като е обходил маршрута.

“Откъде знаеш това?”, го пита веднъж президент Гордън Б. Хинкли.

Съсредоточена отдаденост и внимание към детайла са нещата, според които епископ Дийн Майрън Давиес, новопризован като втори съветник в Председателстващото Епископство, живее живота си.

Роден в Солт Лейк Сити през септември 1951 г. в семейството на Оливър Т. и Майра Давиес, епископ Давиес е отгледан в семейство, където любовта и трудът са ръководни принципи. Ако иска нещо, той трябва да си го заработи. Когато настойчивите молби към майка му да му вземе отдавна жадувана играчка пропадат, той преосмисля възможностите си. Все още си спомня физическото усилие и последвалото удовлетворение от бутането на старомодната косачка за трева през гъсто обраслата ливада на съседа.

След като служи в мисия Парагвай/Уругвай от 1970 до 1972 г., той се връща у дома, за да сключи брак с Дарла Джеймз, приятелка от юношеството, което се случва през юни 1973 г. в храма Солт Лейк. Епископ Давиес защитава бакалавърска степен по аграрна икономика в университет “Бригъм Йънг” през 1976 г. и след това получава допълнително обучение като ръководител в университетите “Станфорд” и “Нортуестърн”.

С годините той, съпругата му и петте им деца живеят в 6 щата, тъй като кариерата му е свързана с недвижимо имущество. Той служи като президент на кол, съветник в президенство на кол, в 5 висши съвета, епископства и в различни служения на ниво район. Освен това той е президент на мисия Пуерто Рико Сан Хуан от 1998 до 2001 г. По време на най-последното си призвание той работи като управляващ директор в Отдела по специални проекти на Църквата.

Сред уроците, които е научил, е че “Господ обича и напътства своите чеда”. ■

Линда К. Бъртън

*Обща президентка
на Обществото за
взаимопомощ*

По време на едно църковно събрание в Крайстчърч, Нова Зеландия, Линда Кяр Бъртън внезапно получава едно прозрение. “Знаех, че Евангелието е истинно”, спомня си тя. “Дадох си също така сметка, че винаги съм го знаела”. Онова свидетелство ще я поддържа сега, докато тя служи като обща президентка на Обществото за взаимопомощ.

Родена в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, в семейството на Марджъри Ч. и Морис А. Кяр, сестра Бъртън е на 13 г., когато семейството ѝ напуска Юта, за да може баща ѝ да бъде президент на мисия Южна Нова Зеландия. Сестра Бъртън, второ от шест деца, посещава колежа на Църквата в Нова Зеландия и общува с юноши, светии от последните дни от целия тихоокеански район. Тя се връща в Солт Лейк Сити обичаща не само различните култури и традиции, но и Господ и своето семейство.

Сестра Бъртън посещава университета на Юта, където среща и се омъжва за Крейг П. Бъртън през август 1973 г. в храма Солт Лейк. Двойката решава да не отлага създаването на семейство; първото от шестте им деца се ражда почти година по-късно.

Работейки заедно със съпруга си, тя може да си стои в къщи с децата, докато той прави кариера в областта на недвижимите имоти. Ранните финансови предизвикателства научават двойката да гледа на бъдещето с увереност, “защото знаехме, че сме постигнали нещо трудно с помощта на Господ”, обяснява тя.

Семейството прекарва ваканциите простичко и се наслаждава на това да са заедно. Сестра Бъртън служи в Младите жени, НУД и Неделното училище и в общите съвети на НУД и Обществото за взаимопомощ. Тя служи заедно със съпруга си, докато той е президент на мисия Корея Сеул Запад от 2007 до 2010 г. На мисионерското поле сестра Бъртън осъзнава – точно както години по-рано в Нова Зеландия, че любовта е нещо, което надхвърля езика и културата.

Тя се надява, че в новото си назначение отново ще приложи нещо, което е научила от една приятелка в Корея: “Те ще почувстват любовта ви”. ■

Керъл М. Стивънз

*Първа съветничка в
Общото президентство
на Обществото за
взаимопомощ*

Керъл Манцел Стивънз винаги е изпитвала уважение към свещените неща. Това благоговение започва, когато е малко момиче, докато семейството ѝ е запечатано в храма след като майка ѝ се обръща в Евангелието.

“Не разбирах всичко, което ставаше”, казва новата съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ. “Но знаех, че това е нещо специално. Бях достатъчно голяма, за да помня, че храмът бе свято място”.

Родена през март 1957 г. в семейството на Карл А. и Форест Манцел, сестра Стивънз е трето от девет деца и израства в Огдън, Юта, САЩ. Тя помни добре примерите, които родителите ѝ установяват чрез служба и жертва и какво значи да превърнеш семейството и Църквата в свой висш приоритет.

“Евангелието бе всичко за тях и те ни показваха чрез пример какво е Христова служба”, казва тя. “Те ни учеха какво значи истинска служба – как да служим истински”.

Докато родителите ѝ служат в различни призвания, те включват и децата си. Именно през тези времена те развиват приятелство помежду си – нещо, което тя и съпругът ѝ Мартин “Марти” Стивънз се опитват да постигнат със собствените си шест деца.

Тя и Марти се срещат, докато посещават държавния университет Уебър в Огдън, Юта, където тя следва педагогика за малки деца. Те сключват брак в храма Логан Юта през април 1976 г. Сестра Стивънз казва, че през годините тя и съпругът ѝ са били изключителен екип, докато са се подкрепяли взаимно в различни назначения, включително призованието ѝ като президентка на Обществото за взаимопомощ на район и кол, съветничка и учителка, президентка на Младите жени на район, районна съветничка в НУД, учителка и водачка на скаути, учителка в Семинара и мисионерка.

“Във всяко занимание ние намирахме радост ти щастие”, казва тя. “Включвахме в служба си нашите деца и внуци. Благодарение на това, докато служехме заедно, развивахме здрави семейни взаимоотношения”. ■

Линда Ш. Рийвз

*Втора съветничка в
Общото президентство
на Обществото за
взаимопомощ*

Линда Шефийлд Рийвз научава в младостта си от своята непоколебимо обръната във вярата майка да се обръща към Бог във време на несгода, и да се стреми към съвършенство, както е учена от баща си.

“Имах силно свидетелство отрано в живота си благодарение на предизвикателствата, които ми помагаша да съзрея духовно бързо”, казва тя.

Сестра Рийвз е родена в Лос Анджелиз, Калифорния, САЩ, през август 1951 г. в семейството на Елбърт Джоли и Барбара Уелш Шефийлд. Тя си спомня как на 13 г. в лагер на Младите жени гледала звездното небе и отправила простичка, прочувствена молитва. “Отче, там ли Си?”

“Бях обгърната в Неговия Дух, знанието за Неговото присъствие и реалност и Неговата любов към мен”, казва тя.

Сестра Рийвз среща Мелвин Кемп Рийвз в своя район в Пасадена. Те започват да излизат на срещи, докато посещават университет “Бригъм Йънг” след неговата мисия. Те сключват брак в храма Лос Анджелиз Калифорния през юни 1973 г. и са родители на 13 деца.

Сред изпитанията сестра Рийвз се придържа към свидетелството си за Единението, особено след смъртта на 17-годишната ѝ дъщеря Емили Мичъл при автомобилна катастрофа през 2005 г.

“Несгодата е велик учител”, казва тя. “Несгодата ни изгражда и подготвя за бъдеща служба в царството, в домовете ни и в нашата общност, за да станем оръдия в ръцете Господни”.

Преди призованието ѝ в общото президентство на Обществото за взаимопомощ сестра Рийвз служи със съпруга си, докато той председателства над мисия Калифорния Ривърсайд от 2008 до 2011 г. Тя служи като президентка на Обществото за взаимопомощ на кол, президентка на Младите жени на район, хорист на НУД и учителка в Неделното училище.

Сестра Рийвз се дипломира в УБЙ през 1974 г. като бакалавър по специално образование. Тя има много страсти, включително изкуство, музика, фотография, семейна история и мисионерска работа. Тя не се бои да говори каквото мисли, особено когато става дума за споделяне Евангелието на Исус Христос със всеки, когото срещне. ■

Аудио и видео от 1971 г. насам добавени в архивите на конференцията

От Хедър Уитъл Ригли

Новини и събития от Църквата

Вусилие да помогне на членовете по-добре да достигат до съветите на обични пророци от миналото и днес, Църквата добави аудио и видео архиви в раздела за общи конференции на LDS.org.

До юни 2012 г. онлайн архивите на английски ще включват аудио и видео запис на всички общи конференции от април 1971 г. до днес. Преди на разположение бяха само текстовете на конференциите до 1971 г.; видео записите на английски бяха само до 2002 г. Също до юни 2012 г. Църквата ще осигури аудио и видео формати на речите от конференцията до 2008 г. на още 70 езика.

“Макар повечето членове на Църквата идват в раздела за общи

конференции на LDS.org да четат, гледат и слушат речи от последната конференция, много членове се интересуват и от достъп до предишни конференции”, казва старейшина Патрий Кийрън от Седемдесетте. “Целта на тази инициатива е да направим обръщанията от конференциите по-достъпни за членовете на Църквата по света”.

Църквата също така добавя музика в архивите на конференцията. В момента членовете могат да слушат изпълнения на Мормонския хор на Табернакъла до 2008 г., като кликнат на **Show Music** в горната част на всяка секция на конференцията на **LDS.org**. Новият музикален архив на (GCMusic.LDS.org) позволява търсене в няколко архивни бази и конференции.

Планира се архивите да са достъпни не само през **LDS.org**, но и през мобилни платформи като Gospel Library app и други, вкл. използване на Mormon Channel в Roku и YouTube. ■

Музиката от всички сесии на конференцията назад до 2008 г. може да бъде слушана или изтеглена от GCMusic.LDS.org.

Събрания за обучение на помощни организации онлайн на английски и испански

За да помогне на ръководителите да изпълняват задълженията си и да представят материали-источници, полезни за обучение на ръководителите на свещеничеството и помощните организации, общите президентства на четири от помощните организации на Църквата проведеха обучение за ръководители на помощни организации на район и кол в края на март. (Обучение за ръководители на Младите мъже ще се проведе на 10 май). Уеб излъчванията, както на живо, така и при поискване, бяха или ще бъдат предоставени за всичките пет помощни организации на английски и испански. За хората, които нямат достъп, тук се дава обобщение на всичките сесии за обучение, проведени през март.

Неделно училище за деца

Целта на НУД е да помага на децата по пътя към обръщането във вярата, каза Розмари М. Уикзъм, обща президентка на НУД, по време на обучението за ръководители на НУД, проведено на 28 и 29 март.

“Искаме (децата в НУД) да чувстват, да обичат, да действат”, казва тя. “Искаме те да имат свидетелство. ... Свидетелството означава заявяване. Искаме да отидем една стъпка напред. Обръщането във вярата означава действие. Искаме тези деца да имат и чувстват семената на обръщането в своя живот”.

Сестра Уикзъм и съветничките й, Джийн А. Стивънз и Шерил А.

Есплин, казаха на ръководителите на НУД в район и кол, че те могат да помагат на родителите в посаждането на тези семена на обръщане във вярата. Сестра Уикъм каза, че процесът на обръщане във вярата започва от много ранна възраст.

“В идеалният случай той започва у дома, където родителите обичат Господ с цялото си сърце, с цялата си душа и всичката си мощ. И после учат своите деца”.

Тя каза, че децата ще разберат какво значи да си обърнат във вярата “само ако ние им обясним”. И добави, че ако родителите и ръководителите в НУД не ги учат, “това ще направи светът”.

Членовете на общия съвет на НУД дадоха и презентации как да използва музиката за преподаване на евангелски принципи и кои са източниците за ръководители на НУД, намиращи се на LDS.org.

Общество за взаимопомощ

“Вие ръководите едно велико дело!”, каза Джули Б. Бек, освободена като обща президентка на Обществото за взаимопомощ на съботната следобедна сесия на конференцията, на ръководителите на Обществото за взаимопомощ по време на сесията за обучение на 27 и 28 март. “Това е Господното дело. ... Ние имаме отговорност от голяма важност”.

Сестра Бек засегна много теми, вкл. целите на Обществото за взаимопомощ, важната роля на жените в семействата им, преподаването (особено на нови сестри в Църквата), работата на комисиите и ръководните принципи.

“Придържайте се към основното”, каза сестра Бек. “Това е проста работа, после Господ поставя идеите във фокуса. Ако си изясним какво трябва да правим, Той ще ни помогне да получим откровение за осъществяването. Ние ще получаваме откровение през цялото време”.

При цялото си преподаване

президентството и членовете на Общия съвет на Обществото за взаимопомощ бяха съсредоточени върху търсене на отговори в *Ръководство 2: Служба в Църквата*, както и в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*.

Неделно училище

The Leadership Training Library, една нова опция в сайта LDS.org, бе най-важната точка на внимание по време на събранието за обучение на ръководители в Неделното училище, проведено на 28 март.

Части от различни видео клипове от библиотеката бяха показвани в подкрепа на дискусиата по това, което Ръсел Т. Осгъторп, общ президент на Неделното училище, очерта като четири основни точки на събранието:

- Ролята на ръководителя на Неделното училище в района или кола.
- Как да помогнем на другите да разберат ролята на президентството на Неделното училище в подобряване на преподаването във всички организации на района и кола.
- Как по-ефективно да се съветваме заедно като президентство.
- Как да ориентираме учителите и да осигуряваме ефективна подкрепа.

“Ще откриете, че Leadership Training Library е едно от най-важните средства, които имате на разположение за обучаване членове на други помощни организации и неделното училище на техните отговорности”, каза Дейвид М. Маконки, първи съветник в Общото президентство на Неделното училище. “Библиотеката е подготвена от всички помощни организации, от членове на Седемдесетте и на Кворума на дванадесетте апостоли. Това е един проект, развиван от много години и

в много страни”.

Библиотеката може да бъде отворена на сайта LDS.org, като първо кликнете на **Menu** в началната страница и после на **Leadership Training Library** в колоната **Service**.

Млади жени

“Стандартите не са се променили, но светът – да”, каза Илейн Ш. Долтън, обща президентка на Младите жени по време на събранията за обучение на Младите жени на 27 и 28 март. Тя насърчи ръководителите да “променят света”, като бъдат добър пример за водене на добродетелен живот.

“Вашите призования не са случайни”, каза тя. “Начинът, по който изглеждате, обличате се и се усмихвате, ще въздейства на тези млади жени ... просто като бъдете с тях и им преподавате радостта да бъдеш жена и да живееш според Евангелието. ... Ние трябва да сме скромни. Ние трябва да сме бдителни. Ние трябва да учим чрез пример и голяма обич”.

Съветничките в Общото президентство на Младите жени, Мери Н. Кук и Ан М. Диб, говориха за важността “да оставим Лавровите венци да водят”. Съветничките използваха лагер на Младите жени – които тази година отбелязва своята 100-годишнина, като пример за възможност Лавровите венци да бъдат оставени да ръководят, но казаха, че има постоянни възможности ръководителите да разпределят отговорности, което позволява включването на младите жени.

Презентаторите също така се фокусираха върху много източници – уеб страници, статии, видео, наръчници и ревизираната версия на *За укрепването на младежите* – които са на разположение на ръководителите за идеи и помощ. ■

Със съдействието на *Church News*

Нова информация за специалисти по недъзи добавена на LDS.org

От Мелиса Мерил

Новини и събития от Църквата

Джули Бринк от Индиана, САЩ, отглежда дъщеря, която е глуха и от години служи като преводач на жестомимичен език – САЩ в нейния кол. Илейн Алисън от Аризона, САЩ, има дълга кариера на учителка, където пряко и косвено общува с ученици с недъзи. Освен това тя има племенник със синдром на Даун и близки приятели, които страдат от множествена склероза и амиотрофна склероза или болестта на Лу Гериг.

Нова информация на LDS.org на 10 езика помага на призованите като специалисти по недъзи да укрепват членовете на Църквата с недъзи.

Нито сестра Бринк, нито сестра Алисън се смятат за “експерти” в областта на недъзите, но и двете служат като колови специалисти по недъзи, призоваване, за което бе добавена нова информация в раздела Serving in the Church на LDS.org на 10 езика. (Всъщност призованието може да съществува на равнище кол или район, или където нуждата го изисква, и на двете.

Макар призованието специалист по недъзи в район или кол да е споменато накратко в *Ръководство 2: Служение в Църквата*, някои ръководители са оставени да се питат какво следва да включва това призоваване.

“Има ситуации, където ръководителите на района не могат да видят нуждата или не знаят какво да правят в отговор на конкретна нужда, когато я разпознаят”, казва Кристофър Филипс, управител Служби по недъзите на Църквата. “Има много ситуации, когато специалист по

недъзите може да е от помощ, но не всеки си дава сметка, че съществува подобно призоваване.

Тази нова онлайн секция на Serving in the Church не описва в подробности всичко, което човек в това призоваване трябва да върши”, продължава той, “но тя дава идеи и източници, така че човекът, служещ в това призоваване да може да помага на ръководители, учители и семейства по въпросите, свързани с недъзите”.

Информацията, публикувана на LDS.org на 10 езика, се фокусира над това как специалистите могат да помагат на ръководителите на район и кол:

- да открият и се запознаят с хората с недъзи и техните семейства в района или кола.
- да включват членовете с недъзи в събрания и дейности.
- Да отговорят на въпроси и загриженост, свързана с недъзи, на родители, ръководители и други.
- Да откриват смислени възможности за служба на членове с недъзи.
- да установяват конкретни нужди на семейства (включително грижа) и където е уместно, да откриват източници в общността, района и кола за подпомагане на тези нужди.

Важно е да отбележим, че специалистът по недъзи не е единствения, който върши тези неща. По-скоро неговата или нейната роля е да помага на другите ръководители по-добре да разбират хората с недъзи и да им служат. Освен това специалистът по недъзи също “помага на лица и родители, засегнати от недъг, да споделят информация с членове и ръководители на района по начин, който им помага”. ■

За да прочетете повече от тази статия, посетете news.lds.org.

Победителите от международната художествена изложба обявени, изложбата открита

На 16 март 2012 г., петък, на откриването на 5-та международна художествена изложба-състезание се събраха творци от цял свят, за да приемат наградите за своите произведения, посветени на Църквата.

Наградата за заслуги бе връчена на 20 творци, чиито произведения бяха сметнати за “изтъкнати”, докато 15 други творци получиха награда-откупка, което означава, че Музеят за история на Църквата, който спонсорира състезанието, придобива творбата за своята колекция.

Присъстваше старейшина Марлин К. Дженсън от Седемдесетте, историк и архивар на Църквата, който направи кратко изявление преди връчването на наградите.

Изложбата бе открита на 16 март 2012 г. и ще продължи до 14 октомври 2012 г. в Музея за история на Църквата в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ.

Тазгодишното състезание, *Известявайте изумителните Му дела* (У. и З. 65:4), избра 1 149 произведения от цял свят, включващи скулптура, юргани, текстил, изделия от хартия и живопис. Музеят ще изложи 198 от произведенията.

Според Рита Р. Райт, куратор по изкуствата в Музея, представените произведения са били оценявани по артистична стойност и тематично съответствие. Работите отразяват различни жанрове и културни традиции, даващи свидетелство за изумителните Господни дела, каза тя, и често използват символи, за да

Ще разпрятя словата им (Яков учителят), от Елспет Кейтлин Йънг, САЩ

Матриарх, от Брандън Дениъл Хърти, Канада

изобразяват и предават послания.

Например творбата на украинката Валентина Мусиинко, *Храмът Киев Украйна*, която бе наградена с откупка, пресъздава на цветна хартия някои от символите в храма.

Брандън Дениъл Хърти от Албърта, Канада, спечелил награда за заслуги, използва маслен портрет на своята баба (*Матриарх*) като репрезентация на семейната история и връзката между поколенията.

Александра Гомес Чавес от Богота, Колумбия, казва, че състезанието е начин да дадеш свидетелство. Тя е създала своята спечелила награда за заслуги творба, *Живите води*, с

помощта на майка си, която починала малко преди откриването на изложбата.

“Хората, които виждат тази творба ... ще видят свидетелство, че Исус Христос и Неговото Евангелие са извор на жива вода”, казва тя. “В нея те ще виждат всичката любов, на която една майка може да научи децата си, защото тази майка взема каната и учи дъщеря си да преподава Евангелието”.

Входът за изложбата е свободен, а посетителите се насърчават да водят семействата си. Те могат да гласуват за любимата си творба и през септември въз основа на гласовете на посетителите ще бъдат раздадени шест награди на публиката.

Скоро публиката ще може да гледа интервюта с шестима различни творци, участвали в състезанията, на сайта за църковна история на английски език. Видео филмите ще се прожектират и в музея.

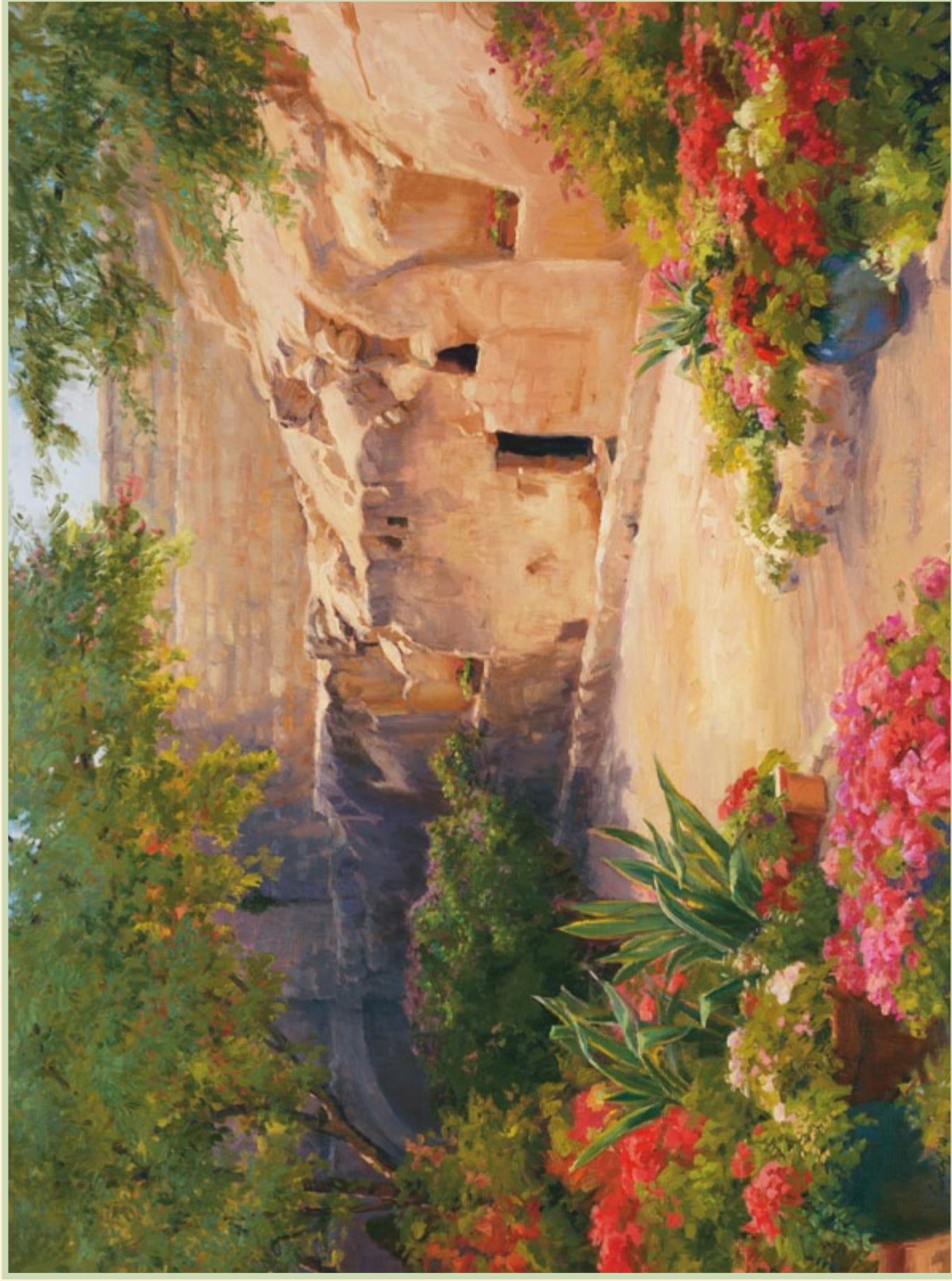
Музеят за история на Църквата също така планира онлайн изложба на адрес history.lds.org/artcompetition.

За повече информация за изложбата посетете history.lds.org или позвънете на тел. 801-240-4615. ■

Покана за статии

Мъже: Младите мъже се нуждаят от положителни примери не само от страна на родителите си, но и на ръководителите си. Понякога един добър ръководител в Младите мъже, учител в неделното училище или водач на скаутите може да бъде от решаващо значение. Когато сте били млади, имало ли е в района ви ръководител, който е променил живота ви, като се е сприятелил с вас и е давал добър пример? Разкажете ни за този човек. Моля ограничете се в рамките на 500 думи, маркирайте го с “Good Example” и го изпратете на liahona@ldschurch.org до 31 май 2012 г. ■

ПРЕДОСТАВЕНО ОТ МУЗЕЙ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА

Гробницата в градината, от Линда Кърли Кристенсън

*“Йосиф, като взе тялото (на Спасителя), обаи го с чиста плащеница,
и го положи в своя нов гроб, който бе изсякъл в скалата” (Матей 27:59–60).*

*Тялото на Господ лежало три дни в гробницата, а после Той възкръснал от мъртвите. Исус Христос бил първия човек,
който бил възкресен. Чрез Неговото Единение всички хора ще бъдат възкресени (вж. 1 Коринтяните 15:3–4, 20–22).*

“**К**олко благословени сме, мои братя и сестри, да имаме възстановеното Евангелие на Исус Христос в живота си и в сърцата си. То дава отговори на най-големите житейски въпроси. То придава значение, цел и надежда на нашия живот”, каза президент Томас С. Монсън по време на заключителната сесия на 182-та годишна обща конференция. “Живеем в усилни времена. Уверявам ви, че нашият Небесен Отец не забравя за предизвикателствата, с които се сблъскваме. Той обича всеки един от нас и желае да ни благослови и да ни помогне”.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

ВУЛГАРИАН

4 02104851121 8